

Διαβάστε σήμερα:

- 04 Στρογγυλό τραπέζι για το Νέο Ιρλανδικό Κινηματογράφο και το Masterclass του Hou Hsiao-hsien
- 05 Για τις προσωρινές συνεργασίες στα γυρίσματα μας μιλάει ο Μάικλ Ουίντερμποστομ
- 06 Χρυσός Αλέξανδρος σήμερα στον Φράνσις Φορντ Κόππολα και ο σκηνοθέτης Amat Escalante μιλάει για την ταινία *Αίμα*
- 07 *Η ευτυχία του άλλου* στο Διεθνές Διαγωνιστικό και η σκηνοθέτις Ines de Oliveira César μιλάει για την ταινία *Πώς περνάν οι ώρες*
- 09 Ο Leonardo Garcia Chao της Jury μιλάει για το πώς τον συγκινεί να βλέπει κάποιον να δοκιμάζει κάτι νέο στο σινεμά
- 10 *Ο ήχος της Πόλης* στις Ματιές στα Βαλκάνια και οι επαναληπτικές προβολές
- 12 Ο σκηνοθέτης Alberto Rodríguez της ταινίας *7 παρθένες* σε Πρώτο Πλάνο και οι ταινίες της ημέρας στις Ημέρες Ανεξαρτησίας
- 13 Εκτός από σκηνοθέτις είναι συγγραφέας και περφόρμερ, μας λέει η Miranda July
- 15 Ο Πρόεδρος της Εταιρείας Ελλήνων Σκηνοθετών, Χάρης Παπαδόπουλος, σε Πρώτο Πλάνο
- 16 Ο σκηνοθέτης Ρένος Χαραλαμπίδης, ο μουσικός Ηρακλής Βαβάτσικας και η ηθοποιός Τζίνα Θλιβέρη μιλούν για την *Καρδιά του κτίνους*
- 17 Η σκηνοθέτις Δώρα Μασκλαβάνου, ο μουσικός Νίκος Κυπουργός και η ηθοποιός Μαρία Κεκαγιόγλου μιλούν για την ταινία *Κι αν φύγω... θα ξανάρθω*
- 21 Ο σκηνοθέτης Christoffer Boe και ο ηθοποιός και σεναριογράφος Mark O' Halloran μας μιλούν
- 22 Fest Forward: The 46th International Thessaloniki Film Festival in english

Cult ή καλλιτέχνης; Το παράδειγμα του Σέιτζουν Σουζούκι θα μπορούσε, ίσως, να αποτελέσει μια αφορμή για να λυθούν ορισμένες –δυτικού τύπου– παρεξηγήσεις που αφορούν στην ιστορία του ιαπωνικού κινηματογράφου και τους δημιουργούς του. Με πρώτη και κύρια, την παρεξήγηση που αφορά στην αντιδιαστολή των όρων καλλιτέχνης ή τεχνίτης, ακόμα κι όταν πρόκειται για τους κορυφαίους Κουροσάουα, Όζου και Μιζογκούτσι. Οι οποίοι, ίσως, δεν επιδίωξαν ποτέ τίποτα παραπάνω από το να κινηματογραφήσουν, με εξαιρετική επιμέλεια και «καλλιέπεια» βέβαια, κλασικούς μύθους γνωστών αφηγηματικών ειδών αλλά και σύγχρονες ιστορίες, μέσα από την οπτική και το ρυθμό που τους υπαγόρευε η παραδοσιακή τους κουλτούρα. Και το έκαναν αυτό μέσα από ένα (βιοτεχνικό αρχικά και βιομηχανικό μετά) σύστημα παραγωγής ψυχαγωγικών προϊόντων (που «έκλεβε» από όλες τις τέχνες), στο οποίο οι ίδιοι εργαζόνταν ως ειδικευμένοι τεχνίτες –για να βιοπορίζονται και όχι για να κάνουν Τέχνη. Ενώ τα καλλιτεχνικά (με ή χωρίς εισαγωγικά) προσόντα τους τα ανακάλυπταν, συνήθως, όταν το έργο τους ερχόταν σε επαφή με τους εστέτ κάποιου ευρωπαϊκού φεστιβάλ. Όπως συνέβη και με τον Σέιτζουν Σουζούκι, όταν μετά από 40 εμπορικές ταινίες (β' διαλογής/προβολής) με την υπογραφή του στη σκηνοθεσία, έκανε στροφή στον καλλιτεχνικό κινηματογράφο και η

πρώτη ταινία της τριλογίας του Τάισο, *Τσιγγάνικη μελωδία*, βραβεύτηκε με εύφημη μνεία στο Φεστιβάλ Βερολίνου του 1981. Έκτοτε του έχουν γίνει αρκετά τιμητικά αφιερώματα σε διάφορα φεστιβάλ της Δύσης. Κι εδώ γεννάται μια άλλη απορία, που αφορά την εποχή μας κι έχει περίπου ως εξής: για κάθε κινηματογραφιστή, που έχει όλα τα προσόντα για να ανακηρυχτεί cult –και όντως έτσι συμβαίνει, συνεπάγεται και ότι το έργο του διακρίνεται από κάποια αισθητική πρωτοτυπία και άρα έχει κάποια καλλιτεχνική αξία που αξίζει να μελετηθεί; Ή μήπως αρκεί, σε μια τέτοια περίπτωση, να μας δοθεί απλώς η ευκαιρία να δούμε τις ταινίες του και να το ευχαριστηθούμε, άντε το πολύ και να ανα-γνωρίσουμε το στίλ του μέσα από αυτές; Για να μην υπερβάλλουμε πάλι με τους Ιάπωνες –και παρεξηγηθούμε.

του Σωτήρη Ζήκου

Σέιτζουν Σουζούκι

“Τι πιστεύω για τις ταινίες μου;

Δύσκολη ερώτηση.

Ο λόγος που ξεκίνησα

να δουλεύω για τα στούντιο

Nikkatsu ήταν για βιοπορισμό.

Έμαθα να κάνω ταινίες

από τους συναδέλφους μου

που εργαζόνταν στη Nikkatsu.

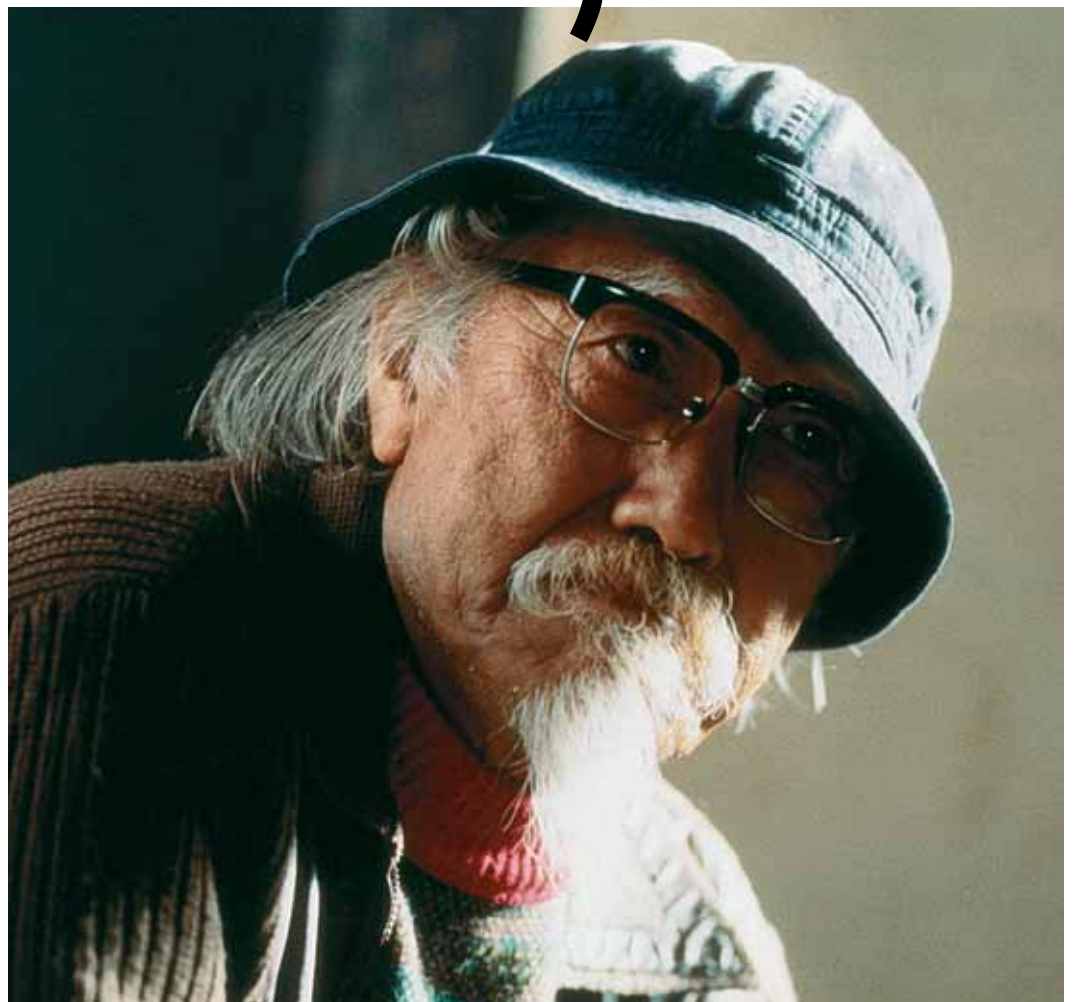
Το να κάνω ταινίες ήταν

ο τρόπος μου για να κερδίζω

χρήματα. Δεν ήμουν σκηνοθέτης

με κανένα ιδιαίτερο πάθος.”

Σέιτζουν Σουζούκι

46th Thessaloniki International Film Festival

Το Jameson φηρταγωνιστεί στο 46^ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

στις 18-27 Νοεμβρίου 2005 • www.filmfestival.gr

www.jameson.gr

Μαγικές εικόνες που έρχονται να δώσουν μια άλλη διάσταση στην καθημερινότητά μας. 46^ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Η έμπνευση παίρνει δεκάδες μορφές και γίνεται δημιουργία σε μια πόλη που γιορτάζει. Το Jameson, χορηγός των «Βραβείων Κοινού καλύτερης Ξένης και Ελληνικής ταινίας» υποστηρίζει δυναμικά αυτή τη μεγάλη εκδήλωση. Εσείς απλά, ζηστε στον μαγικό κόσμο του κινηματογράφου και απολαύστε ξεχωριστές στιγμές, παρέα με το Jameson.

THERE'S SOMETHING ABOUT JAMESON

Απολαύστε υπεύθυνα

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
1. Play	3,846	3,005	3,426
2. Backstage	3,331	3,828	3,580
3. Βορινές πολιτείες	3,100	2,886	2,993
4. Κινέττα	2,303	2,746	2,525
5. Άνθρωπος σπρώχνει καρότσι	3,868	4,185	4,027
6. Καρπός στα στάχια	3,317	3,219	3,268
7. Ερωτευμένοι	2,851	3,373	3,112
8. Αίμα	2,701	2,382	2,542
9. Πώς περνάν οι ώρες	3,250	3,304	3,277
10. Γλυκιά μνήμη	3,919	3,710	3,815
11. Μια νύχτα	3,545	3,725	3,635
12. Το κορίτσι ταξιδιώτης	3,768	3,623	3,696
13. Μαύρη βούρτσα	3,723		
14. Η ευτυχία του άλλου			

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
1. Ο Άλλος	3,962	3,753	3,858
2. Η νοσταλγός	4,325	4,362	4,344
3. Η γυναίκα είναι... σκληρός άνθρωπος	3,555	3,775	3,665
4. Η χορωδία του Χαρίτωνα	4,612		
5. Λιούμπη	3,943	3,899	3,921
6. Κινέττα	2,303	2,746	2,525
7. Το Κακό	3,054		
8. Το πήδημα του Κατσαντώνη	4,000		
9. Λουκουμάδες με μέλι	3,563	3,467	3,515
10. Η εύκολη Λία	3,372	3,330	3,351
11. Το όνειρο του Ικάρου	3,734	3,327	3,531
12. Black μπέεε...	4,030	4,267	4,149
13. Όμηρος	4,291	3,861	4,076
14. Εκτός σχεδίου	4,026	4,533	4,280
15. Τσίου...	4,254	4,520	4,387
16. Θυμάμαι	4,068	3,722	3,895
17. Buzzz	4,034	3,967	4,001
18. Το όνειρο του σκύλου	3,846	3,738	3,792
19. Κακολύρι	3,878	4,028	3,953
20. Γλυκιά μνήμη	3,919	3,710	3,815
21. Η πόλη των θαυμάτων	3,119	3,252	3,186
22. Αργύπνια	4,121	4,181	4,151
23. Γαλάζιο φόρεμα	3,982	4,007	3,995
24. Υποβρύχιος έρωτας	2,375		
25. The zero years			
26. Η καρδιά του κτήνους			
27. Κι αν φύγω θα ξανάρθω			

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2005	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
1. Από τάφο σε τάφο	3,412	4,234	3,823
2. Τι είναι ένας άντρας χωρίς μουστάκι;	4,132	4,249	4,190
3. Δύο κορίτσια	3,826	3,802	3,814
4. Απώλεσθέντα	3,957	3,249	3,603
5. Η οδύσσεια του κυρίου Λαζαρέσκου	4,231		
6. Η πτώση του αγγέλου	2,725	2,600	2,663
7. Lady Zee	3,407	3,630	3,519
8. Κορώνα-γράμματα	3,178		
9. Ο Κοκούμι	3,686	3,130	3,408
10. Πήγαινε δυτικά	4,391		
11. Kontakt	4,229		
12. Ρίνα	3,661		
13. Ο ήχος της πόλης			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ JAMESON απονέμεται σε μία ελληνική ταινία που συμμετέχει στο 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και σε μία ξένη ή ελληνική ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του Διεθνούς Διαγωνιστικού προγράμματος. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μία ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του προγράμματος «Ματιές στα Βαλκάνια». Οι συμμετοχές των ταινιών είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω. Οι βαθμολογίες για τις τελευταίες προβολές κάθε ημέρας θα δημοσιεύονται στο επόμενο φύλλο.

Το 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης ευχαριστεί τον Όμιλο EUROMEDICA για την πολύτιμη βοήθειά του

EUROMEDICA

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ • ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ 46ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 180 • ΣΑΒΒΑΤΟ 26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2005

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΥΖΑΚΗ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΑΔΟΥ, ΟΛΓΑ ΚΟΖΑΤΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΙΣ, ΕΛΙΝΤΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΣΩΤΗΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ,

ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ • ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ • ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: ΘΑΝΟΣ ΜΠΑΚΡΑΤΣΑΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΡΙΔΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΜΟΤΙΟΝ ΤΕΑΜ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΤΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ • website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

Καταφθάνουν Αθηναίοι

Γέμισε ο τόπος πολύχρωμα κασκόλ

Υπέροχη λιακάδα για λίγο. Ξανάρχονται βροχές.

• Κάπου εδώ είναι που αρχίζω να κλατάρω σαν παλιό μεταχειρισμένο αυτοκίνητο. Δεν είναι ότι είμαι κάνα πάρτι άνημαλ, αλλά μόνο και μόνο που βρίσκομαι, υπάρχουν και αναπνέω στο φεστιβάλ, σταδιακά μου τρώει τα πνευμόνια. Σαν μαραθωνοδρόμο, με φαντάζομαι. Μένουν λίγα χιλιόμετρα για τον τερματισμό και ξέρω ότι πρέπει να γκαζώσω. Εξάλλου, το φινάλε είναι αυτό που δίνει και την τελική γεύση. Ένα κουταλάκι σοκολατίτσα μετά το φαγητό, μπορεί να διορθώσει τη γεύση ακόμα κι ενός πιάτου μπάμιες (ή σουπιάς, όπως θα έλεγε η Μαφάντα) Μερικές ταινίες ακόμα... ελα αγόρι μου, μην το βάζεις κάτω... τους έχεις όλους... εσύ είσαι το καμάρι... εσύ είσαι ο πρωταθλητής...

• 500.000 μουρλοί μαζεύτηκαν στην ειδική προβολή του *Corpse bride*, κρεμόντουσαν σαν τα σταφύλια από τους πολυέλαιους και τις κουρτίνες, ζυμπιόντουσαν και παστώνονταν σαν νιόσι σε τρένο για τη Βομβάη. Ε, με τα πολλά, γέμισε μέχρι τη μπούνια η αίθουσα, και περίμενε ο κόσμος υπομονετικά τη νεκρή νύφη. Μόνο που στην οθόνη δεν εμφανίστηκαν κούκλες

Χου: ものはくちくはくきはすかあいやかまくまきまくあう!!!
(χαιρετισμός χωρίς διερμηνεία)

βικτωριανής εποχής, αλλά... ταϊγάνιο ταϊγάνικης αισθητικής. Ήταν το ελληνικό ντοκιμαντέρ (προσέξετε τον σημαδιακό τίτλο) *Εκτός σχεδίου...* Αρχικά άβολα κουνήματα αμπαζόνιας, που γρήγορα εξελίχθηκαν σε κλασικά σφουρίγματα γηπέδου και μακρόσυρτα εεεεεε... Μετά από πέντε λεπτά διορθώθηκε το λάθος. «Αυτός που χειρίζεται τη μηχανή προβολής είναι πολύ κουρασμένος... και...» Έλα, εντάξει, μην σκας. Μαζί σου είμαστε...

• Τρελοκομείο στο πάρτι των Ημερών Ανεξαρτησίας. Ό,τι πρέπει. Περνάμε όλοι καλά, είμαστε μούρες, φοβεροί τύποι και τέτοια φάση. Τζάμπα ποτά (από τη μια το παίζουμε κουλ και αραχτοί, αλλά απ' την άλλη μόλις μυριστούμε το τζαμπέ ορμάμε σαν πολιτισμένοι λύκοι – κι εγώ μες την αγέλη), χορός (δηλαδή αυτό το διακριτικό κουνώ μονάχα το δαχτυλάκι μου ή λικνίζω το λαϊμό είτε γιατί είμαι σφηνωμένος ανάμεσα σε δεκαπέντε σώματα και δεν μπορώ να αρχίσω κλακετίες είτε γιατί έτσι κάνουν οι πρώτες μούρες) και πανέμορφες κοπέλες είτε πωρωμένες σινεφίλ είτε από το προσωπικό του φεστιβάλ, που ακόμα και μετά από 12 ταινίες ή 12 ώρες δουλειά, λάμπουν... Έσκασε μύτη και ο Γουίντεντρεμπτόμ και άρχισε να πέφτει η νέα προχωρημένη ατάκα φλερτ για τους μνημένους... «κοπελιά!... το *9 Songs* σ' άρεσε;»

• Χιλιάδες διποδα με μαγνητόφωνα κι έχουν λουστεί με την ίδια λουσιόν! Ένα μικρόφωνο, κάμερα και είσαι στον αέρα... Εδώ και μέρες, τύποι με ματσουνομικρόφωνα παραμονεύουν υπο-

ψιασμένους κι ανυποψίαστους σινεφίλ και ζητούν τη γνώμη τους για το φεστιβάλ. Ένας νεαρός είχε παντζαριάσει από την αμπαζόνια. «Ε, τι να πω; Δεν ξέρω, είναι η πρώτη μου φορά.» «Έλα, μωρέ, πες ό,τι σου κατέβει.» «Αχ, δεν θέλω...» Είδα την κάμερα και ήθελα να χωθώ κι εγώ από πίσω, σαν αυτούς τους τύπους που, πού τους βρίσκεις πού τους χάνεις, είναι πάντα στο φόντο και κάνουν ότι μιλάνε στο κινητό ή χαμογελάνε. Γει-αασαα... είμαι κι εγώ εδώ...

• Σε κάθε άνθρωπο μπορείς να βρεις μια όμορφη γωνίτσα, σε κάθε πρόσωπο μπορείς να ξεγυμνώσεις μια πανέμορφη λεπτομέρεια. Όλοι οι άνθρωποι μπορούν να γίνουν αντικείμενο έρωτα και ομορφιάς. Το πιστεύω ακράδαντα. Απλά πολλές φορές δεν έχουμε το χρόνο και τη διάθεση να ψάξουμε για να α-

Καφετζό: Τα αεροπλάνα πέφτουν χωρίς αιτία... μμμ, ωραία ιδέα για κινουόγρια ταινία. Αλλά τώρα νυστάζω.

Οι αυριανοί σεναριογράφοι του ελληνικού κινηματογράφου που αποζητά ο νέος πρόεδρος του Κέντρου.

νακαλύψουμε. Υπάρχουν, όμως, μερικοί μάγοι που το κάνουν με ευκολία. Με το θαυματουργό φιλί μιας φωτογραφικής μηχανής, βγάζουν τον πρίγκιπα και την πριγκίπισσα μέσα από κάθε βάτραχο. Ένας από αυτούς είναι ο φωτογράφος Βαγγέλης Ρασσιάς. Χρόνια τώρα, δουλεύει στο φεστιβάλ, και τα πορτραίτα του σταδιακά γντώνουν τους τοίχους της αποθήκης. Πόσο θα ήθελα να βγάλει και σ' εμένα τον πρίγκιπα από την βατραχομούτσουνη αφεντιά μου...

• Έ-ε-έρχεται! Κυρίες και κύριοι, γοητευτικές μου δεσποινίδες, αρρωστημένοι σινεφίλ, υποδεχτείτε τον ένα και μοναδικό Φράνσις Φορντ Κόπολα. Γίττιιιι! Βρίσκεται στα Βαλκάνια για τα γυρίσματα της νέας ταινίας του, *Youth by youth*, μια μεσοπολε-

μική ιστορία με τους Τιμ Ροθ και Μπρούνο Γκανζ. Είναι εδώ και τα κολλητάρια του, Ταβουλάρης και Στοράρο, οπότε είτε να κατέβει και προς τα εμάς δυο στιγμούλες, να μας δώσει λιγάκι φως. Και αν μαζευτούμε πάλι 500.000 από εμάς στις εκδηλώσεις προς τιμήν του, θα φτιάξουμε μούστο από τον πολτό μας...

• Ναι, αλλά εγώ προτιμώ Βικτόρια Αμπρίλ που έρχεται για Μέγαρο... Την έχω ερωτευτεί τόσες πολλές φορές στις ταινίες της, που άμα τη δω θα της πω αμέσως: «γιατί; Πες μου γιατί δεν μ'αγάπησες ποτέ;»

• Πλάκωσε στο λιμάνι κι ένα τσούρμιο ανθρωπάκια. Ένα δημοτικό σχολείο έφερε βόλτες με τους δασκάλους στους διάφορους χώρους. Αφασία. Μια κινούμενη μάζα σματά. Είναι απίστευτο τι ντεσιμπέλ πιάνουν τα μικρά, αν συγχρονιστούν. Τώρα θα μάθουν... «Θέλω να δω τη Βικτόρια... ουάουουάουάουά!!!»

• Και είπε ο θεός: «σκοτάδι τώρα!» Κι έσβησαν τα φώτα, και βγήκε ο κόσμος από τις αίθουσες και πήγαν όλα πίσω για μισή ωρίτσα, αλλά δεν είχε χαβαλέ. Αν ήταν βράδυ, θα ανάβαμε κάνα κεράκι, θα σκουντουφλούσαμε, θα παίζαμε την τυφλόμυγα, θα έπεφτε γέλιο. Τα κορίτσια θα έψαχναν τον Ζορζ κι εμείς τα κορίτσια...

• Μίλησε και ο Καφετζόπουλος. Ήταν ειλικρινής. Είπε πως ήλπιζε να πάει καλύτερα στα ταμεία η ταινία του *Η γυναίκα εί-*

Οι αυριανοί σεναριογράφοι του ελληνικού κινηματογράφου που αποζητά ο νέος πρόεδρος του Κέντρου.

ναί... σκληρός άνθρωπος. Μετά από πολλή σκέψη κατέληξε στο συμπέρασμα: «οι ταινίες είναι σαν τα αεροπλάνα. Δεν πέφτουν ποτέ από

μία αιτία». Μακάρι να είχαν και οι ταινίες ένα μαύρο κουτί σαν αυτό των αεροπλάνων, μπας και μαθαίναμε πέντε πράγματα παραπάνω.

• Ένα σενάριο... το βασιλείο μου για ένα σενάριο... Έχει αρχίσει να μου τη δίνει το νόμιμο τρεντ των τελευταίων χρόνων, που επαναλαμβάνεται και φέτος σχεδόν από όλους στο φεστιβάλ: «δεν υπάρχουν καλά ελληνικά σενάρια...» Ναι, ρε, εντάξει, δεν υπάρχουν καλά σενάρια, αλλά νομίζω πως μας έχει γίνει και λίγο ψυχαναγκαστικό να το λέμε. Εκεί, με το ζόρι... Πριν δούμε μια ελληνική ταινία είμαστε σίγουροι ότι πάσχει στο σενάριο και όταν βγαίνουμε το έχουμε έτοιμο: «καλούτσικη, μωρέ, αλλά το σενάριο ήθελε λίγη... να... πώς να το πω... δουλειά». Ας μαζέψουμε λίγο τα πολυβόλα και τις χειροβομβίδες. Υπάρχουν αρκετές εξαιρέσεις...

• «Oh, oh, I'm an alien, I'm a little alien, I'm an Englishman in New York...» Μίλησε ο Διαμαντόπουλος για την επιλογή του ήρωά του που ξεκινώντας από ομοφυλοφιλικές τάσεις καταλήγει στην αλλαγή φύλου, και ήταν αφοτιστικός: «Ήθελα ο

Η Ένωση Τεχνικών Κινηματογράφου τα σουίζει με τον συνάδελφο Βιτάριο.

κεντρικός χαρακτήρας να είναι διαφορετικός. Δεν είναι στο σύστημα. Είναι πέρα από το συμβατικό της ζωής. Ήθελα να δείξω απλά και μόνο πόσο δυσκολεύεται να ζήσει ένας άνθρωπος που είναι διαφορετικός και μόνο αυτό». Από μικρούς στο σχολείο υποτιθεται πως μας μαθαίνουν να αγκαλιάζουμε το διαφορετικό, λέω εγώ, αλλά ανάθεμά μας αν το έχουμε ποτέ καταφέρει πραγματικά. Μόνο ένα είναι σίγουρο: είναι μοναχικός ο δρόμος ενός αλιέν...

• Να περπατώ σε ονειρικά σύννεφα ή να μπουσουλώ στη γη; «Η επαφή με την πραγματικότητα με ελευθερώνει», λέει ο Γραμματικός για την *Αργύρινα*. «Είναι όπως σ' ένα γήπεδο ποδοσφαίρου. Ο χώρος είναι συγκεκριμένος, αλλά μπορείς να δημιουργήσεις πολλά πράγματα. Ο περιορισμός με ελευθερώνει». Δεν βάζετε και μένα σ' ένα κλουβί για μερικές μέρες, μπας και μάθω να γράφω καλύτερα...

• Είπε και ο Άγγελος Φραντζής για την ταινία του *Το όνειρο του σκύλου* και το συγκεκριμένο κοινό που έχουν μερικές ταινίες: «Όπως λέει και ο Παναγιωτόπουλος, οι ταινίες είναι σαν μια καρτ ποστάλ. Αν τη στείλεις σ' ένα φίλο σου, μπορεί να τη διαβάσει ο θυρωρός και να μην καταλάβει τίποτα. Η ταινία δεν απευθύνεται ούτε στους λίγους ούτε στους πολλούς, αλλά στον καθένα προσωπικά». Κι όσοι έχετε δει την ταινία και θέλετε εξηγήσεις στην υπόθεση... λυπάμαι... το μαγαζί έκλεισε. Ο Άγγελος δεν απαντάει σε τέτοιες ερωτήσεις. Είστε, πλέον, μόνοι σας.

• Όσο για το Σάββατο... Γυρίζω τις πλάτες μου στο μέλλον, στο μέλλον που φτιάχνετε όπως θέλετε... Να με συγχωρείτε, πήρε το μάτι μου τον Τσακνή στο λιμάνι και μ' έπιασε μια νεανική νοσταλγία. Τώρα για ταινίες, θέλω οπωσδήποτε να βολέψω Χαραλαμπίδη και Νικολαΐδη γιατί είμαι φαν και από ξένους τον Τούρκο Φατίχ Ακίν. Θα έχει και το βράδυ τον τζέριτζελο στην Αποθήκη... Λοιπόν, το βρήκα! Ας πετάξουμε όλοι τα κασκόλ και ας βγάλουμε το ζώο από μέσα μας! Γιά! Εγώ είμαι μια μικρή πράσινη ακρίδα. Εσείς;

Sotiris Babatzim (donkihotos@hotmail.com)

26 ΣΑΒΒΑΤΟ • SATURDAY

OLYMPION	PAVLOS ZANNAS	TONIA MARKETAKI	FRIDA LIAPPA	JOHN CASSAVETES	STAVROS TORNES	ODEON - PLATIA
<p>11:00 Feature Films <i>Η κορώδια του Χαρίτωνα / I horodia tou Charitona</i> - 116' Γρηγόρης Καραντινάκης / Grigoris Karantiniakis, Greece 2005 O.V. Greek, French</p> <p>13:30 International Competition <i>Η ευτυχία του Βέλγου / Een Ander Zijn Geluk</i> - 98' Fien Troch, Belgium-The Netherlands 2005 O.V. Dutch/English sub.</p> <p>16:00 Feature Film <i>Η καρδιά του κτήνους / I kardia tou ktinous</i> - 80' Ρένος Χαραλαμπίδης / Renos Haralambidis, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>18:00 Τιμητική Εκδήλωση στην Ταβουλάρης, Φράνσις Φορντ Κόπολα, Οράο Κλεμόν / Honorary Ceremony Dean Tavoularis, Francis Ford Coppola, Aureore Clement <i>Αποκαλυψη τώρα: Redux / Apocalypse Now: Redux</i> - 202' Francis Ford Coppola, USA 1979 O.V. English</p> <p>22:30 Feature Film <i>Ki an Iygo... tha xanartho / Ki an Iygo... tha xanartho</i> - 87' Δώρα Μασκαλαβάνου / Dora Maskavanou, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>00:30 Feature Films <i>To kakó / To kakó</i> - 82' Γιώργος Νούσιος / Giorgos Nussias, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p>	<p>12:00 George Panoussopoulos Tribute <i>Τηλεοπτικές Παραγωγές / TV Productions</i> - 24' <i>Αβραάμ εγέννησε Ισαάκ... / Avraam egenisse Isaac</i> - 15' Γιώργος Πανουσόπουλος / George Panoussopoulos O.V. Greek</p> <p>13:00 Someone to Watch <i>Video Projects - Miranda July, USA Atlanta</i> - 10' <i>The Amateurist</i> - 14' <i>Nest of Tens</i> - 27' <i>Getting Stronger Every Day</i> - 6' 30 sec O.V. English</p> <p>14:30 Seijun Suzuki Tribute <i>Τσιγγάνικη μελωδία / Tsigoneteruwaizen</i> - 144' Seijun Suzuki, Japan 1980 O.V. Japanese/English sub.</p> <p>17:00 Someone to Watch <i>Αμοιβαία εκτίμηση / Mutual Appreciation</i> - 110' Andrew Bujalski, USA 2005 • O.V. English</p> <p>19:30 Seijun Suzuki Tribute <i>Πριγκίπισσα Ρακούν / Operetta Tanuki Goten</i> - 110' Seijun Suzuki, Japan 2005 O.V. Japanese/English sub.</p> <p>22:00 ID-05 <i>Τσούτσι / Tsotsi</i> - 94' Gavin Hood, UK - South Africa 2005 O.V. Zulu, Xhosa, Afrikaans/English sub.</p> <p>24:00 ID-05 <i>Στο κρεβάτι / En la cama</i> - 85' Matias Bize, Chile - Germany 2005 O.V. Spanish/English sub.</p>	<p>11:00 Nico Papatakis Tribute <i>Ένα ερωτικό όραμα / Un Chant d'amour</i> - 25' Jean Genet, France 1950 • O.V. French/English sub. Οι ισορροπιστές / Les Equilibristes - 120' Νίκος Παπατάκης / Nico Papatakis, France 1992 O.V. French/English sub.</p> <p>14:00 Documentaries <i>Το πηγάδι του Κατσονάκη και ο Μπάρμπα Λάμπρος / Το πηγάδι του Katsanaki ke o Barba Lampros</i> - 71' Γιώργος Κολάζης / Yorgos Kolozis, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>15:45 Antoinetta Angelidi Tribute <i>Οι ώρες - Mia tetragonia tainia / I ores - Mia tetragonia tenia</i> - 80' Αντουανέττα Άγγελιδή / Antoinetta Angelidi, Greece 1995 • O.V. Greek/English sub.</p> <p>17:45 Feature Films <i>The Zero Years</i> - 120' Νίκος Νικολαΐδης / Nikos Nikolaidis, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>20:15 Feature Films <i>Υποβρύχιος έρωτας / Ypovryhios erotas</i> - 90' Γιάννης Σολδάτος / Yannis Soldatos, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>22:15 George Panoussopoulos Tribute <i>Spotlight on Aris Retsos</i> <i>Οι απεναντι / I Apenanti</i> - 112' George Panoussopoulos, Greece 1981 O.V. Greek/English sub.</p> <p>00:30 Midnight Screenings <i>Μεταξύ φίλων / Metaxy Filon</i> - 94' Νίκος Ζαπατίνας / Nikos Zapatinas, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p>	<p>11:00 Hou Hsiao-hsien Tribute <i>Χαρτωμένο κορίτσι / Jiu Shi Liu-Liu De Ta</i> - 90' Hou Hsiao-hsien, Taiwan 1980 O.V. Mandarin/English sub.</p> <p>13:00 Patrice Chéreau Tribute <i>Ο πηγαυμένος άνδρας / L'Homme blessé</i> - 109' Patrice Chéreau, France 1983 O.V. French</p> <p>15:30 International Competition <i>Μαύρη βούρσα / Fekete Kefe</i> - 80' Roland Vranik, Hungary 2005 O.V. Hungarian/English sub.</p> <p>17:30 Out of Competition <i>Έξω δέρμα / Fremde Haut</i> - 97' Angelina Maccarone, Germany - Austria 2005 O.V. German, Farsi/English sub.</p> <p>20:00 Special Screenings <i>Keane</i> - 93' Lodge Kerrigan, USA 2004 O.V. English</p> <p>22:00 Hou Hsiao-hsien Tribute <i>Η πόλη της Θαιψής / Beiqing Chengshi</i> - 158' Hou Hsiao-hsien, Taiwan 1989 O.V. Mandarin, Taiwanese, Japanese/English sub.</p>	<p>13:00 Focus on New Danish Cinema <i>Ανθρωποκτονία / Drabet</i> - 100' Per Fly, Denmark 2005 O.V. Danish/English sub.</p> <p>15:30 ID-05 <i>Ζοζό / Zozo</i> - 103' Josef Fares, Sweden - UK - Denmark 2005 O.V. Arabic, Swedish/English sub.</p> <p>18:00 Kim Jee-woon Tribute <i>Στημένος βουλιός / Bancheokwang</i> - 112' Kim Jee-woon, South Korea 1999 O.V. Korean/English sub.</p> <p>20:30 ID-05 <i>7 παρθένας / 7 Virgenes</i> - 86' Alberto Rodriguez, Spain 2005 O.V. Spanish/English sub.</p> <p>23:00 Someone to Watch <i>Εγώ, εσύ και όλοι οι γνωστοί / Me and You and Everyone We Know</i> - 91' Miranda July, USA 2005 O.V. English</p>	<p>11:00 Balkan Survey Main Selection <i>Η καλύβα του φύλακα / Canton</i> - 30' Con. Popescu Romaniaa 2005 O.V. Romanian/English sub.</p> <p>Pivo / Ryna - 93' Ruxandra Zenide, Switzerland-Romania 2005 O.V. Romanian/English sub.</p> <p>13:30 Mexican Cinema <i>Στη ράχη του Διαβόλου / El espinazo del Diablo</i> - 106' Guillermo Del Toro, Spain - Mexico 2001 O.V. Spanish/English sub.</p> <p>15:45 Balkan Survey Main Selection <i>Πηγανέ δυτικά / Go West</i> - 97' Ahmed Imamovic, Bosnia and Herzegovina-Croatia 2005 • O.V. Bosnian/English sub.</p> <p>18:00 Focus on New Irish Cinema <i>Ο Μικύμο κι εγώ / Mickyo and Me</i> - 90' Terry Loane, Ireland - UK 2004 O.V. English</p> <p>20:30 Focus on New Irish Cinema <i>Το φαινόμενο του φωτοστέφανου / The Halo Effect</i> - 97' Lance Daly, Ireland 2004 O.V. English</p> <p>23:00 Special Screening <i>Ο ήχος της Πόλης / Crossing the Bridge - The Sound of Istanbul</i> - 90' Fatih Akin, Germany - Turkey 2004 O.V. Turkish, English, German/English sub.</p>	<p>15:00 Hou Hsiao-hsien Tribute <i>Ο μπόσπορος του κουκλοθέατρου / Ximeng Rensheng</i> - 142' Hou Hsiao-hsien, Taiwan 1993 O.V. Mandarin, Taiwanese/English sub.</p> <p>18:00 Mexican Cinema <i>Φρίντα / Frida, naturaleza viva</i> - 108' Paul Leduc, Mexico 1983 O.V. Spanish/English sub.</p> <p>13:30 Mexican Cinema <i>Στη ράχη του Διαβόλου / El espinazo del Diablo</i> - 106' Guillermo Del Toro, Spain - Mexico 2001 O.V. Spanish/English sub.</p> <p>20:30 Patrice Chéreau Tribute <i>Ο αδελφός του / Son Frère</i> - 95' Patrice Chéreau, France 2002 O.V. French</p> <p>22:30 Mexican Cinema <i>Battle in Heaven / Batalla en el cielo</i> - 120' Carlos Reygadas, Mexico - France - Germany - Belgium 2005 O.V. Spanish/English sub.</p>

- Ημερήσια Εφημερίδα του 46ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

MASTERCLASS: ΗΟΥ ΗΣΙΑΟ ΗΣΙΕΝ

Ολοκληρώθηκε σήμερα ο εξαιρετικά επιτυχημένος κύκλος των Masterclasses του 46ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, με το τον διάσημο ταϊβανό σκηνοθέτη Ηου Ησiao-hsien.

Την εισαγωγή στο σημερινό μάθημα έκανε ο Νίκος Σαββάτης, επιμελητής της μονογραφίας του σκηνοθέτη, η οποία εκδόθηκε από τον Ιανό με την ευκαιρία του αφιερώματος του Φεστιβάλ στο σύνολο του έργου του. «Το έργο του Ηου Ησiao-hsien έχει συνοχή, ενώ ταυτόχρονα αλλάζει δεδομένα από ταινία σε ταινία και μας εκπλήσσει. Το έργο του είναι εξαιρετικά πλούσιο, οι ταινίες του ωραίες τόσο την πρώτη φορά που θα τις δει κανείς όσο και την πολλοστή. Και κάθε φορά η απόλαυση είναι όλο και μεγαλύτερη».

Ο Ηου Ησiao-hsien πήρε στη συνέχεια τον λόγο και μίλησε για το ξεκίνημα της καριέρας του, την εισαγωγή του στο πανεπιστήμιο για σπουδές τέχνης και κινηματογράφου, την αρχική του αντιμετώπιση της σκηνοθεσίας ως μιας δουλειάς. Όμως, μετά την πρώτη του επιτυχία που ήταν το *Sandwich Man*, κατάλαβε την πορεία που έπρεπε να ακολουθήσει και έκτοτε δεν γύρισε ποτέ πίσω. Εξήγησε τους λόγους για τους οποίους έχει εξελιχθεί έτσι ο κινηματογράφος του, τον λόγο

για το οποίο προτιμά τα μονοπλάνα: «Οι ερασιτέχνες αγχώνονται όταν τους πλησιάζει η κάμερα. Βρίσκω μια καλή γωνία λήψης και όλα φαίνονται περισσότερο φυσικά».

Η παρατήρηση της πραγματικότητας αποτελεί το σημείο εκκίνησης για το έργο του. «Παρατηρώ τον κόσμο γύρω μου και συλλέγω πληροφορίες. Τις αξιοποιώ την κατάλληλη στιγμή, σε κάποια επόμενη ταινία μου. Χρειάζεται να συλλάβει κανείς την ύπαρξη για να μπορέσει να την αποδώσει. Είναι σαν να υπάρχει κάπου η ταινία από μόνη της και φτάνει η ιδιαίτερη εκείνη στιγμή που υλοποιείται, που ολοκληρώνεται».

Μιλώντας για τον εαυτό του, αυτοχαρακτηρίστηκε ζεστός άνθρωπος που έχει έλεος, που θέλει να βοηθάει τους άλλους ανθρώπους. Τόνισε ότι οι ταινίες του έχουν αυτήν ακριβώς τη διάσταση, ενώ μίλησε εκόμην για τα παιδικά του χρόνια, την απομακρυσμένη του σχέση με τους γονείς του, τη μοναξιά του, τη βαθεία του επιρροή από τον Μπρεσόν και κυρίως από τον Όζου. «Ο κινηματογράφος μου στοχεύει στην αποτύπωση μιας ιδιαίτερης στιγμής της ανθρώπινης ύπαρξης», κατέληξε.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

«ΤΕΧΝΗ»: ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Στην αίθουσα Παύλος Ζάννας έγινε σήμερα το μεσημέρι η ανοιχτή συζήτηση με θέμα την «Τέχνη», τη Μακεδονική Καλλιτεχνική Εταιρεία από την οποία ξεκίνησε η ίδρυση του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Στη συζήτηση συμμετείχαν η καθηγήτρια του ΑΠΘ και Πρόεδρος του Δ.Σ. της «Τέχνης» Αθανασία Τσατσάκου, ο καθηγητής του ΑΠΘ και διευθυντής της Πειραματικής Σκηνης Τέχνης Νικηφόρος Παπανδρέου, ο ομότιμος καθηγητής του ΑΠΘ Δημήτρης Φατούρος, η αρχαιολόγος και επιμελήτρια εκδόσεων Ειρήνη Πολίτη-Μεϊτάνη και οι σκηνοθέτες Κώστας Βρεττάκος και Κώστας Φέρρης. Τη συζήτηση συντόνισε ο κριτικός κινηματογράφου Δημήτρης Χαρίτος, ο οποίος, ξεκινώντας, χαρακτήρισε την «Τέχνη» «πνευματική μήτρα στην οποία κυοφορήθηκε το Φεστιβάλ».

Η «Τέχνη» ιδρύθηκε το 1951 και η ιστορία της αποτελεί κομμάτι της ιστορίας της πόλης. Είχε ενεργή συμμετοχή στην καθημερινή ιστορία ανθρώπων και δράσεων, ήταν μια πρωτοβουλία για την ποιότητα ζωής και την προσφορά στον πολιτισμό. Εξελίχθηκε στο παράδειγμα για το τι μπορεί να καταφέρει ένας τόπος με μεγάλες δυσκολίες. Από τις σημαντικότερες στιγμές στη μακρόχρονη δράση της «Τέχνης» είναι η καίρια συμβολή της στην ίδρυση των κυριότερων πολιτιστικών θεσμών της Θεσσαλονίκης: το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και τη Σχολή Καλών Τεχνών. Επίσης μέσα από το περιοδικό της «Τέχνης» αλλά και την Κινηματογραφική Λέσχη που γεννήθηκε στους κόλπους της και στηρίχτηκε από τα ιδρυτικά της μέλη, τέθηκαν οι βάσεις για τη βαθεία και ουσιαστική σχέση της Θεσσαλονίκης με τον Κινηματογράφο.

Οι ομιλητές επεσήμαναν τις «θηριώδεις», όπως τις χαρακτήρισαν, διαφορές εκείνης της εποχής με τη σημερινή, ενώ οι εισηγήσεις τους αναβίωσαν το κλίμα και προκάλεσαν έντονη συγκίνηση όχι μόνο στους ομιλητές αλλά και στο κοινό. Τη σημερινή εκδήλωση έκλεισε με έναν σύντομο χαιρετισμό η διευθύντρια του Φεστιβάλ Δέσποινα Μουζάκη, η οποία τόνισε ότι σε ένα φεστιβάλ που είναι αφιερωμένο στους νέους, είναι απαραίτητη η μνήμη για να κοιτάζουμε το μέλλον.

ΣΤΡΟΓΓΥΛΟ ΤΡΑΠΕΖΙ: ΙΡΛΑΝΔΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Είναι γνωστή σε όλους η επιτυχία του ιρλανδικού κινηματογράφου τα τελευταία χρόνια, κατά κύριο λόγο στο επίπεδο της προσέλευσης ξένων παραγωγών στη χώρα αυτή. Είναι επίσης γνωστά τα φορολογικά κίνητρα που παρέχει η χώρα, όπως και η ευκολία επίτευξης αυτών των συνεργασιών κυρίως με την άλλη πλευρά του Ατλαντικού χάρις στην κοινή γλώσσα, τα αγγλικά. Η σημερινή ανοιχτή συζήτηση, ωστόσο, ανέδειξε άλλες διαστάσεις πέρα από τους δεδομένους «μύθους» για τον ιρλανδικό κινηματογράφο και άνοιξε σε όσους παρακολουθήσαν τη σημερινή συζήτηση μία εξαιρετικά ενδιαφέρουσα οπτική προοπτική: τι σημαίνουν όλα όσα γνωρίζουμε ότι συμβαίνουν σε διεθνές επίπεδο στην Ιρλανδία για την ίδια την εθνική παραγωγή της, για τον ίδιο τον ιρλανδικό κινηματογράφο.

Η κρατική βοήθεια για τον κινηματογράφο μέσω του Irish Film Board, σύμφωνα με τα λεγόμενα της παραγωγού Catherine Tiernan, σχετίζεται με την ενίσχυση παραγωγών ιρλανδών δημιουργών, πέρα από τα κίνητρα που φέρνουν ξένες παραγωγές στη χώρα αυτή. Παράλληλα, μέσω του NFTC λειτουργούν δύο κυβερνητικές ενισχύσεις, όπως εξήγησε ο Cian Smyth: τα χρήματα από τα τυχερά παιχνίδια και τα τοπικά ταμεία. Στην πρώτη περίπτωση, δεν προσελκύονται ξένες παραγωγές, αλλά

σχεδία με έντονη πολιτιστική συνάφεια με την Ιρλανδία. Στη δεύτερη, αντιθέτως, το ενδιαφέρον στρέφεται σε σχέδια με αυξημένη βιομηχανική δραστηριότητα, με σχέδια δηλαδή που αποκτούν πρόσβαση με κριτήριο το ποσό που δαπανάται στην Ιρλανδία. Ο Mark Mulqueen, διευθυντής του Irish Film Institute, από την πλευρά του εξήγησε τον πολυσύνθετο ρόλο που διαδραματίζει το Ινστιτούτο τα 60 χρόνια λειτουργίας του στη «δημιουργία» κοινού, στη διανομή των ταινιών, στα εκπαιδευτικά προγράμματα, στην προβολή ταινιών σε απομακρυσμένες περιοχές, στη δημιουργία φεστιβάλ ντοκιμαντέρ και στη διάδοση του ιρλανδικού κινηματογράφου έξω από τα σύνορα της χώρας.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον είχε η προσέγγιση του ηθοποιού και σεναριογράφου Mark O'Halloran, υποψηφίου για τα Ευρωπαϊκά Βραβεία Κινηματογράφου με την ταινία *Adam & Paul*, ο οποίος προερχόμενος από το θέατρο δήλωσε εξ αρχής ότι δεν αισθάνεται να αποτελεί μέρος της ιρλανδικής κινηματογραφικής βιομηχανίας, αλλά ότι τα πράγματα εξελίχθηκαν για αυτόν πολύ ήρεμα και ομαλά. Σε μία χώρα με μεγάλη λογοτεχνική παράδοση, το σενάριο έχει πολύ υψηλό επίπεδο και πολύ μεγάλη σημασία. Μπορεί να έγραψε το σενάριο ξανά και ξανά, αλλά δεν αισθάνθηκε ότι υ-

πήρχε κανενός είδους παρέμβαση από κανέναν. Η αίσθησή του είναι ότι ενώ τα προηγούμενα χρόνια οι συμπατριώτες του γύριζαν τις ταινίες που οι Αμερικανοί θα ήθελαν να δουν, τώρα πια έχουν αρχίσει να παράγονται όλο και περισσότερες μικρές «ιθαγενείς» ταινίες, γεγονός που τελικά τους εξασφαλίζει μεγαλύτερη διεθνή απήχηση. «Υπάρχουν ιστορίες εκεί έξω που δεν έχουν επωθεί και περιμένουν από εμάς να τις πούμε!» κατέληξε ο Mark O'Halloran. Η παραγωγός του *Goldfish Memory*, Breda Walsh, έδωσε έμφαση στη σημασία που έχει η εμπειρία του να δουλεύεις από τη μία ως συμπαραγωγός ή εκτελεστής παραγωγός μίας ξένης παραγωγής στη χώρα σου και ταυτόχρονα να κάνεις τις δικές σου ταινίες. «Αυτή τη στιγμή στην Ιρλανδία το επίπεδο των συνεργιών και των συντελεστών είναι εξαιρετικά υψηλό, χάρις σε αυτές τις ταινίες. Ταυτόχρονα, δίνεται σε όλους εμάς που ζούμε από αυτές, να μπορούμε πολύ πιο εύκολα να κάνουμε ταινίες όπως μας αρέσουν, μικρότερου προϋπολογισμού και πιο ευέλικτες.» Καταλήγοντας ο συντονιστής Cian Smyth είπε «Στην Ιρλανδία πιστεύουμε στις δικές μας τοπικές ιστορίες (small local stories), όπως ακριβώς οι Δανοί λένε ότι μόνον όταν αποκτήσεις το δικό σου κοινό στην πατρίδα σου, τότε θα αποκτήσεις και διεθνή επιτυχία.»

1ο ΔΙΕΘΝΕΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΚΥΠΡΟΥ / CIFF - CYPRUS INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

Μετά την ΧΡΥΣΗ ΑΡΚΤΟ, τον ΧΡΥΣΟ ΦΟΙΝΙΚΑ και τον ΧΡΥΣΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ, στο νέο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου στη Κύπρο, θα απονέμεται η ΧΡΥΣΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ!!!

Το CIFF θα διεξαχθεί στη Λεμεσό και τη Λάρνακα από τις 24-27 Μαρτίου 2006. Οι διαγωνιζόμενες κατηγορίες είναι: Ταινίες μεγάλου μήκους, Ταινίες μικρού μήκους / τεκμηρίωσης, Διαφημιστικό / μουσικό βίντεο. Νέοι σκηνοθέτες απ'όλο τον κόσμο καλούνται να υποβάλουν την ταινία τους στα διάφορα τμήματα του Φεστιβάλ. Η ΧΡΥΣΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ και το χρηματικό βραβείο των 15.000€, θα απονεμηθεί στη καλύτερη ταινία μεγάλου μήκους. Το χρηματικό βραβείο θα χρησιμοποιηθεί από τον βραβευμένο σκηνοθέτη για το

γύρισμα της επόμενης ταινίας του στη Κύπρο. Οι βραβευμένες ταινίες θα προβληθούν ξανά στο πλαίσιο των εκδηλώσεων της Κυπριακής εβδομάδας στην Πάτρα, την Πολιτιστική Πρωτεύουσα το 2006, κατά τη διάρκεια των εορταστικών εκδηλώσεων του Δήμου Λεμεσού, ο οποίος είναι διδυμοποιημένος με την πόλη της Πάτρας. Το Φεστιβάλ στηρίζουν ο Κυπριακός Οργανισμός Τουρισμού και οι Πολιτιστικές Υπηρεσίες του Υπουργείου Παιδείας. Χορηγοί επικοινωνίας είναι, μεταξύ άλλων, το TIME OUT και το www.cultureguide.gr. Η αίτηση συμμετοχής βρίσκεται στην ιστοσελίδα www.ciff2006.com, email: ciff@email.com. Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6972080441 και 00357 99798112

Ο σκηνοθέτης ταινιών τόσο ανόμοιων όπως *Το φιλί της πεταλούδας*, *Η χώρα των θαυμάτων*, *Σε θέλω*, *Κωδικός 46*, δηλώνει παρών στο φετινό Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Διαθέτοντας λίγο από το πάθος και την ένταση με την οποία ζουν οι ήρωές του, χειμαρρώδης στην ομιλία του, ο Michael Winterbottom απαντά με άνεση και χαρακτηριστική ευκολία σε οποιαδήποτε ερώτηση του τίθεται.

Μάικλ Ουίντερμποτομ

Για το *Τρίστραμ Σάντι*

Ο βρετανός σκηνοθέτης αναφέρεται καταρχάς στην πλέον πρόσφατη ταινία του που προβάλλεται στο φεστιβάλ, το *Τρίστραμ Σάντι: Μια ιστορία γι' αγρίους (Tristram Shandy: A Cock and Bull Story)*, μια ταινία εποχής βασισμένη πάνω στην κωμική πραγματεία του Lawrence Sterne, "The Life and Opinions of Tristram Shandy, Gentlemen". Στην παρατήρηση ότι το βιβλίο είναι απ' αυτά που δεν προσφέρονται για μεταφορά στον κινηματογράφο, δηλώνει καταρχάς ότι αυτό το σχέδιο «τον απασχολούσε για 10 περίπου χρόνια. Το βιβλίο είναι πολύ μεγάλο (σ.τ.σ. έχει συνολική έκταση 720 σελίδες) και από όλο αυτό το τεράστιο υλικό χρησιμοποιήσαμε περίπου 10 σκηνές». Και συνεχίζει: «Το βιβλίο στο οποίο βασίστηκε η ταινία είναι ένα πολύ παικνιδιάρικο, χιουμοριστικό, κεφάτο βιβλίο. Όταν γράφτηκε -γράφτηκε σαν μια κωμωδία, είναι λίγο μπερδεμένο. Νομίζω ότι, επειδή γράφτηκε πριν από 200 χρόνια, ο κόσμος πιστεύει ότι υπάρχει σ' αυτό κάποιο είδος ηθικού διδάγματος».

Αναφερόμενος στους λόγους που χρησιμοποίησε την ψηφιακή τεχνολογία σ' αυτήν την ταινία, είπε ότι δεν ήταν οικονομικοί αφού η νέα τεχνολογία δεν είναι πολύ φθηνότερη σε σχέση με τα 35mm. Ωστόσο, η ψηφιακή τεχνολογία ήταν γι' αυτόν μια ευκαιρία για αυτοσχεδιασμό. «Όσον αφορά τα σκηνοκτικά και τη χρήση της κάμερας είπαμε όλα να είναι πολύ απλά. Χρησιμοποιήσαμε για φωτισμό, όσο αυτό ήταν δυνατό, τον υπάρχοντα φωτισμό του χώρου».

Μία ταινία το χρόνο

Ένας από τους πιο παραγωγικούς σκηνοθέτες -σχεδόν μία ταινία κάθε χρόνο- ο Michael Winterbottom προσπαθεί να βρει μια αιτιολογία γι' αυτούς του ρυθμούς εργασίας. «Οι περισσότεροι άνθρωποι εργάζονται καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου. Είναι φυσιολογικό να εργάζεσαι σ' αυτούς τους ρυθμούς». Και συνεχίζει «Είναι εύκολο να κάνει κάποιος μια ταινία το χρόνο», κάνοντας δε χιούμορ, θεωρεί ότι οι περισσότεροι συνάδελφοι είναι «τεμπέληδες, οι οποίοι δουλεύουν μόνο 7-8 εβδομάδες το χρόνο».

Και φυσικά, αυτοί οι ρυθμοί εργασίας δεν θα μπορούσαν να υπάρξουν χωρίς μια ομαλή ροή χρηματοδότησης. «Αισθάνομαι τυχερός που καταφέρνω να κάνω ταινίες τα σχέδιά μου». Το πρόβλημα της χρηματοδότησης είναι το σημαντικότερο πρόβλημα που αντιμετωπίζει, όπως λέει. «Η χρηματοδότηση ενός σχεδίου δεν είναι εύκολη. Υπάρχουν 10 με 12 πηγές χρηματοδότησης και πέρα απ' αυτές, τα πράγματα είναι αρκετά δύσκολα».

Ασφαλώς, ένα από τα χαρακτηριστικά του ως σκηνοθέτη είναι το γεγονός της ποικιλίας στο ύφος αλλά και στη θεματολογία -ταινίες εποχής, διασκευές λογοτεχνικών έργων, μουσικές ταινίες, «πορνογραφικές», επιστημονικής φαντασίας. Δηλώνει ότι «δεν υπάρχει κάποιου είδους στρατηγική» σ' αυτές τις επιλογές. Σε κάθε ταινία που σκηνοθετεί προσπαθεί να παρουσιάζει τα πράγματα όπως είναι και θέλει να είναι ακριβής και έντιμος απέναντι σε κάθε κατάσταση που παρουσιάζεται σε ταινία του. Όταν ερωτάται για τα κίνητρά του και για τις επιλογές του όταν διασκεύαζε γνωστά λογοτεχνικά έργα επισημαίνει ότι «κάθε περίπτωση είναι διαφορετική. Π.χ. το βιβλίο *Jude*, πάνω στο οποίο βασίστηκε η ταινία, ήταν από τα αγαπημένα μου βιβλία όταν ήμουν έφηβος».

Στην επισήμανση ότι ένας όχι και τόσο προσεκτικός παρατηρητής των ταινιών του θα μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι ταινίες του είναι γυρισμένες από διαφορετικούς σκηνοθέτες, εξηγεί ότι αυτή η ποικιλότητα στο σκηνοθετικό του ύφος οφείλεται στο ότι «είναι ο τόπος στον οποίο διαδραματι-

“Στον κινηματογράφο συγκεντρώνονται άτομα άγνωστα μεταξύ τους, συνεργάζονται για 7-8 εβδομάδες και μετά διαλύονται”

ζεται μια ταινία που καθορίζει εντέλει το ύφος. Π.χ. η ταινία *Η Χώρα των Θαυμάτων* επειδή διαδραματίζεται στο Λονδίνο έχει ένα πολύ συγκεκριμένο στυλ».

Με μικρότερο συνεργείο

Περνώντας σε θέματα που άπτονται της σκηνοθετικής του πρακτικής, ο Michael Winterbottom επισημαίνει: «Συνήθως οι άνθρωποι τείνουν να επιλέγουν την πιο περίπλοκη λύση, όμως αυτή δεν βοηθά πάντα. Μιλώντας γενικά, όσο πιο απλά μπορείς να κάνεις κάτι τόσο καλύτερα. Όσο μικρότερο είναι το συνεργείο τόσο καλύτερο. Όσο φθηνότερα τόσο καλύτερα. Ωστόσο, σε ορισμένες ιστορίες θα πρέπει να υλοποιήσεις ό,τι υπάρχει σ' αυτές.»

Και συνεχίζει εστιάζοντας στα προβλήματα συνεργασίας που υπάρχουν ανάμεσα σ' ένα σκηνοθέτη και τους συνεργάτες του:

«Πάντα μου άρεσε να εργάζομαι μ' ένα χαλαρό, απελευθερωμένο τρόπο... με ολιγάριθμα συνεργεία, να εργάζομαι αυτοσχεδιάζοντας ως ένα βαθμό. Οι άνθρωποι με τους οποίους συνεργάζεσαι κατά τη διάρκεια δημιουργίας μιας ταινίας, είτε σου λένε ποια είναι τα προβλήματα είτε απλώς αισθάνεσαι από αυτούς ποιο είναι το πρόβλημα. Όμως, δεν πιστεύω ότι είναι καλοί στο να βρίσκουν λύσεις για τα προβλήματα. Πρέπει εσύ ο ίδιος να βρεις τη λύση, επειδή γνωρίζεις το υλικό και είσαι μέσα σ' αυτό».

Το σεξ και η μουσική

Όταν ερωτάται, με αφορμή τη βράβευση της ταινίας *Στα σύνορα του Κόσμου* στο Βερολίνο, για τη σημασία που έχουν τα βραβεία στην καριέρα του, ο Winterbottom σημειώνει ότι το βραβείο «βοήθησε απλώς την ταινία να αποκτήσει μια ευρύτερη διανομή, βοήθησε να βρω χρηματοδότηση για την επόμενη ταινία. Δεν με έκανε καλύτερο κινηματογραφιστή».

Ιδιαίτερου σχολιασμού έτυχε από τον Michael Winterbottom η ταινία του *9 Songs* που προκάλεσε θύελλα αντιδράσεων για τον αποκάλυπτο τρόπο με τον οποίο απεικονίζονταν σεξουαλικές σκηνές. «Δεν είναι μια πορνογραφική ταινία» δηλώνει, αφού σκοπό δεν έχει τη σεξουαλική διέγερση του θεατή, αλλά προσπαθεί να παρουσιάσει μια όψη του έρωτα, το σεξ χωρίς διαστροφή. Παρατήρησε ότι ο κινηματογράφος μετά τη δεκαετία του 1970 διακρίνεται από έναν έντονο πουριτανισμό, σε αντίθεση με τα άλλα μέσα, όπως η τηλεόραση και ο περιοδικός τύπος, που απεικονίζουν με πολύ πιο φιλελεύθερο τρόπο το σεξ.

Μ' αφορμή τις ταινίες του *9 Songs* και *24 Hour Party People* στάθηκε ιδιαίτερα στη σχέση του με τη μουσική, καθώς τη θεωρεί πιο ενδιαφέρουσα από τον κινηματογράφο. «Τα βρετανικά γκρούπ αποτελούνται από μέλη που έχουν μεταξύ τους πολύ στενές σχέσεις. Είναι όπως μια οικογένεια. Στον κινηματογράφο αντίθετα, συγκεντρώνονται άτομα άγνωστα μεταξύ τους, συνεργάζονται για 7-8 εβδομάδες και μετά διαλύονται».

Η επόμενη ταινία

Αναφερόμενος στην επόμενη του ταινία, ο βρετανός σκηνοθέτης δηλώνει ότι επιστρέφει στο σύγχρονο πολιτικό πεδίο, χώρο όπου διαδραματίζονταν και οι ταινίες του *Καλώς ήλθατε στο Σεράγεβο*, *Στα σύνορα του Κόσμου*. «Η ιστορία της ταινίας έχει σαν κεντρικούς ήρωες 3 βρετανούς πολίτες, μουσουλμάνους στο θρήσκευμα, που φυλακίστηκαν στη φυλακή υψίστης ασφαλείας στο Γκουαντάναμο της Κούβας». Οι ιστορίες, τονίζει, είναι πραγματικές και «το σενάριο βασίστηκε σε συνεντεύξεις με τους αληθινούς πρωταγωνιστές, συνολικής έκτασης 600 σελίδων». Η ταινία θα παρακολουθεί ένα ταξίδι, «τις διαδρομές των ηρώων από το Πακιστάν μέχρι τον εγκλεισμό τους στη φυλακή του Γκουαντάναμο».

(το κείμενο βασίζεται σε δηλώσεις του σκηνοθέτη κατά τη διάρκεια της συνέντευξης τύπου και σε συνέντευξη στην Αγγλική Κόνη για το αγγλόφωνο τμήμα του Πρώτου Πλάνου)
Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

Χρυσός Αλέξανδρος στον Φράνσις Φορντ Κόπολα

Με το Χρυσό Αλέξανδρο θα τιμηθεί ο Φράνσις Φορντ Κόπολα, σήμερα στις 18.00 στον κινηματογράφο ΟΛΥΜΠΙΟΝ GALAXIA VACATION CLUB.

Ο διάσημος σκηνοθέτης έφτασε χθες στη Θεσσαλονίκη προκειμένου να επισκεφθεί την έκθεση του στενού συνεργάτη και φίλου του Ντιν Ταβουλάρη, που παρουσιάζεται για πρώτη φορά παγκοσμίως στο πλαίσιο του 46ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλο-

νίκης, στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης.

Στην ίδια εκδήλωση θα τιμηθεί και ο Ντιν Ταβουλάρης για το σύνολο της καλλιτεχνικής του προσφοράς. Στο πλευρό του βραβευμένου σκηνογράφου θα βρίσκεται και θα τιμηθεί η σύζυγός του, διάσημη ηθοποιός Ορόρ Κλεμάν, με την οποία γνωρίστηκε στα γυρίσματα του Αποκάλυψη τώρα. Τον Φράνσις Φορντ Κόπολα θα συνοδεύουν η κόρη του, σκηνοθέτις Σοφία και ο γιος του σκηνοθέτης και ηθοποιός Ρομάν.

Μετά την απονομή θα ακολουθήσει ειδική προβολή της ταινίας του Κόπολα Αποκάλυψη τώρα: Redux.

Επίσης, στις 12 το μεσημέρι ο κ. Κόπολα και ο Ντιν Ταβουλάρης θα συζητήσουν με το κοινό στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, (Εγνατίας 154 εντός ΔΕΘ). Θέμα της συζήτησης: «Ας μιλήσουμε για Τέχνη, ας μιλήσουμε για Κινηματογράφο».

Apocalypse now: Redux

του Francis Ford Coppola (ΗΠΑ, 1979)

Καθώς ο στρατός των ΗΠΑ, προσπαθώντας να εκβάλει τους Βιετκόνγκ από μια αδιαπέραστη ζούγκλα, βουλιάζει ακόμα πιο βαθιά μέσα στον πόλεμο του Βιετνάμ, οι Ειδικές Δυνάμεις στέλνουν έναν αξιωματικό, τον λοχαγό Ουίλαρντ, να βρει και να σκοτώσει τον συνταγματάρχη Κέρτς, έναν πρώην πρασινοσκούφη που κυβερνά με σκληρότητα μια πρωτόγονη φυλή, περιχαρακωμένος στα βουνά κοντά στα σύνορα με την Καμπότζη.

» Ολύμπιον, 18:00

Σημασία στις εικόνες παρά στην ιστορία

Amat Escalante, σκηνοθέτης της ταινίας Αίμα

«ΑΙΜΑ» ΧΩΡΙΣ ΑΙΜΑ

Σκέφτομαι κυρίως με εικόνες. Η πρώτη λοιπόν εικόνα που είχα ήταν αυτή ενός τύπου που τεμαχίζει ένα ανθρώπινο σώμα σε μια μπανιέρα. Ίσως γιατί μου αρέσουν πολύ οι ταινίες τρόμου. Μετά, όμως, αυτή η εικόνα αμβλύνηκε στο μυαλό μου και δεν υπάρχει στην ταινία με την έννοια της απεικόνισης της βίας. Δεν υπάρχει αίμα στην ταινία με την ρεαλιστική έννοια αλλά υπάρχει η αίσθηση μιας απειλής ότι κάποια στιγμή μπορεί να συμβεί κάτι βίαιο.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Δεν με ενδιαφέρουν οι ιστορίες αλλά οι εικόνες. Η ιστορία μου θα μπορούσε να είναι μια σαπουνόπερα για την τηλεόραση, όπως οι σαπουνόπερες που διαρκώς παρακολουθεί το ζευγάρι των πρωταγωνιστών στην ταινία. Στην πόλη μου, το Γκουαναχάτο, οι άνθρωποι βλέπουν πολλές σαπουνόπερες και σιγά σιγά αρχίζουν να συμπεριφέρονται σαν τους τύπους της σαπουνόπερας και μοιάζουν επίσης να βιώνουν τα ίδια προβλήματα. Ίσως επηρεάστηκα λίγο από τις σαπουνόπερες για την ταινία μου αλλά δεν μ' ενδιέφερε να κάνω μια δραματική ταινία. Δεν υπάρχει δράμα στο Αίμα.

ΕΝΑ ΠΕΙΡΑΜΑ

Ήθελα να δείξω ανθρώπους που δεν υποκρίνονται, την αίσθηση ότι δεν υπάρχει τίποτα ανάμεσα στο πρόσωπο και την κάμερα. Είναι σαν κοιτάς έναν αληθινό άνθρωπο κι ένα μέρος που είναι ζωντανό, πράγματα που μοιάζουν να μην έχουν σημασία. Ένα πρόσωπο που τρώει, ένα πρόσωπο στο μπάνιο, άνθρωπος που κάνουν σεξ ή βλέπουν τηλεόραση. Ήταν ένα πείραμα να δω τι συμβαίνει όταν παρου-

σιάζεις τόσο απλές και καθημερινές δραστηριότητες. Ο βασικός πρωταγωνιστής της ταινίας είναι γείτονάς μου, η γυναίκα που παίζει τη σύντροφό του δουλεύει στην τοπική αγορά και το κορίτσι που παίζει την κόρη του, την ανακαλύψαμε σ' ένα σουπερμάρκετ.

ΤΟ ΚΑΣΤΙΝΓΚ

Το βασικό κριτήριο για να επιλέξω τον πρωταγωνιστή της ταινίας ήταν το πρόσωπό του, η φωνή του και ο τρόπος που κινείται. Ήξερα πως στην αληθινή του ζωή ήταν κάποιος που δεν είχε κανέναν αυτοέλεγχο. Δεν μπορούσε να τον ελέγξει ο ίδιος. Ήξερα πως στην αληθινή του ζωή ήταν κάποιος που δεν είχε κανέναν αυτοέλεγχο. Δεν μπορούσε να τον ελέγξει ο ίδιος. Ήξερα πως στην αληθινή του ζωή ήταν κάποιος που δεν είχε κανέναν αυτοέλεγχο. Δεν μπορούσε να τον ελέγξει ο ίδιος.

ΕΝΑ ΦΙΝΑΛΕ ΣΑΝ ΠΑΡΑΒΟΛΗ

Στο σενάριο, ο πρωταγωνιστής της ταινίας δεν μπαίνει μέσα στο νερό για να «ξαναβαφτιστεί» ως άνθρωπος. Αυτό ήταν αυτοσχεδιασμός που προέκυψε τυχαία. Το βρήκα ενδιαφέρον και το κράτησα. Υποθετικά, θα μπορούσε να είναι η στιγμή της χάρις του. Η στιγμή που αποκτάει τον έλεγχο των πραγμάτων. Διασχίζει αυτό το μικρό χωράφι ψάχνοντας για την κόρη του, συνειδητοποιεί πως έχει εξαφανίσει το πτώμα της, μπαίνει μέσα σε αυτή τη μικρή λίμνη, την περπατάει, βγαίνει από το νερό και μπαίνει στο αυτοκίνητό του προκειμένου να γυρίσει σπίτι του, αφού πρώτα βάλει μια πλαστική σακούλα στο κάθισμα για να μην βραχεί. Είναι μια μικρή στιγμή «τελειότητας». Αλλά δεν είναι αληθινή «τελειό-

τητα». Γιατί ο πρωταγωνιστής δεν μπορεί να επιπλεύσει στο νερό. Ίσως λοιπόν λείπει ψέματα στον εαυτό του.

ΟΙ ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΡΟΜΟΥ

Μου αρέσουν γιατί σου δίνουν μια ελευθερία. Και περιέχουν βία. Νομίζω ότι η βία και το σεξ είναι πολύ ενδιαφέρουσες μορφές επικοινωνίας. Και είναι πολύ δυνατές οπτικά. Μπορείς να δεις τη βία και το σεξ να συμβαίνει σε μια ταινία. Οι λέξεις και οι διάλογοι είναι λίγο βαρετά. Είμαι φαν των αμερικανικών ταινιών με βία και σεξ.

Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Ήθελα να κάνω την πρώτη μου ταινία όσο πιο απλή γινόταν, ώστε να μην είναι δύσκολη πρακτικά να πραγματοποιηθεί και να χρηματοδοτηθεί. Γι' αυτό δεν χρησιμοποίησα μουσική και δεν δούλεψα με επαγγελματίες ηθοποιούς. Όλη η ταινία γυρίστηκε στη γειτονιά γύρω από το σπίτι μου με ανθρώπους που γνώριζα από την καθημερινότητά μου.

ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΡΟΤΖΕΚΤ

Θα είναι μια ταινία για την εργασία και τα χρήματα. Αλλά θα είναι πολύ πιο διαφορετικό στο στιλ από το Αίμα. Με περισσότερη κίνηση, περισσότερο ουρανό... Και θα αφορά δύο νέους άνδρες.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Η ευτυχία του άλλου / Een ander zijn geluk

της Fien Troch (Βέλγιο-Ολλανδία, 2005)

Η ταινία παρακολουθεί μια σειρά από παράξενους χαρακτήρες να υποψιάζονται και να καταδικάζουν σιωπηλά ο ένας τον άλλον, ενώ έρχονται αντιμέτωποι με τα αδιέξοδα της προσωπικής τους ζωής

Υπαρξιακός τρόμος, συναισθηματική αποξένωση και αστυνομική ιστορία μπλέκονται σε αυτό το κοινωνικό δράμα της Φλαμανδής σκηνοθέτιδας Φιν Τροχ, που εξετάζει την ανθρώπινη ευτυχία σε σχέση με τους γύρω μας αλλά και τον σημερινό τρόπο ζωής. Σε ένα φλαμανδικό χωριό, ένα μωσαϊκό διαφορετικών χαρακτήρων αρχίζουν να διασταυρώνουν τις ζωές τους μετά έναν φρικτό θάνατο. Ένα μικρό αγόρι κάνει τη ζωή του σε ένα τροχαίο δυστύχημα. Ο οδηγός ενός αυτοκινήτου το έχει παρασύρει στο δρόμο και το έχει αφήσει αβοήθητο να πεθάνει. Όταν η είδηση μαθαίνεται, ολόκληρο το χωριό περιέρχεται σε κατάσταση σοκ. Όσο, όμως, συνεχίζεται η αναζήτηση του οδηγού του αυτοκινήτου, τόσο τα γεγονότα περιπλέκονται και συσκοτίζονται. Η κατάσταση είναι πια τόσο τεταμένη, που ο θάνατος του παιδιού γίνεται αφορμή για να βγουν πάλι στην επιφάνεια ξεχασμένα μίσση και να λυθούν παλιές διαφορές. Αλλά σ' ένα χωριό όπου οι ζωές όλων είναι αλληλένδετες, κανείς δεν είναι πραγματικά αθώος, και όλοι έχουν αίμα στα χέρια τους.

Η ταινία παρακολουθεί μια σειρά από παράξενους χαρακτήρες (μια νεαρή μητέρα και υπάλληλο σε κατάστημα οπτικών ειδών που βρίσκεται σε διάσταση με τον σύζυγό της, ένας πατέρας που πεθαίνει από καρκίνο αλλά το κρύβει από την οικογένειά του, ένας αστυνομικός με προβλήματα όρασης), να υποψιάζονται και να καταδικάζουν σιωπηλά ο ένας τον άλλον, ενώ έρχονται αντιμέτωποι με τα αδιέξοδα της προσωπικής τους ζωής. Άδεια και στεγνά από ζωή σπίτια, μεγάλα εμπορικά κέντρα, μοντέρνα σουπερμάρκετ, φουτουριστικά καταστήματα, ακανείς ερημικές φυσικές τοποθεσίες φιλοξενούν τις μετέωρες υπάρξεις τους σε έναν κόσμο καταναλωτικής αποθέωσης και άνεσης που έχει στραγγίξει από

τα πρόσωπα κάθε σταγόνα ανθρώπινης επαφής. Μέχρι τη στιγμή που η τραγωδία του άλλου, μας αναγκάζει να βγούμε από την τακτοποιημένη μας ζωή και να σκεφτούμε όχι μόνο την αλληλεπίδραση των πραγμάτων αλλά και την ατομική ευθύνη απέναντι στη συλλογική ευτυχία μιας κοινωνίας.

Η ευτυχία μας είναι αλληλένδετη με την ευτυχία του άλλου και αντίστροφα, μας λείπει αυτό το μελαγχολικό και σκοτεινά ειρωνικό ντεμπούτο της σκηνοθέτιδας, το οποίο χρησιμοποιεί πολλαπλές αφηγηματικές διαδρομές, λιτή και σχεδόν στοιχειωτική μουσική αλλά και καφκικές ατμόσφαιρες για να χτίσει το δράμα και το σασπένς που κρύβει κάθε στιγμή της ζωής, λειτουργώντας ταυτόχρονα ως μια ενδιαφέρουσα μεταφορά πάνω στο σύγχρονο τρόπο ζωής.

Τ.Π.

» Ολύμπιον, 13:30

Για το χρόνο στην ταινία της ως αίσθηση

Ines de Oliveira César, σκηνοθέτις της ταινίας *Πώς περνάν οι ώρες*

Νομίζω ότι είναι εντάξει να φεύγεις όταν έρθει η στιγμή να φύγεις, το πιο δύσκολο είναι να διαχειριστείς την ίδια τη ζωή ενώ είσαι εδώ.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ;

Αυτό που είχα στο μυαλό μου δεν ήταν μια ιστορία αλλά μια εικόνα. Μια εικόνα που μου έγινε εμμονή και ήταν αυτή ενός μικρού αγοριού γύρω στα πέντε που βρίσκεται μαζί με τον πατέρα του κάπου, ώσπου κάποια στιγμή μετά από πέντε λεπτά ο πατέρας του παύει να είναι παρών. Και τι συμβαίνει σε αυτό το μικρό αγόρι στο χρόνο ανάμεσα στην παρουσία και την ξαφνική απουσία του πατέρα. Αυτή η εικόνα με υποχρέωσε κατά μία έννοια να πω αυτή την ιστορία. Η ταινία λοιπόν δεν προήλθε από μια ιδέα ή μια σκέψη πάνω σε μια ιστορία αλλά από πολλές αισθήσεις που μου δημιούργησε αυτή η εικόνα. Στη ζωή άλλωστε, η σκέψη έρχεται πολύ αργότερα από την αίσθηση των πραγμάτων. Ειδικά για ένα παιδί, ο πιο δυνατός τρόπος για να δει τη ζωή είναι μέσα από τις αισθήσεις. Ήθελα λοιπόν να μιλήσω για την αίσθηση της ζωής μέσα από τα μάτια ενός παιδιού. Αυτά τα πέντε λεπτά ήταν ο λόγος που γύρισα την ταινία. Και είναι ένας χρόνος πολύ δυνατός που δεν μπορεί να μετρηθεί, ένας πνευματικός χρόνος όπου κάποιος μπορεί να αισθανθεί πράγματα που σε άλλη περίπτωση ίσως τα αισθανόταν σε εκατό λεπτά. Είναι ο χρόνος της ανθρώπινης εμπειρίας. Ο χρόνος λοιπόν, είναι πολύ σημαντικός στην ταινία μου, όχι όμως ως αντικειμενικός χρόνος αλλά ως αίσθηση.

Η ΧΡΗΣΗ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΣΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ

Ήταν πολύ σκληρή δουλειά να βρούμε τις φυσικές τοποθεσίες που να αντανακλούν το πέρασμα του χρόνου στην ταινία. Η φύση έχει κάτι το αφηρημένο αλλά και το πολύ δυνατό. Κάτι που δεν έχει αρχή και τέλος. Μένει εκεί αέναη στο χρόνο, ακόμα κι όταν εμείς δεν υπάρχουμε πια. Και ήθελα αυτή την

απόλυτη παρουσία της φύσης στην ταινία μου. Γιατί η φύση μπορεί να πει κάτι για τους χαρακτήρες της ταινίας που δεν μπορώ να εκφράσω με διαλόγους και λέξεις. Χρειάζοταν λοιπόν η ταινία να περιτριγυρίζεται από φυσικά τοπία. Για μένα οι χαρακτήρες της ταινίας είναι σαν μουσική. Προσπάθησα λοιπόν να βρω το φυσικό ρυθμό του καθενός. Για τη σχέση πατέρα και γιου, αυτός ο ρυθμός ήταν ο ήχος της θάλασσας. Για τη σχέση μητέρας και κόρης ήταν οι ήχοι των δασών, των δέντρων, των ζώων. Επίσης, η εικόνα ενός δάσους έχει πολύ διαφορετικά χαρακτηριστικά από αυτή της θάλασσας. Τα δάση είναι ένα μέρος που δημιουργεί σκιές, που μπορεί να σε προστατεύσει από τον άνεμο. Ενώ η θάλασσα δεν έχει οριζόντα, είναι ένα ανοικτό μέρος. Είναι ένα άλλο είδος μουσικής με διαφορετική έκφραση, το οποίο δημιουργεί μια άλλη αίσθηση για τη ζωή.

Η ΦΥΣΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο θάνατος του πατέρα στην ταινία είναι οργανικός με τη ζωή. Είναι σαν μια απουσία. Ένας άνθρωπος βρίσκεται κάπου και την επόμενη στιγμή δεν βρίσκεται εκεί. Έτσι, για μένα ο θάνατος δεν είναι τίποτα περισσότερο από το να ζεις εδώ με κάτι που είναι απόλυτα ζωντανό και μετά να είσαι κάπου αλλού. Δεν ξέρω πραγματικά τι είναι θάνατος αλλά ξέρω τι είναι ζωή. Δεν ξέρω τι συμβαίνει σε έναν άνθρωπο όταν δεν είναι εδώ, αν πηγαίνει σε μια άλλη ζωή. Γνωρίζω όμως τι συμβαίνει σε ένα πρόσωπο εν ζωή, όταν κάποιος άλλος έχει φύγει. Έχω επίσης την αίσθηση πως, όταν εγκαταλείψω αυτόν τον κόσμο, η ζωή θα συνεχίσει ευτυχώς να κινείται με τον ίδιο τρόπο όπως και πριν. Και αυτό είναι κάτι με το οποίο πρέπει να ασχοληθούμε και να προσέξουμε. Προσωπικά δεν φοβάμαι τον θάνατο, όσο τη

ζωή. Νομίζω ότι είναι εντάξει να φεύγεις όταν έρθει η στιγμή να φύγεις, το πιο δύσκολο είναι να διαχειριστείς την ίδια τη ζωή ενώ είσαι εδώ. Το να κάνεις διαρκώς επιλογές, να έχεις συναισθήματα και να αντιμετωπίζεις την κάθε μέρα που έρχεται, αυτό είναι μια πολύ σκληρή δουλειά. Η ταινία μου λοιπόν δεν είναι για τον θάνατο αλλά για τη ζωή. Για το τι συμβαίνει όταν είσαι ζωντανός, γιατί ο θάνατος πάντα θα είναι εκεί σαν πρόκληση ή σαν κάτι που ξέρεις ότι πρόκειται να συμβεί ανά πάσα στιγμή. Σημάσια έχει τι κάνεις στη ζωή σου κάθε μέρα με τα συναισθήματά σου, τους αγαπημένους σου και τις σχέσεις σου.

ΤΟ ΝΕΟ ΑΡΓΕΝΤΙΝΙΚΟ ΣΙΝΕΜΑ

Για μας στην Αργεντινή, είναι πάντα μια έκπληξη όταν ακούμε τον κόσμο να μιλάει για το «Νέο Αργεντινικό Σινεμά». Γιατί υπάρχει πολύ μεγάλη ποικιλία ταινιών στον κινηματογράφο μας. Δεν μπορείς να τους δώσεις το ένα ή το άλλο κοινό χαρακτηριστικό. Τι εννοούν με τον όρο «Νέο Αργεντινικό Σινεμά»; Ένα σινεμά διαλογικό, ένα σινεμά αντανάκλασης της πραγματικότητας, της πνευματικής διαδικασίας; Δεν πιστεύω ότι μπορείς να το κατηγοριοποιήσεις. Ίσως όμως ο όρος έχει μια λογική, με την έννοια ότι παλιότερα το σινεμά μας ήταν περισσότερο διαλογικό, ασχολιόταν με θέματα πολιτικής καταπίεσης και ήταν πιο νατουραλιστικό σε σχέση με το σημερινό. Και αυτό είναι κάτι καινούριο στην κινηματογραφία μας. Πάντως, σήμερα έχουμε περισσότερους νέους ανθρώπους που εμπλέκονται με τον κινηματογράφο κι επίσης, παρά την δύσκολη οικονομική κατάσταση της χώρας, υπάρχει μια μικρή αλλά αξιόλογη κρατική υποστήριξη για τους νέους δημιουργούς.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Θέλω

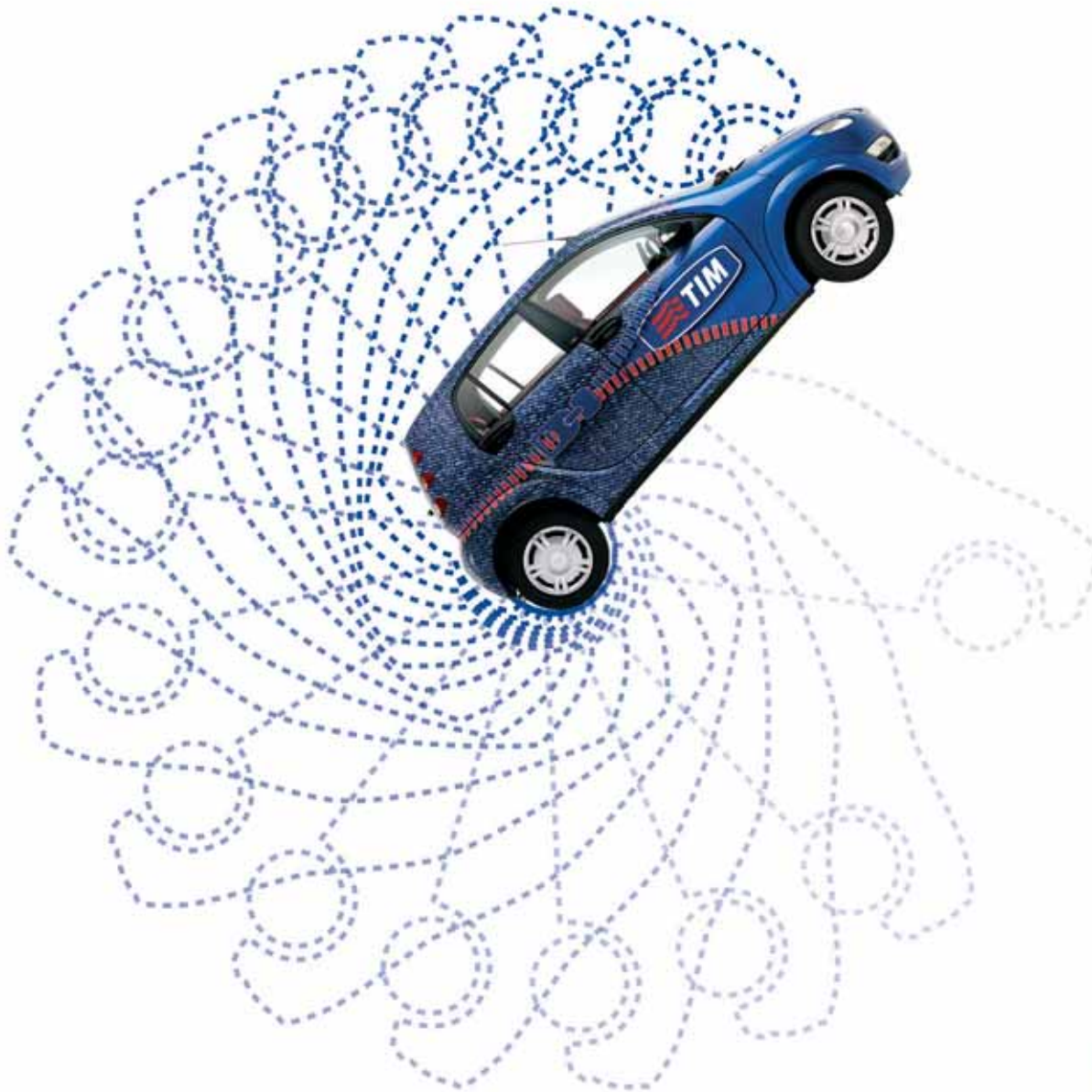
να κερδίσω ένα
smart forfour.

Κάν' το δικό σου τώρα που γυρίζει!

Στείλε τώρα κενό SMS* στο 4444

Η TIM χαρίζει ένα smart forfour τη μέρα, κάθε μέρα!
Ισχύει για συνδρομητές καρτοκινητής και συμβολαίου TIM.
Από 24/10/05 έως 22/12/05

*χρέωση 0,90€/SMS + ΦΠΑ

Δεν υπάρχουν όρια.

Για πολλούς, οι κριτικοί κινηματογράφου είναι η προσωποποίηση του κακού, κάτι που ο μεξικανός Λεονάρντο Γκαρσία Τσάο μοιάζει να γνωρίζει καλά. Από τη στιγμή όμως που στο Φεστιβάλ βρίσκεται με την ιδιότητα του μέλους της Κριτικής Επιτροπής, εγώ λέω να μη σκοτώσουμε αυτόν τον αγγελιοφόρο. Τουλάχιστον, όχι μέχρι να ολοκληρώσει όσα ενδιαφέροντα έχει να μας πει.

Leonardo Garcia Chao

“Αν και είναι πολύ δύσκολο σήμερα, στο σημείο που έχει φτάσει η ιστορία του σινεμά, να βρει κάποιος νέους τρόπους έκφρασης, παρόλα αυτά με συγκινεί πάντα όταν βλέπω κάποιον να δοκιμάζει κάτι νέο,”

Νομίζω πως το γεγονός ότι ένας σκηνοθέτης που πέθανε τόσο χρόνια πριν, συνεχίζει μέχρι και σήμερα να επηρεάζει τόσο κόσμο, είναι τουλάχιστον ενδεικτικό του μεγέθους του. Και στο βιβλίο μου για εκείνον το επισημαίνω αυτό, ότι δηλαδή τόσο χρόνια μετά το θάνατό του το έργο του Ταρκόφσκι περνάει από γενιά σε γενιά, χωρίς να φεύγει ποτέ από τη μόδα.

Για τους Μεξικάνους σκηνοθέτες

Εμένα μου αρέσει πολύ, περιέργως όμως, ο Ρίπσταϊν δεν είναι τόσο αγαπητός στο Μεξικό. Οι ταινίες του θεωρούνται πολύ καλλιτεχνικές, βαρετές κατά κύριο λόγο και κάποιοι τον κατηγορούν πως τα έργα του δεν είναι τόσο μεξικάνικα. Εγώ πιστεύω πως αυτός ο ρεαλισμός είναι το στυλ του. Από τους μεξικανούς σκηνοθέτες που χαίρουν εκτίμησης στο Μεξικό, προσωπικά μου αρέσει πολύ ο Φελίπε Κασάλες. Το *Canoa* (1976) είναι ένα από τα σημαντικότερα μεξικάνικα φιλμ. Πρόσφατα έκανε μια ταινία που μου άρεσε πολύ, το *Las Vueltas del Citrillo*. Είναι σπουδαίος σκηνοθέτης και χαίρομαι πολύ που, παρόλο που μερικά χρόνια πριν ανακοίνωσε πως θα αποσυρθεί, συνεχίζει ακόμα και σήμερα να κάνει ταινίες.

Η Χρυσή Εποχή και το Νέο Κύμα

Η μεγάλη διαφορά της Χρυσής Εποχής είναι ότι τότε οι ταινίες ήταν πιο επιτυχημένες εμπορικά. Η εμπορικότητά τους είναι βέβαια σχετική, αφού κατά τη διάρκεια του Πολέμου οι ταινίες του Χόλιγουντ δεν έρχονταν στο Μεξικό, η κινηματογραφική παραγωγή στην υπόλοιπη Λατινική Αμερική είχε μειωθεί σημαντικά κι έτσι, ελλείψει και τηλεόρασης, τα μεξικάνικα φιλμ προβάλλονταν σε όλη τη Λατινική Αμερική. Παρόλα αυτά, πιστεύω πως η σημερινή παραγωγή είναι πολύ καλύτερη, από άποψη ποιότητας αλλά και φιλοδοξίας. Οι τελευταίες ταινίες έχουν καταφέρει μάλιστα να αποσπάσουν ένα μερίδιο εμπορικότητας και στο εξωτερικό. Δεν πιστεύω πως το Νέο Κύμα μαζεύει απλά τα ψίχουλα που πέφτουν από το Χόλιγουντ. Σίγουρα, είναι πολλοί εκείνοι οι μεξικανοί δημιουργοί που τους «τσιμπάει» το Χόλιγουντ, μα δεν νομίζω πως αυτοί που φεύγουν θα γυρίσουν πίσω. Κερδίζουν πολλά λεφτά και είναι μάλλον απίθανο ότι θα πουν «ναι, θα γυρίσω πίσω για να κάνω ταινίες με το ένα τέταρτο του μισθού που κέρδιζα εκεί».

Μπορεί να κάνει κάποιος σινεμά στο Μεξικό;

Φυσικά και συμφωνώ πως οι δυνατότητες είναι περισσότερες σήμερα, αλλά αυτό οφείλεται μάλλον στην αφθονία τεχνικών μέσων παρά στην ύπαρξη ιδιωτικής χρηματοδότησης. Είναι πιο εύκολο και πιο φθηνό να γυρίσεις μια ταινία σήμερα. Η ακαδημαϊκή μόρφωση είναι επίσης σημαντική. Όσοι πηγαίνουν σε σχολές πιστεύω, και το βλέπω και στην πράξη, πως ξέρουν πολύ περισσότερα από εκείνους που ξεκινούν από το μηδέν, αν και σε τελική ανάλυση το ταλέντο είναι εκείνο

που κάνει τη διαφορά. Η παραγωγή, παρόλα αυτά, είναι χαμηλή στο Μεξικό κι αυτό οφείλεται στο σύστημα διανομής των κερδών στο box office. Όλοι οι μεσάζοντες πρέπει να πάρουν από κάτι κι έτσι ο σκηνοθέτης καταλήγει να παίρνει το μικρότερο ποσοστό. Γι' αυτό το λόγο έκλεισε και η *Alta Vista*, για παράδειγμα. Είχε αποκτήσει κύρος, αλλά τα έσοδά της «δεν πλήρωναν το νοίκι». Και το περίεργο είναι πως δεν υπάρχει ένα μεγάλο δίκτυο στη Λατινική Αμερική, που θα ήταν και λογικό μιας και μιλάμε την ίδια γλώσσα. Φυσικά, η ευθύνη βαραινεί και το κοινό. Στο Μεξικό ο κόσμος θέλει να βλέπει μόνο αμερικάνικες ταινίες και ίσως μία ή δύο μεξικάνικες.

Για τους κριτικούς

Οι κριτικοί αντιμετωπίζονται πάντα με καχυποψία γιατί είναι φορείς κακών ειδήσεων. Κι ο κόσμος συνήθως θέλει να σκοτώσει τον αγγελιοφόρο με τα κακά μηνύματα. Νομίζω πως είναι ελληνική συνήθεια. (γέλια) Μπορώ να καταλάβω γιατί δημιουργώ έχθρες όταν κάποιος παλεύει τρία χρόνια για να κάνει μια ταινία κι έρχομαι εγώ να μιλήσω άσχημα γι' αυτή. Παρόλα αυτά, προσπαθώ να κάνω σωστά τη δουλειά μου και να κρατάω τις ισορροπίες, υποστηρίζοντας όποιο φιλμ νομίζω πως έχει ενδιαφέρον και είναι καλά φτιαγμένο. Ναι, το Θέλω και τη μαμά σου δεν μου άρεσε καθόλου. Είναι μια ταινία πολύ σεξιστική, κατά τη γνώμη μου. Το Χαμένες Αγάπες μου άρεσε παρά πολύ από την άλλη. Όσο για την άποψη που υποστηρίζει ότι οι κριτικοί είναι απλά εν δυνάμει σκηνοθέτες που δεν είχαν αρκετό ταλέντο, ξέρω ότι είναι κοινός τόπος για πολύ κόσμο. Εγώ όμως έχω δηλώσει επανειλημμένα πως δεν με ενδιαφέρει καθόλου η σκηνοθεσία. Αυτό που μου αρέσει είναι να βλέπω ταινίες. Και αυτό κάνω.

Για το Φεστιβάλ

Μ' αρέσει αυτό το Φεστιβάλ. Για μένα τα φεστιβάλ είναι πραγματικά το καλύτερο πράγμα, γιατί μου επιτρέπουν να κάνω πράγματα που μ' αρέσουν, όπως να ταξιδεύω, να βλέπω ταινίες και να γνωρίζω καινούριους ανθρώπους, ενώ ταυτόχρονα μου επιτρέπουν να βρίσκομαι μακριά από το Μεξικό Σίτι, μια πόλη φανταστική που, αν και αγαπώ πολύ, η ζωή εκεί τελευταία έχει γίνει εφιάλτης. Όσον αφορά το Αφιέρωμα του Φεστιβάλ στο Μεξικάνικο Κινηματογράφο, κατά τη γνώμη μου είναι πάρα πολύ καλό. Είναι πλήρες και απόλυτα αντιπροσωπευτικό, κυρίως των τελευταίων 15 χρόνων του μεξικάνικης κινηματογραφίας.

Συνέντευξη: Γεωργία Αλεξοπούλου

Τι βλέπει σ' έναν πρωτάρη

Αυτό που με ενδιαφέρει περισσότερο είναι το στυλ. Το να δω δηλαδή στη δουλειά ενός νέου παιδιού, ότι αναπτύσσεται κάτι το μοναδικό, το ιδιαίτερο, κάτι που δεν έχουμε ξαναδεί. Αν και είναι πολύ δύσκολο σήμερα, στο σημείο που έχει φτάσει η ιστορία του σινεμά, να βρει κάποιος νέους τρόπους έκφρασης, παρόλα αυτά με συγκινεί πάντα όταν βλέπω κάποιον να δοκιμάζει κάτι νέο.

Ξέρω πως είναι δύσκολο για οποιονδήποτε να γυρίσει μια ταινία όταν δεν έχει χρήματα. Προέρχομαι από μια χώρα του Τρίτου Κόσμου, το Μεξικό, και ξέρω πως απαιτείται μεγάλη προσπάθεια για να κάνεις μια ταινία. Όλα αυτά όμως είναι σχετικά, αν σκεφτούμε πως οι μεξικανοί σκηνοθέτες έχουν πολύ περισσότερες δυνατότητες να κάνουν ένα φιλμ απ' ότι ένας συνάδελφός τους στην Αφρική, για παράδειγμα. Και δύσκολες συνθήκες υπάρχουν παντού, ακόμα και στην Αμερική, όπου πολλές ανεξάρτητες ταινίες γυρίζονται με πολύ κόπο. Ωστόσο, η προσπάθεια που έχει καταβάλει ένας πρωτοεμφανιζόμενος σκηνοθέτης, είναι κάτι που σίγουρα πρέπει να λάβεις υπόψη.

Για τον Ταρκόφσκι

Είναι ο σκηνοθέτης των σκηνοθετών, οπωσδήποτε. Μου έκανε μεγάλη εντύπωση κατά τη διάρκεια αυτού του φεστιβάλ το γεγονός ότι άκουσα πολύ συχνά να μνημονεύεται το όνομά του και είδα πολλές αναφορές στο έργο του από διάφορους σκηνοθέτες, ακόμα και σε μία ή δύο του διαγωνιστικού. Είμαστε στην Ευρώπη φυσικά και είναι λογικό, αλλά και στο Μεξικό υπάρχουν σκηνοθέτες που θαυμάζουν το έργο του, όπως ο Ρεϊγάδας, ο οποίος επηρεάστηκε απ' αυτόν στο *Japan*.

Ο ήχος της Πόλης / Crossing the bridge-The sound of Istanbul

του Fatih Akin (Γερμανία-Τουρκία, 2004)

Ένα ντοκιμαντέρ για την Κωνσταντινούπολη, με όχημα τη μουσική

Ένας γερμανός μουσικός, ο Alexander Hacke, μπασίστας του θρυλικού πλέον συγκροτήματος Einstürzende Neubauten, φθάνει στην Κωνσταντινούπολη. Έχει έρθει και στο παρελθόν στην πόλη, για να συνεργαστεί με τον τουρκογερμανό σκηνοθέτη Fatih Akin για την ταινία *Head on*. Θα μείνει στη περιοχή Beyoglu, στο ξενοδοχείο Grand Hotel de Londres. Τώρα, στόχος του είναι να γνωρίσει καλύτερα το μουσικό τοπίο της πόλης, να ακούσει τους ήχους και τις μουσικές της. Θα γνωρίσει νέες ψυχεδελικές μπάντες μ' ένα ethnic χρώμα, όπως οι Baba Zula και θα συνεργαστεί μαζί τους. Θα περιπλανηθεί στα σοκάκια, θα ζήσει τη νυχτερινή ζωή. Θα συναντηθεί με ράπερς, όπως ο Ceza ή με τους χορευτές του δρόμου, όπως οι Istanbul Style Breakers. Στην περιπλάνησή του, οι περιστερόμοι Δερβίσηδες και οι τσιγγάνοι μουσικοί αποτελούν σημαντικές στάσεις. Θα βρει τους παλιούς ρόκερς της τουρκικής μουσικής, όπως ο Erkin Koray και grunge rock μπάντες όπως οι Duman και οι Replikas. Τέλος, θα ηχογραφήσει με κάποια πολύ σημαντικά πρόσωπα της τουρκικής μουσικής σκηνής, την τραγουδίστρια Sezen Aksu (η οποία έχει συνεργαστεί με την Χάρης Αλεξίου) και τον ουτίστα και τραγουδιστή Orhan Gencebay. Θα ακούσει τις κρυφές και «απαγορευμένες» μελωδίες: θα ηχογραφήσει την κουρδικής καταγωγής τραγουδίστρια Aygar.

Μια φράση του Κομφούκιου που ακούγεται στην ταινία κρύβει το σκεπτικό του σκηνοθέτη: «Όταν φθάνεις σ' ένα μέρος και θέλεις να το κατανοήσεις, άκουσε τη μουσική του τόπου». Ουσιαστικά, η ταινία είναι ένα ντοκιμαντέρ για την Κωνσταντινούπολη, με όχημα την μουσική. Πα-

ράλληλα όμως, αποκαλύπτει την πίσω όψη μιας κοινωνίας, μας δίνει τη ζωντανή της πραγματικότητα μακριά από κάθε ειδησεογραφική κοινοτοπία. Εδώ έχουμε μια ζωντανή μητρόπολη, που δέχεται με προθυμία κάθε επιρροή –είτε αυτή προέρχεται κυρίως από τη Δύση είτε λιγότερο από την Ανατολή– για να την εντάξει μέσα στο επιβλητικό ηχητικό της σύμπαν. Και κατά αυτόν τον τρόπο χαρτογραφούνται τα θολά όρια που χωρίζουν Ανατολή και Δύση.

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 23:00*

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Η καλύβα του φύλακα / Canton

του Con. Popescu (Ρουμανία, 2005)

Καλοκαίρι. Ένα σπίτι μέσα στην ερημιά μιας ακανούσ πεδιάδας. Δύο άνδρες συγκατοικούν σ' αυτό. Ο ένας είναι ο φύλακας των σιδηροδρομικών γραμμών. Μόνη τους επαφή με τον εξωτερικό κόσμο, η εφημερίδα που τους πετάει ο ελεγκτής από το διερχόμενο τρένο. Ένα βράδυ θα βρουν τον τραυματία ενός αυτοκινητιστικού ατυχήματος. Το πρωί θα βρουν και το αυτοκίνητό του. Η ηρεμία της συμβίωσής τους έχει πλέον διαταραχθεί...

Με αναφορές στο σινεμά του Θόδωρου Αγγελόπουλου, ο σκηνοθέτης κάνει μια ταινία για τη γέννηση του Κακού. Το αχανές του χώρου και μια αίσθηση ακινησίας και ανίας, δημιουργούν το φόντο όπου θα αναπτυχθεί η αφήγηση. Γεμάτη από διαφορούμενα, ελλείψεις και απονοούμενα η αφήγηση απαιτεί από τον θεατή την προσήλωσή του, καθώς αποκαλύπτει την τελική αλήθεια μόλις στο τελευταίο λεπτό της ταινίας: μια εγκληματική πράξη έχει διαπραχθεί, το κακό έχει γεννηθεί. Το απόσπασμα από το έργο του Ρίλκε που ανοίγει την ταινία, αποκαλύπτει τον πυρήνα της: «Ίσως όλα τα τρομερά και αποτρόπαια να είναι σε τελική ανάλυση αβοήθητα και σε απόγνωση και να χρειάζονται τη βοήθειά μας».

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 11:00*

Ρίνα / Ryna

της Ruxandra Zenide (Ελβετία-Ρουμανία, 2005)

Η Ryna είναι 16 χρόνων και βοηθά τον πατέρα της στο συνεργείο αυτοκινήτων. Η Ryna έχει την όψη ενός αγοριού, οποιαδήποτε εκδήλωση της θηλυκότητάς της καταστέλλεται από τον πατέρα της. Ένας

Γάλλος ανθρωπολόγος που καταφθάνει για να διεξαγει έρευνες στην περιοχή, διαταράσσει τις ισορροπίες στο περιβάλλον της νεαρής κοπέλας. Η Ryna αναπτύσσει μια γεμάτη υπονοούμενα οικειότητα μαζί του και αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να προκληθούν εντάσεις. Ένας νεαρός ταχυδρόμος ο οποίος είναι ερωτευμένος μαζί της, την αντιμετωπίζει με αισθήματα ζήλιας. Ενώ ο δήμαρχος της περιοχής, που την ποθεί σεξουαλικά, προσπαθεί να κερδίσει με όκι τόσο καθαρούς τρόπους τη σεξουαλική εύνοια της. Όμως η Ryna αποφασίζει, η κάνει την επανάστασή της. Εμφανίζεται στο τοπικό πανηγύρι έχοντας αποβάλει κάθε ανδρικό χαρακτηριστικό. Καθώς η νύχτα είναι μακριά, η κατάληξη της κρύβει ένα τραγικό συμβάν για τη νεαρή κοπέλα. Τοποθετώντας την ιστορία μέσα σ' ένα περιβάλλον φτώχειας και ανέχειας, η σκηνοθέτις υπογραμμίζει με ακόμα πιο έντονο τρόπο τις δυσκολίες της συναισθηματικής (και όχι μόνο) επιβίωσης της ηρώιδας. Η νεαρή κοπέλα νιώθει την πίεση ενός αυταρχικού πατέρα αλλά και τις επιβουλές μιας κλειστής κοινωνίας. Η σκηνοθέτις σκιαγραφεί το πορτραίτο μιας δύσκολης εφηβείας και εστιάζει κυρίως στις μικρές ρήξεις της ηρώιδας. Η σεξουαλική αφύπνιση έχει τη σημασία μιας αληθινής επανάστασης και το τίμημα γι' αυτή την εξέγερση, είναι όπως πάντα ψηλό.

Με σπουδές στη φημισμένη κινηματογραφική σχολή της Πράγας FAMU, η σκηνοθέτις βραβεύτηκε με το Prix de meilleur film του Festival du Cinema au Femin Bordeaux, 2005.

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 11:30*

Πήγαινε δυτικά / Go west

του Ahmed Imamovic (Βοσνία-Ερζεγοβίνη/Κροατία, 2005)

Σαράγιεβο 1992. Ο εμφύλιος πόλεμος είναι προ των πυλών. Ο Kenan είναι μουσικός κλασικής μουσικής και στο θρήσκευμα μουσουλμάνος. Ο Milan είναι Βόσνιος σερβικής καταγωγής. Ο Kenan και ο Milan είναι εραστές. Όμως, λόγω των συντηρητικών ηθών, είναι αναγκασμένοι να κρατούν και τις σεξουαλικές τους προτιμήσεις και τη σχέση τους εν κρυπτώ. Καθώς ξεσπά ο αιματηρός εμφύλιος το ζευγάρι των εραστών αποφασίζει να εγκαταλείψει το πολιορκημένο Σαράγιεβο. Θέλουν να κατευθυνθούν στο χωριό του Milan στην ανατολική Βοσνία, στο σερβικό τομέα και από εκεί στη δύση. Όμως τα μπλοκ της σερβικής πολιτοφυλακής που συναντούν αποτελούν ένα αξεπέραστο εμπόδιο για το μουσουλμάνο Kenan. Ο Kenan μεταμφιέζεται σε γυναίκα και το ζευγάρι περνά τα μπλοκ ως ένα τυπικό ετερόφυλο ζευγάρι. Όταν φθάνουν στο χωριό του Milan το ψέμα αυτό θα δημιουργήσει κάποιες σοβαρές περιπλοκές.

«Το χειρότερο στα Βαλκάνια είναι να είσαι gay» λέει ένας από τους δύο ήρωες στην ταινία. Η ταινία είναι μια τραγική στην κατάληξη της ιστορία αγάπης, αλλά και μια ιστορία επιβίωσης μέσα στα συντρίμια του πολέμου. Ο σκηνοθέτης εμμένει λιγότερο στο ομοφυλόφιλο ζευγάρι– αντίθετα επιλέγει να εστιάζει στην κατάσταση στα μετόπισθεν. Ο εθνικισμός, ο τυφλός φανατισμός, οι καταστροφές του πολέμου: το τοπίο είναι πολλές φορές εφιαλτικό, σχεδόν γκροτέσκο, και η απόδραση προς τη δύση δεν είναι παρά η εξοδος από την κόλαση.

Η ταινία δημιούργησε σάλο στη Βοσνία όταν προβλήθηκε, για προφανείς λόγους: απεικονίζει ένα πολυεθνικό ζευγάρι που επιπλέον είναι ομοφυλόφιλο.

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 16:45*

Η ΔΕΘ ανοίγει πόρτες...

- Η Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης Α.Ε. αποτελεί τον εθνικό εκθεσιακό φορέα. Έχει στην ιδιοκτησία της ή/και διαχειρίζεται εκθεσιακά-αυθενδριακά κέντρα και λειτουργεί ως σύμβουλος του κράτους σε θέματα εκθεσιακής πολιτικής.
- Συμβάλλει στην οικονομική ανάπτυξη της περιφέρειας, συμμετέχοντας στη δημιουργία εκθεσιακών κέντρων και διοργανώνει περιφερειακές εκθέσεις, παρέχοντας ευκαιρίες για την προβολή της τοπικής και πανελληνίας παραγωγής στην ελληνική και ξένη αγορά.
- Συμμετέχει σε μεγάλες εκθέσεις του εξωτερικού, οργανώνοντας αποστολές ελληνικών επιχειρήσεων με εξαγωγικό προσανατολισμό.
- Διοργανώνει συνέδρια και πολιτιστικές εκδηλώσεις που πλαισιώνουν τις εκθέσεις, αλλά και αυτόνομες δράσεις με πανελλήνια και διεθνή εμβέλεια όπως το Φεστιβάλ Ελληνικού Τραγουδιού.
- Η ΔΕΘ Α.Ε. με τις δραστηριότητές της προβάλλει και συντελεί στην ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας καθώς και των σχέσεων και φιλικών δεσμών μεταξύ των λαών.

ΕΚΘΕΣΙΑΚΕΣ & ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ 2005

ALIMENTARIA, 10-13.4.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ - Λισαβόνα, Πορτογαλία
I.B.F., 19-23.4.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΔΟΜΙΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ - Μόναχ, Γερμανία
ΒΡΑΧΙ, 19-22.5.2005 - 14η Πανελλήνια Έμπορικη Έκθεση - Χάρσινη
ΠΟΛΑΔΡΑ-ΡΟΔΟ, 20-23.9.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ - Πάρις, Γαλλία
ΤΕΧΝΟΜΑ, 18-22.10.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΔΟΜΙΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ - Σκόπια, FYROM
ΚΡΗΤΗ, 13-18.10.2005 - 5η Πανελλήνια Γενική Έκθεση - Ηράκλειο
INDAGRA, EXPOORINK ALL PACK, 3-6.11.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΓΕΩΡΓΙΚΟΥ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ, ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ, ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ - Βουκουρέστι, Ρουμανία
3η ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ, 06 & 09.10.2005
1η ΔΕΘΝΗ ΔΙΑΓΩΓΗ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΔΟΜΑΤΩΝ, 02-05.12.2005
2η ΔΕΘΝΗ ΔΙΑΓΩΓΗ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΔΟΜΑΤΩΝ, 01-15.12.2005

ΕΘΝΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΝ, ΣΥΝΕΔΡΙΩΝ, ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ,
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΕΚΘΕΣΙΑΚΩΝ & ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ

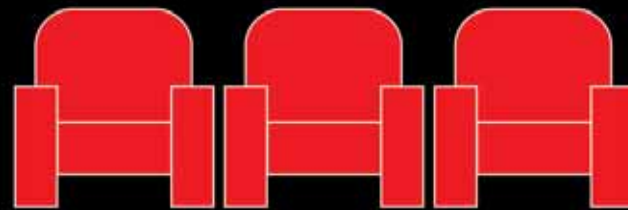
Κεντρικά γραφεία: Εγνατία 154, 546 36 Θεσσαλονίκη - Τηλ.: 2310 291111 - Fax: 2310 229116

Γραφεία Αθηνών: Λεωφ. Κηφισίας 39 - 151 23 Μαρούσι, Αθήνα - Τηλ.: 210 6168888 - Fax: 210 6168800 • e-mail: info@del.gr - www.del.gr

19:10
σπίτι

19:20
σινεμά

παίζει κέντρο!

ΟΡΕΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ
Τσιμισκή 43 & Αριστοτέλους

8 αίθουσες... δίπλα σου!

Τηλεφωνικές κρατήσεις 801-11-60000 & 210-6786000

Για αγοράς εισιτηρίων μέσω Internet: i-ticket.gr

www.oreon.gr

Homage to Mexican Cinema

46th **FILM FESTIVAL** at
THESSALONIKI INTERNATIONAL
18 - 27 november, 2005

IN COMPETITION:
SANGRE

Amat Escalante. 2005

- BATALLA EN EL CIELO.** Carlos Reygadas. 2005
- VOCES INOCENTES.** Luis Mandoki. 2005
- EL CRIMEN DEL PADRE AMARO.** Carlos Carrera. 2002
- AMORES PERROS.** Alejandro González Iñárritu. 2000
- Y TU MAMA TAMBIÉN.** Alfonso Cuarón. 2000
Screenplay: Carlos Cuarón
- SÓLO CON TU PAREJA.** Alfonso Cuarón. 1990
Screenplay: Carlos Cuarón
- EL ESPINAZO DEL DIABLO.** Guillermo del Toro. 2000
- CRONOS.** Guillermo del Toro. 1991
- FRIDA, NATURALEZA VIVA.** Paul Leduc. 1983
- REED, MÉXICO INSURGENTE.** Paul Leduc. 1970
- CANOA.** Felipe Cazals. 1975
- LA FÓRMULA SECRETA.** Rubén Gámez. 1964
- MAGUEYES.** Rubén Gámez. 1962
- LOS OLVIDADOS.** Luis Buñuel. 1950
- SALÓN MÉXICO.** Emilio Fernández. 1948

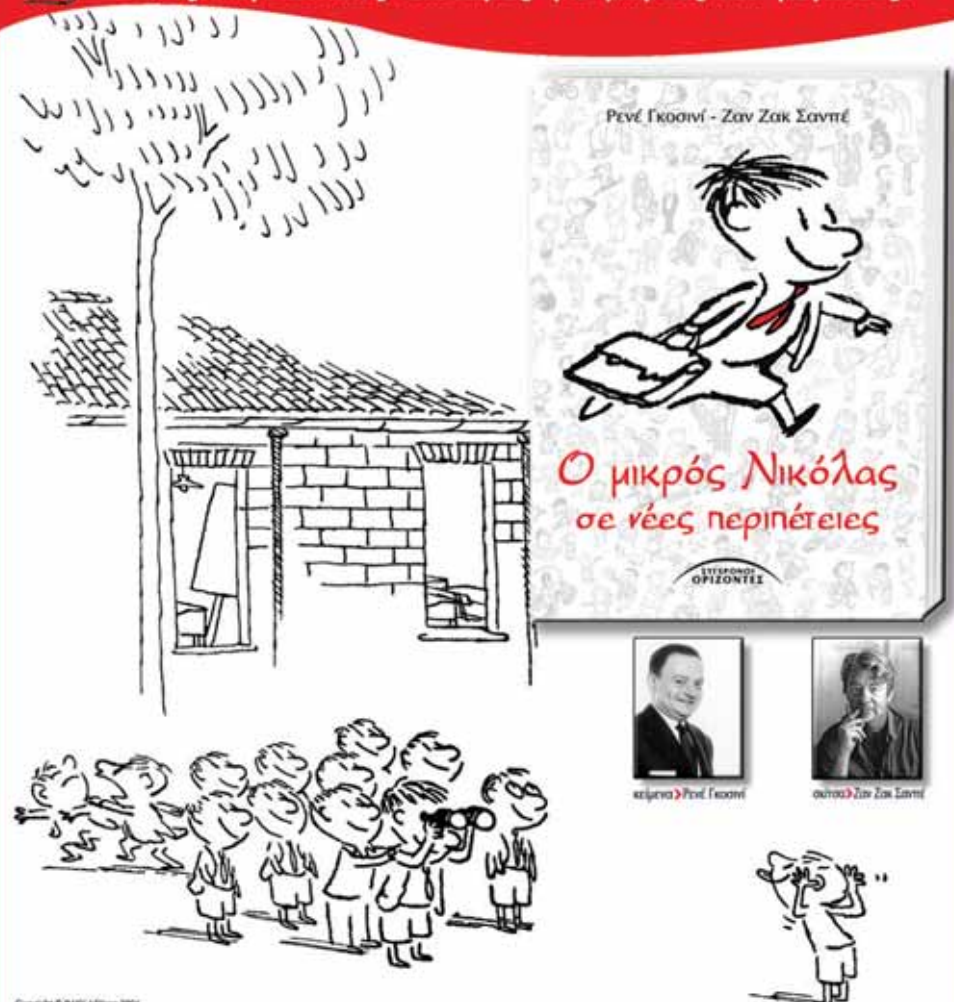
THE THREE BURIALS OF MELQUIADES ESTRADA. Tommy Lee Jones. 2005
Screenplay: Guillermo Arriaga

ROGELIO. A short film by Guillermo Arriaga.

Mexican Film Institute (IMCINE) Insurgentes Sur 674 Col. del Valle 03100 Mexico City
Tel 5255 54485339 Fax 5255 54485380 / promint@imcine.gob.mx / www.imcine.gob.mx

CONACULTA - IMCINE

Μια χαρούμενη ιστορία πενήντα χρόνων συνεχίζεται.
Ο μικρός Νικόλας μαζί μας και πάλι, με 80 νέες περιπέτειες.
Ένας λογοτεχνικός θησαυρός για μικρούς και μεγάλους!

αριστερά: René Goscinny

δεξιά: Zoran Škabić

Copyright © 2004 Milla 2004

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ
ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Αθήνα: Ευρωμέδοντος 4, Τ.Κ. 104 35, Τηλ.: 2103460224, Fax: 2103460186,
e-mail: s-orizontes@ath.forthnet.gr
Θεσσαλονίκη: Μοναστηρίου 139 & Χαλκίδος 3, Τ.Κ. 546 27, Τηλ.: 2310543828,
Fax: 2310501824, e-mail: s-orizontes@the.forthnet.gr

Όσο για τον τίτλο; Πρόκειται για το αγαπημένο παιχνίδι του αδελφικού του φίλου, με το οποίο έχει τη δυνατότητα να μάθει τι του επιφυλάσσει το μέλλον...

Γιατί επέλεξες να συνδέσεις το παιχνίδι των 7 παρθένων με την ταινία σου, και να της δώσεις μάλιστα αυτόν τον τίτλο;

Κατά κύριο λόγο, επειδή αυτό το παιχνίδι είναι από τα λίγα πράγματα που έχουν απομείνει να θυμίζουν στον Ρίτσι την παιδική του ηλικία. Συνήθιζε να το επαναλαμβάνει τόσες φορές όταν ήταν παιδί και τώρα βρίσκεται στον προθάλαμο της ενηλικίωσης.

Alberto Rodriguez

Στις 7 Παρθένες ο νεαρός Τάνο θα βγεί από το αναμορφωτήριο για 48 ώρες, οι οποίες όμως θα είναι αρκετές για να του αλλάξουν τη ζωή.

Επίσης, το παιχνίδι συνδέεται με το προκαθορισμένο της μοίρας του.

Πώς εμπνεύστηκες τη συγκεκριμένη ιστορία;

Η αδερφή μου δουλεύει σ' ένα αναμορφωτήριο, το οποίο συχνά επισκέπτομαι και παίζω ποδόσφαιρο με τα παιδιά εκεί. Παρατηρώντας τις ζωές τους και την ανικανότητά τους να αλλάξουν αυτό που η ζωή τους επιφυλάσσει, είχα την αρχική ιδέα για το σενάριο της ταινίας μου.

«Δεν είμαι έξω στ' αλήθεια, είναι ψευδαίσθηση», λέει ο Τάνο. Πώς σχετίζεται η ατάκα του με τον τρόπο που αντιμετωπίζεις την περιπέτειά του;

Καταρχάς, ο Τάνο πράγματι ζει την ψευδαίσθηση της ελευθερίας για ένα σαββατοκύριακο. Ακούγεται σαν αστείο μέσα στη ντίσκο, αλλά το χρησιμοποιώ και σε αναλογία με ένα τραγούδι για την ελευθερία που ακούγεται στην τρίτη πράξη της ταινίας.

Ενδιαφέρεσαι για την κοινωνική καταγραφή του τρόπου ζωής σε μια συγκεκριμένη τοποθεσία;

Ναι, δεν με ενδιαφέρει όμως μια συγκεκριμένη πόλη. Ήθελα να απεικονίσω γενικώς τον τρόπο ζωής μιας ευρείας κατηγορίας εφήβων στον ισπανικό Νότο. Ό,τι βλέπουμε στην ταινία είναι πολύ κοντά στην πραγματικότητα.

Μου φαίνεται ότι έχεις αρκετές επιρροές από το αμερικάνικο σινεμά. Έχω δίκιο;

Έχω επηρεαστεί όχι μόνο από το αμερικάνικο σινεμά, αλλά και από πολλές ευρωπαϊκές ταινίες. Οι 7 Παρθένες έχουν σαφείς αναφορές σε ταινίες όπως το Μίσος του Ματιέ Κασοβίτς, τα 400 Χτυπήματα του Τριφό, οι Κακόφημοι δρόμοι του Σκοραζέ, λίγες μόνο από τις ταινίες που θαυμάζω.

Επιμέλεια: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Οι ταινίες της ημέρας

Video Projects της Miranda July

ΑΤΛΑΝΤΑ: Μια 12χρονη κολυμβήτρια που συμμετέχει στους Ολυμπιακούς και η μητέρα της, μιλάνε στο κοινό για τον «αγώνα για το χρυσό μετάλλιο». Η Μιράντα Τζουλάι υποδύεται και τους δύο ρόλους.

Η ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ: Η τεχνολογία οδηγεί μια γυναίκα στα πρόθυρα της τρέλας· τρόμος και σάτιρα εναλλάσσονται· ένα σχόλιο για την παρακολούθηση και την αναζήτηση ταυτότητας στην Big Brother εποχή μας.

ΕΦΗΒΙΚΗ ΦΩΛΙΑ: Τέσσερις ιστορίες για τους τρόπους με τους οποίους διαφορετικοί άνθρωποι προσπαθούν να εξελίξουν κάποιες μεθόδους (αυτο)έλεγχου.

» Κάποιος να τους προσέχει • Παύλος Ζάννας, 13:00

Τσιγγάνικη μελωδία / Tsigoneruwaizen

του Seijun Suzuki (Ιαπωνία, 1980)

Ο Αότσι, ένας καθηγητής γερμανικών, συναντά τον παλιό του συνάδελφο Νακασάγκο. Στη διάρκεια ενός δείπνου, συναντούν μια όμορφη γκέισα που λέγεται Κόινε. Έξι μήνες αργότερα, ο Αότσι μαθαίνει ότι ο Νακασάγκο έχει παντρευτεί και ότι η γυναίκα του Σόνο μοιάζει με την Κόινε. Ύστερα από λίγο καιρό, ο Νακασάγκο έχει πάρει τους δρόμους, συνοδευόμενος στα ταξίδια του από την Κόινε. Σε μια επιδημία γρίπης η Σόνο πεθαίνει, αφού προηγουμένως έχει γεννήσει το γιο του, Ναγκασούκο.

» Seijun Suzuki Tribute • Παύλος Ζάννας, 14:30

Ζοζό / Zozo

του Josef Fares (Σουηδία-Μ. Βρετανία-Δανία, 2005)

Ο Ζοζό μεγαλώνει στη Βηρυτό. Παρά τον εμφύλιο πόλεμο, ζει μια φυσιολογική ζωή με την οικογένειά του, τους φίλους και το σχολείο του. Μια μέρα, όμως, θα συμβεί ένα τραγικό γεγονός: ο Ζοζό θα μείνει χωρίς την οικογένειά του, και θ' αναγκαστεί να τα βγάλει πέρα μόνος του. Μοναδική του ελπίδα να πάει στη Σουηδία, όπου οι παππούδες του μετανάστευσαν πριν χρόνια αλλά που γι' αυτόν είναι μια ξένη χώρα...

» ID-05 • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 15:30

Αμοιβαία εκτίμηση / Mutual appreciation

του Andrew Bujalski (ΗΠΑ, 2005)

Η μπάντα του Άλαν μόλις έχει διαλυθεί, κι ο νεαρός μουσικός αποφασίζει να μετακομίσει στη Νέα Υόρκη με σκοπό να δημιουργήσει ένα καινούριο συγκρότημα. Καθώς ψάχνει να βρει τον κατάλληλο ντράμερ, περνά την ώρα του πίνοντας ποτά με τον φίλο του Λόρενς και την κοπέλα του Λόρενς, την Έλι, καταστρώνοντας σχέδια για το μέλλον...

» Κάποιος να τους προσέχει • Παύλος Ζάννας, 17:00

Στημένος βασιλιάς / Banchikwang

του Kim Jee-woon (Ν. Κορέα, 1999)

Ο Ντάε-χο είναι ένας συνεσταλμένος υπάλληλος τράπεζας που συνέχεια βρίσκει τον μπελά του με το αφεντικό του. Μια μέρα, στα πλαίσια μιας εκστρατείας για να βρει η τράπεζα καινούργιους πελάτες, ο Ντάε-χο πηγαίνει να συναντήσει έναν πρώην παλαιστή που έχει τώρα γυμναστήριο. Ο Ντάε-χο γίνεται μέλος κι αρχίζει να μαθαίνει πάλη. Σύντομα, οι ικανότητές του τραβούν την προσοχή της κόρης του ιδιοκτήτη, Μιν-γιούνγκ. Μαζί με τον πατέρα της αποφασίζουν να δημιουργήσουν ένα νέο αστερί της πάλης: τον Στημένο Βασιλιά.

» Kim Jee-woon Tribute • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 18:00

Πριγκίπισσα Ρακούν / Operetta tanuki goten

του Seijun Suzuki (Ιαπωνία, 2005)

Όταν ο Αζούτσι Μομογιάμα, δεσπότης του Κάστρου της Χάριτος, μαθαίνει ότι ο γιος του, Πρίγκιπας Αμετσίο, θα γίνει πιο όμορφος από τον ίδιο, αποφασίζει να τον εξορίσει. Μια μέρα, η Πριγκίπισσα Τάνουκι πηγαίνει να επισκεφτεί το Παλάτι των Ρακούν. Καθώς βαδίζει στο Ιερό Βουνό, βλέπει τον Αμετσίο να κοιμάται. Οι δύο νέοι θα γνωριστούν και ένας μεγάλος έρωτας θα γεννηθεί ανάμεσά τους... Η ταινία είναι μια δυτική οπερέτα με σύγχρονη μουσική, βασισμένη σ' έναν παραδοσιακό μύθο της Άπω Ανατολής.

» Seijun Suzuki Tribute • Παύλος Ζάννας, 19:30

7 παρθένες / 7 virgenes

του Alberto Rodriguez (Ισπανία, 2005)

Ο Τάνο, ένας έφηβος που εκτίει ποινή σε αναμορφωτήριο, παίρνει 48ωρη άδεια για να παραστεί στο γάμο του αδελφού του. Μαζί με τον «κολλητό» του, ο Τάνο σκοπεύει να κάνει όλα τα πράγματα που κανονικά δεν του επιτρέπεται. Μεθάει, παίρνει ναρκωτικά, κλέβει, κάνει σεξ, και αλητεύει με τους φίλους του. Στο τέλος του 48ωρου, ο Τάνο έχει επίσης δει να καταρρέουν όλα όσα θεωρεί δεδομένα στη ζωή του: τη γειτονιά, την οικογένειά του, τους φίλους του και τα αγαπημένα του πρόσωπα...

» ID-05 • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 20:30

Τσότσι / Tsotsi

του Gavin Hood (Μ. Βρετανία-Ν. Αφρική, 2005)

Η ταινία καταγράφει έξι μέρες από τη ζωή ενός νεαρού αρχηγού συμμορίας που πυροβολεί μια γυναίκα έξω από το σπίτι της και της κλέβει το αυτοκίνητο -μην προσέχοντας ότι το μωρό της βρίσκεται στο πίσω κάθισμα.

» ID-05 • Παύλος Ζάννας, 22:00

Εγώ, εσύ και όλοι οι γνωστοί / Me and you and everyone we know

της Miranda July (ΗΠΑ, 2005)

Μια εκκεντρική video artist φωτίζει τη ζωή ενός μοναχικού πωλητή παπουτσιών και πατέρα δυο αγοριών. Αυτός όμως, παρά την επιθυμία του γι' αυτήν, πανικοβάλλεται και δυσκολεύει την επικοινωνία μαζί της. Τα δυο του παιδιά αναζητούν κι αυτά με τον τρόπο τους τη σεξουαλικότητά τους, με βασικό μέσο το chat στο Internet.

» Κάποιος να τους προσέχει • Τζον Κασσαβέτης, 23:00

Στο κρεβάτι / En la cama

του Matias Bize (Χιλή-Γερμανία, 2005)

Δυο νέοι άνθρωποι, ο Μπρούνο κι η Ντανιέλα, συναντιούνται σ' ένα καφέ και λίγες ώρες αργότερα πηγαίνουν σ' ένα ξενοδοχείο για να κάνουν έρωτα. Δεν ξέρουν τίποτε ο ένας για τον άλλον, ούτε καν το όνομα. Μετά το σεξ, αρχίζουν αυθόρμητα να μιλάνε. Παίζουν, κάνουν πλάκα, νιώθουν καλά μαζί και κάνουν έρωτα ξανά, αλλά αυτή τη φορά πιο οικεία, πιο τρυφερά. Ωστόσο, καθώς αμφιταλαντεύονται συνέχεια ανάμεσα στην αλήθεια και τα ψέματα, την αγάπη και το μίσος, την εμπιστοσύνη και την καχυποψία, το αίσθημα που πάει να γεννηθεί ανάμεσά τους δεν αντέχει...

» ID-05 • Παύλος Ζάννας, 24:00

Το χρονικό της γνωριμίας με την πιο ερωτεύσιμη παρουσία του Φεστιβάλ δεν θα μπορούσε να έχει τη μορφή μιας συνηθισμένης συνέντευξης. Έχουμε και λέμε, λοιπόν, αγαπητό μου ημερολόγιο.

Miranda July

ΚΥΡΙΑΚΗ 22:10 (περίπου)

Το Εγώ, εσύ και όλοι οι γνωστοί μόλις έχει τελειώσει, αφήνοντας άπαντες με μια υπερβολικά γλυκιά γεύση... στα μάτια. Έρχεται η ώρα του Q&A, ή καλύτερα ενός μοναδικού performance από τη Μιράντα Τζουλάι.

«Εδώ και ένα χρόνο περίπου ταξιδεύω όλον τον κόσμο για τις ανάγκες της ταινίας και όπως καταλαβαίνετε, δέχομαι συνεχώς τις ίδιες ερωτήσεις. Απόψε λέω να αντιστρέψουμε τους ρόλους, να είμαι εγώ αυτή που θα ρωτάει και εσείς να απαντάτε!»

Γιατί όχι; Η αίθουσα μετατράπηκε σε μια τάξη από πρόθυμα μαθητούδια-υποχείρια στη ντροπαλή γοητεία της. Ίδου το ερωτηματολόγιο της Μιράντα:

- Μιλήσατε σήμερα φωναχτά σε κάποιο κατοικίδιο;
- Έχετε ποτέ χτυπήσει κάποιον πάνω στο θυμό σας;
- Αναζητάτε αυτήν την περίοδο το έτερόν σας ήμισυ; ΟΚ, το ξέρω ότι όσοι συνοδεύεστε απόψε είναι δύσκολο να είστε ειλικρινείς!
- Έχετε χάσει τους γονείς σας ή έναν από αυτούς;
- Προτιμάτε να είστε μόνοι ή με παρέα; Αντιμετωπίζετε δυσκολία όταν μεταβαίνετε από τη μια κατάσταση στην άλλη ή μόνο εγώ έχω αυτό το πρόβλημα;

Η Μιράντα συνέχισε ακάθεκτη, ρώτησε ένα από τους θεατές πότε ερωτεύτηκε για πρώτη φορά, ανέλαβε το ρόλο της προξενήτρας για δύο άλλους που της φάνηκαν ταιριαστοί και κατέληξε: «Αυτό που μόλις έμαθα είναι ότι στη χώρα σας υπάρχουν μπισκότα με το όνομά μου και μάλλον θα φύγω χωρίς να τα έχω δοκιμάσει! Πείτε μου, έχουν ωραία γεύση;»

ΔΕΥΤΕΡΑ 10:50 (ακριβώς)

Σο εστιατόριο του λιμανιού, μια δεκάδα δημοσιογράφων είμαστε έτοιμοι να βομβαρδίσουμε τη Μιράντα, που μου φαίνεται κάπως συννεφιασμένη σήμερα.

Γιατί αποφάσισες να προχωρήσεις στον κινηματογράφο και δεν έμεινες στο video art;

Μέχρι τώρα, όλες μου οι δουλειές προβάλλονταν σε γκαλερί και μουσεία. Πιστεύω ότι ήταν αρκετά δυνατές, αλλά δεν είχαν φτάσει ακόμα σε μια ολοκλήρωση. Νιώθω ότι η μετάβασή μου στο σινεμά και τις ταινίες μεγάλου μήκους είναι το επόμενο στάδιο σε μια εξελικτική διαδικασία, όσον αφορά στην αισθητική μου και αυτά που θέλω να πω.

Αρα σκοπεύεις να μείνεις στο σινεμά;

Ναι, αν και δεν πρόκειται για τη μοναδική μου δουλειά. Είμαι συγγραφέας, σκηνοθέτης και performer. Θέλω να συνεχίσω να τα συνδυάζω όλα αυτά, οι άλλες μου δραστηριότητες δεν είναι απλώς «ζέσταμα»

για το σινεμά. Πάντως, η πρώτη μου απόπειρα να γυρίσω μεγάλο μήκους ταινία σίγουρα μου δίδαξε πολλά πράγματα. Κατόντησα, ας πούμε, τη σημασία του ρυθμού, που πιστεύω ότι είναι ο σπουδαιότερος παράγοντας στην αλληλεπίδραση του κοινού με την ταινία. Ο ρυθμός παίζει ρόλο και στη λογοτεχνία επίσης.

Ήδη από το Φεστιβάλ των Κανών η ταινία σου προκάλεσε αίσθηση και σίγουρα θα τράβηξε την προσοχή μεγάλων στούντιο. Είσαι έτοιμη να κάνεις ένα εντελώς διαφορετικό σινεμά;

Ούτε εγώ περίμενα αυτό που έγινε, ήταν ένα σοκ για μένα. Ακόμα δεν έχω αποφασίσει τι θα κάνω στη συνέχεια. Άλλωστε μια ταινία όπως το Εγώ, εσύ και όλοι οι γνωστοί πολύ δύσκολα θα γυριζόταν από μεγάλο στούντιο. Ενδιαφέρομαι να κάνω πολλά διαφορετικά πράγματα στο σινεμά, όχι όμως να ασχοληθώ με ένα μπλοκμπάστερ! Αυτό που με ενδιαφέρει είναι να μπορώ να γυρίζω τα δικά μου σενάρια, χωρίς κανείς να μου υποδεικνύει τον τρόπο. Υπάρχει πάντοτε και το οικονομικό πρόβλημα, φυσικά, το οποίο κανείς δεν μπορεί να παραβλέψει.

Η ηρωίδα την οποία υποδύεσαι είναι σε μεγάλο βαθμό προϊόν δικών σου εμπειριών;

Κατά βάση είναι φανταστικός χαρακτήρας, υπάρχουν όμως πολλά

«Είμαι συγγραφέας, σκηνοθέτης και performer.

Θέλω να συνεχίσω να τα συνδυάζω όλα αυτά, οι άλλες μου δραστηριότητες δεν είναι απλώς «ζέσταμα» για το σινεμά

πράγματα που μας συνδέουν. Για παράδειγμα, κι αυτή ασχολείται με το video art. Οι δικές μου δυσκολίες όμως είχαν να κάνουν κυρίως με το γύρισμα αυτής της ταινίας. Υπάρχουν κι άλλες καταστάσεις μέσα στην ταινία, που είναι εμπνευσμένες από πραγματικά περιστατικά. Για παράδειγμα, ο τύπος που επικοινωνεί με τις κοπέλες μέσω των σημειωμάτων που αφήνει στο παράθυρο. Σχεδόν το ίδιο μου είχε συμβεί όταν ήμουν έφηβη, με κάποιον που έμενε ακριβώς στη στάση όπου έπαιρνα το λεωφορείο! Μην ανησυχείτε πάντως, τα εφηβικά μου χρόνια δεν ήταν τραυματικά, ούτε δέχτηκα σεξουαλική παρενόχληση! Το αστείο μάλιστα είναι ότι έτυχε μετά από χρόνια να ξανασυναντήσω τον εν λόγω κύριο σε μια προβολή της ταινίας μου!

Έτσι κι αλλιώς, στη μυθοπλασία μου τα πράγματα συμβαίνουν πολύ ευκολότερα. Δεν είναι ακριβώς ότι δεν θα τα δοκίμαζα στη ζωή μου, αλλά η έκβαση μερικών καταστάσεων δεν είναι τόσο εξιδανικευμένη και μπορεί να σε απογοητεύσει.

Ποια ήταν η πρώτη σου έμπνευση για την ταινία; Μια φράση, μια εικόνα, ένα έντονο χρώμα ίσως;

Ήμουν στο Σικάγο για ένα performance και επέστρεφα με το τρένο. Ήταν μια πολύ μικρή διαδρομή, κι όμως πρόλαβα να παρατηρήσω έναν πατέρα με τους δύο γιους του και κάποιες άλλες φιγούρες, που μου έδωσαν την εικόνα του ολοκληρωμένου καστ μιας ταινίας. Τότε άρχισα να κατασκευάζω στο μυαλό μου μια καλειδοσκοπική ιστορία. Ήμουν ενθουσιασμένη, ήθελα από καιρό να κάνω μια ταινία μεγάλου μήκους αλλά δεν ήξερα πώς να συνθέσω την πλοκή της. Όταν κατέβηκα από το τρένο, ανακοίνωσα στον φίλο μου, που με περίμενε, ότι ξεκινάω τα γυρίσματα ενός φιλμ που μόλις σκέφτηκα!

Σου αρέσουν άλλοι καλειδοσκοπικοί σκηνοθέτες, όπως ο Ρόμπερτ Άλτμαν, ο Πολ Τόμας Άντερσον ή ο Τοντ Σόλοντζ; Μου αρέσουν γενικότερα οι ταινίες όπου μπλέκονται οι τύχες πολλών χαρακτήρων. Όσον αφορά στον Τοντ Σόλοντζ, και ειδικότερα την Ευτυχία, δεν είχα σκεφτεί τις ομοιότητες όσο γύριζα την ταινία. Αργότερα μου το επισήμαναν πολλοί και νομίζω ότι συμφωνώ. Υπάρχει επίσης μια ταινία της Agnes Varda, το Kung fu master, με την οποία η ταινία μου νομίζω ότι έχει μια περίεργη ομοιότητα. Προσπαθώ να σκεφτώ τι άλλο έβλεπα όταν γύριζα την ταινία... και ένα φιλμ του Mike Leigh, το πρώτο του νομίζω, με τίτλο Bleak moments. Θυμάμαι, επίσης, ότι αποφάσισα να γίνω σκηνοθέτης όταν, φοιτήτρια ακόμη, παρακολούθησα τις μικρού μήκους ταινίες της Jane Campion. Δεν ήταν τίποτα φοβερό, μάλλον κάποιες απόπειρες όταν ήταν κι αυτή φοιτήτρια, αλλά είχαν φοβερή επίδραση πάνω μου.

Επιμέλεια: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Ελάτε στη δροσιά του TV5

2 φορές την εβδομάδα η καρδιά του παγκόσμιου κινηματογράφου μιλά γαλλικά
Δευτέρα και Πέμπτη στις 23:30 ώρα Ελλάδας

TV5
www.tv5.org

μη μετράτε τις μέρες...

με τη είστε σίγουροι
24 ώρες παράδοση
✓ με ασφάλεια ✓ στο χώρο σας

γενική
ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ

...ο καθημερινός σας συνεργάτης

ΕΕΤΤ
AM : 99-149
Γενική Άδεια
Ταχυδρομικών
Υπηρεσιών

ΚΕΝΤΡΙΚΑ: Κηφισού 14, Τ.Κ. 18233, Αγ. Ιωάννης Ρέντης
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210 48 51 100, FAX 210 48 12 902
Υποκ/μα: 5ο χλμ. Ε.Ο. Θεσ/νίκης-Αθηνών, Τ.Κ. 54628
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 2310 712600, FAX: 2310 712620
www.taxydromiki.gr

ποιότητα + φιλικότητα = **ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ** **ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΩΝ PC**

ΥΠΙΘΕ

TECHNOLOGY

Η/Υ ... **από 600,00**
ME 17" LCD ΘΟΟΝΗ

φορητά από **650,00**

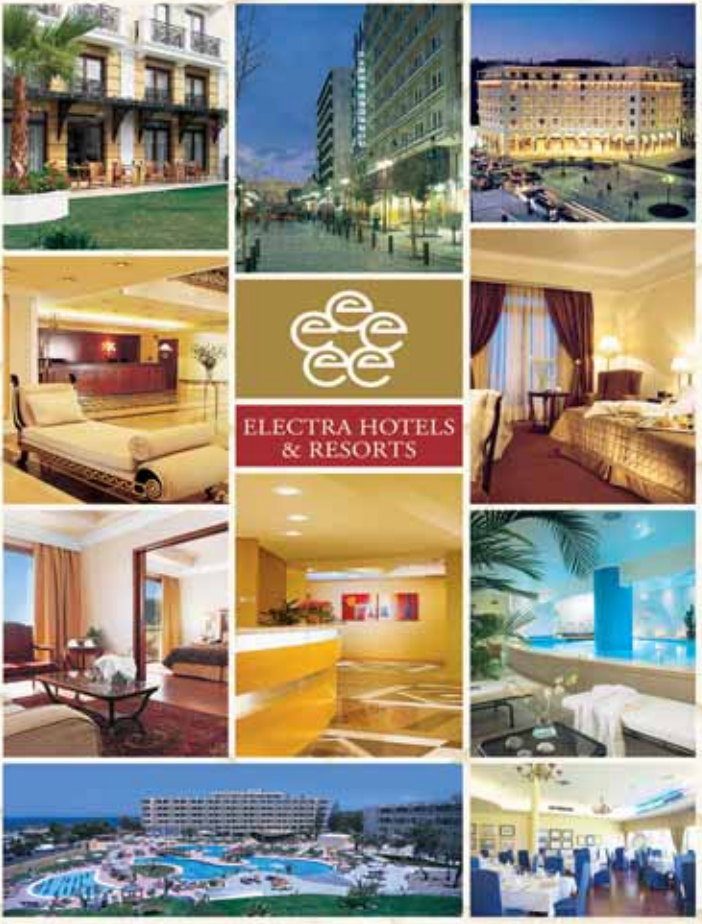
10 Χρόνια κοντά σας

ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ !!!
ΕΝΤΟΣ ΔΥΟ ΗΜΕΡΩΝ

αριανού 13 - Θεσσαλονίκη
(έναντι ροτονα)
τηλ 2310214800 - 2310216299
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΑΠΟ 9.00 ΕΩΣ 20.00

πάρτε τις προσφορές σας και ... σας περιμένουμε !!

www.electrahotels.gr

ELECTRA HOTELS & RESORTS

modern hospitality in a traditional way

ELECTRA PALACE HOTEL ATHENS ***** Tel: +30 210 3370 000 Fax: +30 210 3241 875 e-mail: sales@ath@electrahotels.gr	ELECTRA HOTEL ATHENS ***** Tel: +30 210 3378 000 Fax: +30 210 3220 310 e-mail: sales@ath@electrahotels.gr	ELECTRA PALACE HOTEL THESSALONIKI ***** Tel: +30 2310 294 000 Fax: +30 2310 294 001 e-mail: sales@th@electrahotels.gr	ELECTRA PALACE HOTEL RHODES ***** Tel: +30 22410 92521 Fax: +30 22410 92038 e-mail: sales@rh@electrahotels.gr
--	---	---	---

Χάρης Παπαδόπουλος

Πρόεδρος της Εταιρίας Ελλήνων Σκηνοθετών

Πόσο καιρό ασχολείστε με την Εταιρία Ελλήνων Σκηνοθετών και τι έχετε αποκομίσει από αυτήν την πορεία;

Είμαι πρόεδρος της Εταιρίας Ελλήνων Σκηνοθετών από το 2000 για τρεις συνεχείς θητείες τώρα, αλλά με τα κοινά ασχολούμαι από το 1997, τότε που έκανα την πρώτη μου ταινία μεγάλου μήκους. Παλιότερα είχα πει «ήρθα και θα μείνω». Δεν κρύβω ότι η καθημερινή δουλειά, απαιτεί αυτός που θα βρίσκεται στο τιμόνι να έχει μεγάλες αντοχές και να ασχολείται μόνο με αυτό. Δεν κρύβω ότι αισθάνομαι μια κόπωση, που είναι φυσιολογική. Υπάρχουν πολλοί αξιόλογοι άνθρωποι στην εταιρία πάντως. Αυτή η κίνηση που κάναμε εμείς ήταν να δώσουμε ένα στίγμα, ένα όραμα στο πώς πρέπει να είναι ένα σύγχρονο σωματείο. Τώρα πια, ο συνδικαλισμός δεν γίνεται με την παλιά λογική, τα πράγματα έχουν αλλάξει. Νομίζω ότι και εγώ και οι συνεργάτες μου, όλα αυτά τα χρόνια δείξαμε το πώς κανείς πρέπει να διεκδικεί τα πράγματα. Πρέπει να τα διεκδικεί βάσει ενός οράματος, μιας σκέψης και όχι διαμαρτυρίας για τη διαμαρτυρία.

Είναι πιο δύσκολο να κάνεις τελικά κινηματογράφο σήμερα;

Αισθάνομαι ότι όσο περνάει ο καιρός είναι ακόμα πιο δύσκολο. Η κοινωνία είναι σε κρίση, οι άνθρωποι είναι σε κρίση, η τηλεόραση περνάει μια μεγάλη κρίση. Το κοινό έχει τη μεγαλύτερη κρίση για μένα. Εθίζεται σε μια ευκολία από την τηλεόραση, που χαϊδεύει τον κόσμο και ξαφνικά, όταν μπει σε μια αίθουσα και έρθει αντιμέτωπος με ένα θέμα και τα προβλήματά του, αντιδρά και δυσανασχετεί γιατί έχει συνηθίσει την ευκολία. Ζούμε σε μια εποχή των δημοσιογράφων που χαϊδεύουν τον κόσμο και λένε «οι κακοί πολιτικοί και οι καλοί δημοσιογράφοι». Πρέπει κάποια στιγμή ο κόσμος να ξεφύγει από το σικέ παιχνίδι της τηλεόρασης και να γυρίσει πραγματικά στη σκοτεινή αίθουσα. Δεν υπάρχει πραγματική επιστροφή στην αίθουσα, πιστεύω. Στην αίθουσα θα ανακαλύψει την πραγματικότητα και όχι στην τηλεόραση.

Αυτός ο μύθος που ακούγεται για το τι θέλει ο κόσμος έχει αρχίσει να περνάει και στους σκηνοθέτες. Ο σκηνοθέτης, πριν κάνει μια ταινία τώρα πια, παγιδεύεται στο να σκέφτεται εκ των προτέρων ότι η ταινία πρέπει να αρέσει στον κόσμο και στους δημοσιογράφους;

Υπάρχει έντονο το πρόβλημα. Οι σκηνοθέτες εξαναγκάζονται καταρχήν από το κακομαθημένο κοινό, δεύτερον από τους διανομείς οι οποίοι θέλουν να προσφέρουν μόνο αυτά που θέλει ο κόσμος και τον τρίτο και ουσιαστικό ρόλο τον παίζει η κριτική που πρέπει πια να σοβαρευτεί απέναντι σε ένα έργο και να δει τα πράγματα δημιουργικά, κάνοντας μια κριτική με παιδεία, δίνοντας την πραγματική διάσταση των πραγμάτων. Δεν μπορεί να γίνει μια κριτική που βρίζει τους σκηνοθέτες σε προσωπικό επίπεδο. Αυτό βέβαια, δεν συμβαίνει από το σύνολο της κριτικής. Κάτι που με χαροποιεί ιδιαίτερα είναι ότι μέσα από την ιστορία της συλλο-

γικότητας, στο τιμόνι του σωματείου των Ελλήνων κριτικών βρίσκεται επικεφαλής, μαζί με μια πολύ σημαντική ομάδα, ο Ανδρέας ο Τύρος, που εκτιμώ πολύ και ως άνθρωπο και ως κριτικό. Και φυσικά, υπάρχουν πολλά νέα παιδιά που κάνουν πολύ σοβαρή δουλειά. Υπάρχει όμως και η αντίθετη πλευρά και θα μιλήσω ονομαστικά αναφέροντας τον Δημήτρη Δανίκα, που δημιουργεί με τα λόγια του και με τις εκφράσεις του μια άδικη κριτική, που δείχνει εντέλεια μια κούφια και αλαζονική σχέση με τα πράγματα. Δεν μπορεί να καλύπτεται πίσω από την επωνυμία του και την επωνυμία της εφημερίδας για να κάνει αυτήν την αλαζονική κριτική. Γιατί αυτό δεν είναι κριτική, αυτό είναι ξέσκισμα.

Πολλές φορές αυτά που γράφει είναι πράγματα που είναι ικανά ακόμα και να επισύρουν νομική παρέμβαση. Ως πρόεδρος της Εταιρίας Ελλήνων Σκηνοθετών τον καλώ δημόσια, παρουσία των Ελλήνων σκηνοθετών, να μιλήσει και να εξηγήσει την κριτική την οποία κάνει, όπως και δημόσια γράφει. Και από την άλλη το παίζει και παράγοντας δίνοντας οδηγίες στο φεστιβάλ και στο Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου. Εντέλεια ποι-

ος είναι ο Δημήτρης Δανίκας, αυτός που γράφει στην τελευταία σελίδα της εφημερίδας κάνοντας αντιπολίτευση στην κυβέρνηση ή αυτός που γράφει στη μέσα σελίδα χαϊδεύοντας το φεστιβάλ, λέγοντας ότι φταίνε μόνο οι Έλληνες σκηνοθέτες; Αυτό που κάνει είναι «εφημεριοδίκη», κάτι ανάλογο της «τηλεδίκης»...

Ο σκηνοθέτης ο ίδιος δεν πρέπει να σκέφτεται το κοινό ή την κριτική. Ο σκηνοθέτης είναι αντιμέτωπος με το έργο του, προτείνει και βαθιάίνει πάνω σε κάποια πράγματα και από κει και πέρα, ένα έργο το δικαιώνει ο χρόνος. «Ο χρόνος», όπως έλεγε και ο Tonino Guerra, «είναι αυτός που δικαιώνει μια ταινία». Και ούτε οι ίδιοι οι σκηνοθέτες θέλουν να τους γράφουν οπωσδήποτε καλά πράγματα. Θέλουν να τους γράφουν εμπεριστατωμένα την άποψή τους για να γίνουν και αυτοί καλύτεροι, όχι να τους βρίζουν και να τους εγκλωβίζουν, δημιουργώντας τους εσωστρέφεια. Εμείς θέλουμε να πούνε ελεύθερα την άποψή τους, αλλά να την πούνε τεκμηριωμένα.

Ως πρόεδρος της Εταιρίας Ελλήνων Σκηνοθετών, αλλά και ως σκηνοθέτης ο ίδιος,

“Πρέπει κάποια στιγμή ο κόσμος να ξεφύγει από το σικέ παιχνίδι της τηλεόρασης και να γυρίσει πραγματικά στη σκοτεινή αίθουσα”

ποια είναι τα προβλήματα που αντιμετωπίζετε καθημερινά στη δουλειά σας;

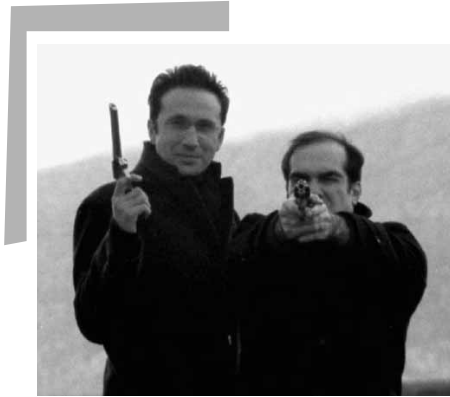
Η ανεργία που υπάρχει αυτή τη στιγμή στους σκηνοθέτες στην Ελλάδα, και του θεάτρου και του κινηματογράφου και της τηλεόρασης, αγγίζει το 93%. Το λέω και σε θεσμικούς και μοιάζουν να ξαφνιάζονται. Τα πράγματα είναι πια οριακά. Επίσης, είναι πια η ώρα να αλλάξει ο νόμος περι κινηματογράφου. Ο παλιός έχει κάποια καλά στοιχεία αλλά είναι η ώρα να αλλάξει, κάτι που έχουμε ζητήσει και από τον υπουργό και παλιότερα και τώρα. Αυτήν την περίοδο γίνεται μια τέτοια κίνηση. Το θέμα είναι προς ποια κατεύθυνση θα αλλάξει. Εκεί πρέπει όλος ο χώρος να μην αιφνιδιαστεί. Έχω τη δέσμευση του υπουργού ότι η συζήτηση θα γίνει με όλον τον κόσμο του κινηματογράφου. Την ευθύνη την έχει ο υπουργός αλλά θα πρέπει να ακούσει και τους ανθρώπους. Αν γίνει κάτι ξαφνικά, αυτό θα φέρει αντιδράσεις, κάτι που δεν εξυπηρετεί κανέναν, ούτε καν το ίδιο το σινεμά.

Οι βασικές προτάσεις της Εταιρίας προς αυτήν την κατεύθυνση ποιές είναι;

Το πρώτο και κυριότερο είναι το 1,5%. Δεν μπορεί να μένει στα λόγια αυτή η ιστορία. Αυτό σημαίνει πραγματική ανάπτυξη, το να βρει τρόπους η πολιτεία να αναπτύξει τον κινηματογράφο, να απελευθερωθεί και όχι να γίνει αυτός ακόμα πιο κρατικοδίαιτος. Διότι λένε ότι στον κρατικόδίατο, αλλά οι σκέψεις που ακούγονται είναι ότι πάει να γίνει ακόμα πιο κρατικοδίαιτος και πιο κλειστός για συγκεκριμένους ανθρώπους χωρίς ευκαιρίες, ούτε για νέους ούτε για παλιούς. Από κει και πέρα, ζητάμε αλλαγή του θεσμικού πλαισίου του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, ίδρυση ακαδημίας κινηματογράφου, δέσμη μέτρων για τη διανομή, χρηματοδότηση για το φεστιβάλ, αλλά και για το Κέντρο Κινηματογράφου. Δεν μπορεί αυτός που παράγει να παίρνει λιγότερα από αυτόν που προβάλλει. Ζητούμε λοιπόν υψηλά κονδύλια για τον πολιτισμό και απόδοση του φετινού ποσού που λήγει στις 31 Δεκεμβρίου του 2005 και κινδυνεύει να μην έχει λεφτά το Κέντρο. Αν δεν έχει λεφτά το Κέντρο, αν δεν μπορούν να γίνουνται ταινίες και αν δεν ανοίγει το Κέντρο σε όλους και δεν δίνει ευκαιρίες, τι νόημα έχει να υπάρχει; Ποιος είναι ο ρόλος του τότε;

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Μια ταινία με αστυνομική πλοκή, ασπένς και αυτοσαρκασμό

Η καρδιά του κτήνους

του Ρένου Χαραλαμπίδη (2005)

Ο Στέφανος Τζουτζές, πτυχιούχος φιλοσοφίας και επαγγελματίας είρων, απολύεται από το στρατό και θεωρεί ότι έφτασε η ώρα να περιφέρει στον κόσμο την αυταπόδεικτη ανωτερότητά του. Ωστόσο, πριν καλά-καλά πάρει στα χέρια του το απολυτήριο, ο αναπάντεχος θάνατος της μητέρας του θα τον βυθίσει στα χρέη και η απόρριψη της κοπέλας του στην αυτολύπηση. Η πραγματική ζωή αποδεικνύεται για τον Στέφανο πιο σκληρή απ' ό,τι φανταζόταν: «το παγώνι κάνει τα φτερά του», κατά τη φράση του συγγραφέα Πέτρου Τατσόπουλου, στο ομότιτλο βιβλίο του οποίου βασίζεται η *Καρδιά του κτήνους*. Τα πράγματα φαίνονται να παίρνουν διαφορετική τροπή για τον ήρωα, όταν θα συναντήσει τυχαία δυο παλιούς του συμμαθητές, που θα του προτείνουν να διαπράξουν μαζί την «ιδανική ληστεία». Η *Καρδιά του κτήνους* είναι η τρίτη μεγάλου μήκους ταινία του Ρένου Χαραλαμπίδη, μετά το *No budget story* (1997) και τα *Φτηνά τσιγάρα* (2000). Ένα μίγμα ιδιότυπου φιλμ νουάρ και κωμωδίας, με έντονο το στοιχείο της παρωδίας, η «Καρδιά του κτήνους» συνδυάζει την περιπέτεια, το χιούμορ και τη νοσταλγία με φόντο μια Αθήνα μελαγχολικά κινηματογραφημένη. Όπως και στις προηγούμενες ταινίες του, τον πρωταγωνιστικό ρόλο κρατά ο ίδιος ο σκηνοθέτης, ενώ στους υπόλοιπους ρόλους εμφανίζονται οι Γιώργος Βουλτζάτης, Μάνος Βακούσης, Άλκης Παναγιωτίδης, Γιάννης Ζουγανέλης κ.ά.

Γ.Π.

» Ολύμπιον, 16:00

Ταξίδι με χάρτη το σενάριο Ρένος Χαραλαμπίδης, σκηνοθέτης της ταινίας

Το φινάλε της ταινίας είναι ελαφρώς τροποποιημένο σε σχέση με εκείνο του βιβλίου. Με ποιο σκεπτικό έγινε αυτή η αλλαγή;

Θα σου απαντήσω ως εξής: όταν είπα στον Τατσόπουλο ότι θέλω να κάνω το βιβλίο ταινία, μου έδωσε μια συμβουλή, η οποία με απελευθέρωσε τελείως: «Όσο πιο πολύ προδώσεις το βιβλίο, τόσο πιο καλή ταινία θα κάνεις». Το σινεμά και η λογοτεχνία είναι δύο είδη που εφάπτονται σε μερικά σημεία, αλλά είναι δύο διαφορετικές τέχνες. Αλλιώς λειτουργεί μια ιστορία στο γραπτό λόγο κι αλλιώς στην εικόνα. Εξάλλου, εννιάμισι στις δέκα ταινίες που έχουν βασιστεί σε βιβλία, έχουν μεγάλη απόσταση από τα βιβλία αυτά. Ένας λόγος, λοιπόν, είναι η διαφορετική φύση του αντικειμένου, η φύση του κινηματογράφου. Ήταν μια προσωπική μου καλλιτεχνική επιλογή. Θεωρώ ότι η ιστορία κινηματογραφικά θα ήταν πιο ολοκληρωμένη στην εκδοχή που προτείνω εγώ. Η εκδοχή της ιστορίας που έχει ο Πέτρος στο βιβλίο μπορεί να ολοκληρωθεί λογοτεχνικά, αλλά κινηματογραφικά θα έμπαζε.

Υπογράφετε το σενάριο της ταινίας, όμως σ' αυτό συνεργάστηκαν μαζί σας άλλοι τρεις άνθρωποι...

Γενικά, όπως και στις προηγούμενες ταινίες μου που είχα συνεργάτες -δεν μπορώ να πω συν-σεναριογράφους- είναι κάτι σαν συμβουλάτορες. Είναι οι τρεις ματιές που πάντα χρησιμοποιώ όταν ετοιμάζω μια ταινία. Και είναι και οι τρεις έμπειροι άνθρωποι. Γενικά, αν ο κινηματογράφος είναι ένα μεγάλο ταξίδι, το σε-

νάριο είναι ο χάρτης. Κι όσο πιο καλό χάρτη έχεις, τόσο καλύτερο και ασφαλέστερο είναι το ταξίδι.

Πέρα από τις δεδομένα καλύτερες συνθήκες και δυνατότητες παραγωγής, ως προς τι διαφέρει η *Καρδιά του κτήνους* από τις δύο προηγούμενες κινηματογραφικές σας απόπειρες;

Στο *No budget story* και τα *Φτηνά τσιγάρα*, έψαχνα να βρω το ύφος μου στον κινηματογράφο. Νομίζω ότι η *Καρδιά του κτήνους* είναι μια μίξη του ύφους των δύο προηγούμενων ταινιών, ένα ρεζουμέ. Και είναι μια ταινία πιο γραμμικής αφήγησης -ο τρόπος που αφηγούμαι είναι «μπανάλ»: αρχή, μέση, τέλος, μια κανονική ιστορία. Αλλά όλα τελειώνουν με σκληρή μαγικού ρεαλισμού...

Η πρώτη σας ταινία έφερνε στο νου τον ανεξάρτητο αμερικάνικο κινηματογράφο και η δεύτερη μια μίξη Τζάρμους και Κουστουρίτσα. Αυτή;

Αυτή είναι μια μίξη Τζάρμους, Κουστουρίτσα, γαλλικής νουβέλ βαγκ, αστυνομικού κινηματογράφου σε στιλ Αντίο, φίλε της δεκαετίας '70-'80... Πραγματικά δεν ξέρω. Έχω δει τόσο πολύ σινεμά, που ορισμένες φορές δυσκολεύομαι κι εγώ να αναγνωρίσω τις επιρροές μου. Θέλω να πιστεύω πάντως ότι σ' αυτήν την ταινία έχω αρχίσει να βρίσκω το προσωπικό μου στιλ.

Είστε ικανοποιημένος από το τελικό αποτέλεσμα;

Όχι, ποτέ. Δεν έχω μείνει ικανοποιημένος από καμία ταινία. Αν μπορούσα να τις εξαφανίσω όλες, θα τις εξαφάνιζα. Μακάρι να μπορούσα να τις ξαναγυρίσω απ' την αρχή. Θα ήταν πολύ καλύτερες. Μου φαίνονται γεμάτες γκάφες, με φέρνουν σε τρομερή αμηχανία: δεν αντέχω να τις δω. Και τώρα ακόμη, στην *Καρδιά του κτήνους*, ενώ σε γενικές γραμμές πέτυχα τους στόχους μου, και πάλι νιώθω ότι έπρεπε να δουλέψω πιο σκληρά και ότι έπρεπε να είμαι πιο προσεκτικός. Όλα μου φαίνονται λάθος. Ακόμα και το «μπράβο» του κοινού δεν με ηρεμεί. Δεν είμαι από εκείνους που λένε «δεν μετανιώνω για τίποτα». Εγώ μετανιώνω για όλα.

Δηλώνετε συχνά πως αυτό που θέλετε να κάνετε είναι να γυρίζετε ταινίες. Το προσωπικό φιλικό σας σύμπαν είναι αναντίρρητα αρκετά διαφορετικό απ' ό,τι οι υπόλοιπες ενασχολήσεις σας. Σας απασχολεί το γεγονός ότι κάποιοι σχηματίζουν άποψη για τις ταινίες σας με βάση, λ.χ., τις τηλεοπτικές σας εμφανίσεις;

Το να γυρίζω ταινίες είναι η φύση μου και η χαρά μου. Μακάρι να ήμουν γόνος ευκατάστατης οικογένειας και να μην αναγκάζομαι ποτέ να κάνω τηλεόραση. Αυτή τη στιγμή όμως, έτσι είναι η ζωή και έτσι πρέπει να αντεπεξέλθω. Είναι σαν, ας πούμε, να μπορούσες να πάρεις μια συνέντευξη από τον Γεώργιο Καραϊσκάκη. Θα τον κατηγορούσες ότι κάποτε δούλεψε στην υπηρεσία των Τούρκων; Ότι ο αγώνας του είναι ανέντιμος, επειδή κάποτε δούλεψε συνεργάτης με τους Τούρκους; Θα μπορούσες να το κάνεις αυτό; Όχι. Και στο φινάλε, ό,τι έχω κάνει στην τηλεόραση, ξεκίνησε με την επιθυμία να δώσω τον καλύτερο εαυτό μου. Και, ξέρετε, η τηλεόραση είναι ένα μέσο που απευθύνεται στους κοινωνικά απομονωμένους. Όλοι αυτοί δεν έχουν δικαίωμα στην ψυχαγωγία; Αλλά αυτό το κοινό που σχηματίζει άποψη έτσι, είναι τεμπέλικό. Εμένα αυτό το κοινό δεν μ' ενδιαφέρει. Απευθύνομαι αποκλειστικά στο ενεργητικό κοινό.

Συνεντεύξεις: Γιάννης Παλαβός

Ηρακλής Βαβάτσικας μουσικός

[...] Μιλήσαμε πρώτη φορά με το Ρένο στο τηλέφωνο, είχε ακούσει τη μουσική μου στο ραδιόφωνο ενός καφέ, πιά συγκεκριμένα - άκουσε το «Ποτέ Ξανά» από το δίσκο «Για φωνή και ακορντεόν» και μου πρότεινε να γράψω μουσική για την ταινία του. Του είπα αμέσως ότι δεν είχα ξαναγράψει μουσική για κινηματογράφο, αλλά ότι θα γινόμουν σύμμαχός του γιατί το θέμα για μένα ήταν εξαιρετικά ενδιαφέρον! Η μουσική για κινηματογράφο -όπως κατάλαβα κατά τη διάρκεια της εφαρμογής της πάνω στην εικόνα- είναι μια διαδικασία αναζήτησης της εικόνας μέσω της μουσικής που προκύπτει από τους χαρακτήρες, τις καταστάσεις και κατ' επέκταση την ανθρώπινη έκφραση και φαντασία σε κάθε μορφή της.

[...] Ο Ρένος μου ζήτησε να βασιστεί η ταινία στον ήχο του ακορντεόν και μάλιστα σόλο ακορντεόν. Βλέποντας τα αμοντάριστα πλάνα, κατάλαβα ότι η ταινία είχε στοιχεία φιλμ νουάρ και κωμωδίας. Κράτησα το «φιλμ νουάρ» που για μένα είχε άμεση σύνδεση με το συναισθηματικό κόσμο των ηρώων. Δεν χρησιμοποίησα καθόλου το στοιχείο της κωμωδίας, αυτό το άφησα στους ηθοποιούς. Ο κάθε ρόλος συνδέθηκε με ένα μουσικό θέμα. Το θέμα του Άρη, το «Τυχερό (άτυχο) αστέρι» του Τσακίρη, το «Όσα περάσαν» του Στέφανου με την ευρωπαϊκή του αύρα, που καθ' όλη τη διάρκεια της ταινίας «πέφτει» και στο τέλος ξανασηκώνεται. Η έκπληξή μου βλέποντας την ταινία -αφού διάβασα το βιβλίο- ήταν μεγάλη, αφού ο Ρένος ξεδίπλωσε ακριβώς το χαρακτήρα των ηρώων που φαντάστηκα!

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Τζίνα Θλιβέρη ηθοποιός

[...] Ο χαρακτήρας που ερμηνεύω, η Πόπη, είναι ένα ακόμηθύμα της κοινωνίας μας, γεγονός που την καθιστά θύτη. Δηλαδή αφελής, ρομαντική. Θα την χαρακτηρίζα χαμένη στον όχλο της κοινωνίας.

[...] Τον κ. Χαραλαμπίδη δεν τον γνώριζα πριν τη συνεργασία μας. Γνωριστήκαμε λίγο πριν την υλοποίηση της ταινίας, όπου και αποτέλεσα γι' αυτόν το έναυσμα για το ρόλο μου.

[...] Στο σενάριο διαφαίνονται καθημερινά πρόσωπα, που μέσα από τις ανάγκες τους φτάνουν στα άκρα -άλλοτε με χιούμορ κι άλλοτε με συγκίνηση.

[...] Οι προηγούμενες κινηματογραφικές απόπειρες του κ. Ρένου Χαραλαμπίδη εντάσσονται σε μια γενιά αναζήτησης της τελευταίας κινηματογραφικής δεκαετίας, η οποία έχει αποφέρει θετικά αποτελέσματα.

[...] Πιστεύω ότι θα υπάρξει άμεση ανταπόκριση του κοινού στις αίθουσες. Ο Ρένος έχει κάνει μια ταινία πολύ κοντά στις ανάγκες του κοινού.

Μια ταινία για την εμπιστοσύνη και την αληθινή επιθυμία

Κι αν φύγω... θα ξανάρθω

της Δώρας Μασκλαβάνου (2005)

Η νέα, δεύτερη ταινία της Δώρας Μασκλαβάνου, αφηγείται την ιστορία ενός καταδικασμένου έρωτα με φόντο το ορεινό μακεδονικό τοπίο. Ένας μικροκακοποιός, ο Μάρκος, αποφυλακίζεται και αναζητά καταφύγιο σ' ένα απομακρυσμένο ορεινό χωριό απ' όπου κατάγεται και όπου εξακολουθεί να μένει ο Μιχάλης, ο ξάδερφός του. Εκεί θα συναντήσει και θα ερωτευτεί την Ελπίδα, μια παράξενη και μοναχική γυναίκα, που ζει μια μονότονη ζωή, φτιάχνοντας κάρβουνο και ζώντας μ' έναν άνδρα που δεν αγαπά. Οι δυο χαρακτήρες, έχοντας απεγνωσμένη ανάγκη για επικοινωνία, θα πλησιάσουν ο ένας τον άλλο. Όμως για να αγαπηθούν, θα πρέπει πρώτα να αποδείξουν την εμπιστοσύνη τους ο ένας στον άλλο. Παράλληλα, ο σύζυγος της Ελπίδας και η μικρή κοινότητα του χωριού δεν φαίνεται να δείχνουν ανοχή για τις σχέσεις του ζευγαριού. Ο φακός της σκηνοθέτιδας Δώρας Μασκλαβάνου (που, επίσης, υπογράφει και το σενάριο της ταινίας) φιμάρει την τρυφερή σχέση μεταξύ δύο φυγάδων και στοχάζεται πάνω στο θεμελιώδες ηθικό δίλημμα ανάμεσα στην κοινωνική αποδοχή ή την εμπιστοσύνη στα συναισθήματα. Η ανάπτυξη της ταινίας διανθίζεται με μικρές αλλά εύστοχες δόσεις χιούμορ ενώ η μουσική του Νίκου Κυπουργού είναι, όπως πάντα, καταπληκτική. Τους πρωταγωνιστικούς ρόλους υποδύονται οι Μαρία Κεχαγιόγλου (Ελπίδα), Γιάννης Στανκόγλου (Μάρκος), Μελέτης Γεωργιάδης (Μιχάλης) και Γιώργος Τσουλάρης (Θωμάς). **Γ.Π.**

» Ολύμπιον, 22:30

Μια απολύτως ανεξάρτητη ταινία

Δώρα Μασκλαβάνου, σκηνοθέτις της ταινίας

Πού έγιναν τα γυρίσματα της ταινίας και πώς επιλέχτηκε η συγκεκριμένη περιοχή; Πόσο δυσκόλεψε τη διαδικασία της παραγωγής το γεγονός ότι δουλεύατε σε μια τόσο απομακρυσμένη και δύσβατη περιοχή;

Όλη η ταινία γυρίστηκε στην ορεινή Ακαρνανία. Η ιστορία της γράφτηκε γι' αυτόν τον τόπο. Πολλοί από τους συγγενείς μου ζουν εκεί. Ήταν προεξασφαλισμένη η βοήθειά τους και η στήριξη της ταινίας από τον τοπικό Δήμο Μενιδίου. Μιλάμε για μια απολύτως ανεξάρτητη ταινία που δεν θα γινόταν χωρίς την αγάπη αυτού του κόσμου. Μ' αυτές τις συνθήκες, υπήρξαμε τυχεροί. Ζήσαμε και δουλέψαμε σ' αυτόν τον εξαιρετικό τόπο και απομακρυσμένο, όπως σας φάνηκε, με την αίσθηση ότι αυτός ήταν ολόκληρος ο κόσμος. Κάτι, εξάλλου, που ταιριάζει και στην υφή της ταινίας.

Τι είναι αυτό που κρατάει δέσμια την ηρωίδα της ταινίας σας; Γιατί τόσα χρόνια, μέχρι την έλευση του Μάρκου, δεν είχε επιχειρήσει να «ελευθερωθεί»;

Να ελευθερωθεί από τι; Η Ελπίδα είναι άνθρωπος με ελεύθερη συνείδηση, γιατί ζει με υπομονή και συμφιλίωση με τα ζητήματα της ζωής της. Κι η υπομονή ξέρετε, δεν είναι αδυναμία, ούτε βλακεία, μπορεί να είναι βαθύς σεβασμός και ταπεινότητα για τη ζωή και τους άλλους ανθρώπους, ακατανόητα πράγματα για πολλούς. Την κυριεύει η νοσταλγία γιατί νιώθει ξεντεμένη, αλλά αυτό δε θα πει ότι θα κάνει ξαφνικά μια ανόητη επανάσταση! Η περίπτωση του Μάρκου θα

είναι μοιραία γι' αυτήν, θα γίνει ο καθρέφτης των επιθυμιών της. Είναι αυτό που μακάρι να συνέβαινε μια φορά στη ζωή του καθένα μας.

Πόσο όμοιοι είναι, κατά βάθος, οι δύο κεντρικοί χαρακτήρες της ταινίας;

Αποδεικνύονται όμοιοι, χωρίς κανένα κατ' αρχήν εμφανές κοινό στοιχείο. Δυσκολεύονται ακόμη και να συνομιλήσουν, μιλούν περισσότερο όταν σιωπούν, ούτε εκφράζουν ποτέ κανένα συναίσθημα. Ο καθένας τους, όμως, αναγνωρίζει στις αδυναμίες και στις ανάγκες του άλλου, τις δικές του. Κι αυτό γεννά ανάμεσά τους την εμπιστοσύνη. Δυο άνθρωποι που

θα αγαπήσουν ο ένας τον άλλο, φτάνουν για να υπάρξει ένας κόσμος.

Με ποια κριτήρια επελέγησαν οι ηθοποιοί σας;

Η κα. Κεχαγιόγλου ήταν η Ελπίδα, από την ιδέα του σεναρίου. Στοιχεία και λόγια του ρόλου δουλεύονταν για εκείνη. Τον Γιάννη Στανκόγλου τον γνώρισα ψάχνοντας για τον Μάρκο, μου μίλησε γι' αυτόν ο φίλος μου Γιάννης Οικονομίδης, κι όταν τον συνάντησα, σταμάτησα και το ψάξιμο για το ρόλο.

Στην ταινία υπογράφετε, εκτός από τη σκηνοθεσία, και το σενάριο και το μοντάζ ενώ είστε και συμπαραγωγός. Ήταν επιλογή σας αυτή η πολλαπλότητα ιδιοτήτων στην ταινία, προκειμένου να ελέγχετε πληρέστερα το τελικό αποτέλεσμά της;

Η ταινία ξέρετε ότι είναι ανεξάρτητη παραγωγή. Έγινε με την διάθεση των ανθρώπων της. Των ηθοποιών, των άλλων συντελεστών, των τεχνικών, των συμπαραγωγών της. Εγώ θέλησα να κάνω μια ταινία, δεν μου την παρήγγειλε κανείς! Έκανα ό,τι μπορούσα λοιπόν για να γίνει. Γι' αυτό πέρα απ' το σενάριο και τη σκηνοθεσία, βοήθησα όσο γινόταν και στην ολοκλήρωσή της.

Νίκος Κυπουργός μουσικός

[...] Η ταινία της Δώρας είναι συμπωματικά η πενηκοστή για την οποία γράφω μουσική (μαζί με τις μικρού μήκους). Η πείρα αναμφισβήτητα διευκολύνει, αλλά από μόνη της δεν επαρκεί. Πρέπει να ξεπερνάμε τις ευκολίες μας! Το ζητούμενο είναι να προσεγγίζεις την κάθε ταινία σαν να είναι η πρώτη. Ευτυχώς, κάθε ταινία έχει πολλές ιδιαιτερότητες να ανακαλύψεις και μετά να βασιστείς σ' αυτές.

[...] Δύο θέματα κυριαρχούν στην ταινία, με τις παραλλαγές τους. Το ένα "θηλυκό", εσωτερικό, αργό και μοναχικό, το άλλο "αρσενικό", ρυθμικό, το θέμα της πορείας. Η Δώρα με εμπιστεύτηκε τόσο ως προς το ύφος όσο και ως προς τη χρήση τους. Συνεργαστήκαμε εξαιρετικά.

[...] Έπρεπε να γίνει η μουσική με ελάχιστα μέσα, όπως και όλη η ταινία. Δεν χρειάστηκαν πολλοί μουσικοί, ίσως γιατί περίσσευε η ψυχική όσων έπαιξαν. Τους οφείλω μία από τις πιο αγαπημένες μου δουλειές.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Μαρία Κεχαγιόγλου ηθοποιός

[...] Η ζωή της ηρωίδας, της Ελπίδας, είναι απλή, όπως είναι για πολλούς ανθρώπους που ζουν στην ύπαιθρο. Ζει ήσυχα, δεν είναι κοινωνική, κάνει μια πολύ σκληρή δουλειά, δεν παραπονιέται όμως καθόλου, έχει μια υγιή σχέση με τον άνδρα της και ταυτόχρονα έχει διατηρήσει μεγάλο κομμάτι της ελευθερίας και της περηφάνιας της. Αυτό είναι που την κάνει να μην περιπλέκει τα πράγματα και να είναι σε θέση να μπορεί να επιτρέψει στον εαυτό της τη φυγή. Είναι απ' τους ανθρώπους που ο χρόνος δεν έχει φθείρει τον εσωτερικό τους κόσμο. Έχει μια γνησιότητα. Μια καθαρότητα σχεδόν σαν να βρίσκεται στην παιδική ηλικία, γι' αυτό είναι ξεχωριστή. Κι αυτό που την κάνει να φεύγει μ' έναν άνδρα, κυριολεκτικά στο άγνωστο, είναι γιατί μοιράζεται μαζί του την πιο βαθιά της επιθυμία: την ανάγκη της για ρομαντισμό.

[...] Το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι αυτόν τον ρόλο τον καταλάβαινα απ' την αρχή, χωρίς πολλές εξηγήσεις. Την εποχή που τον δούλευα δεν θυμάμαι να αναρωτιέμαι για τη συμπεριφορά του ρόλου· κυρίως εστίαζα στο να την κάνω ζωντανό άνθρωπο.

[...] Τα γυρίσματα της ταινίας έγιναν σε σαράντα πολύ πυκνές μέρες, μ' ένα μικρό κινηματογραφικό συνεργείο, κάτω από αφάνταστες πρακτικές δυσκολίες, σε κάποια βουνά κοντά στην Άρτα. Σ' αυτή την περίπτωση, η απομόνωση ήταν κάτι που βοήθησε την κατάσταση. Ήμασταν εκεί μόνο γι' αυτό. Το μόνο μας ενδιαφέρον ήταν να γίνει η ταινία και να γίνει όσο καλύτερα μπορούσαμε.

[...] Η ιστορία της ταινίας είναι απλή. Το θέμα της είναι η συνάντηση μιας γυναίκας κι ενός άντρα· η συνάντηση δύο διαφορετικών κόσμων. Δεν ξέρω σε ποιους απευθύνεται περισσότερο ένα τέτοιο θέμα, εμένα πάντως θα μ' ενδιέφερε.

Συνεντεύξεις: Γιάννης Παλαβός

Αναζητάμε το νέο και το περιμένουμε

GALAXIA
VACATION CLUB

Μπαμπά θα έρθεις;

Ο χρόνος που περνάτε μαζί τους είναι πολύτιμος. Στις διακοπές θέλετε όλα να είναι τέλεια, για να μπορείτε αναπόσπαστοι να κολυμπήσετε, να παίξετε, να κοιμηθείτε αγκαλιά. Ανακαλύψτε το Galaxia Vacation Club του Ομίλου Ν.Δασκαλαντωνάκη. Πολυτελείς σουίτες, πισίνες, εστιατόρια, jacuzzi, water sports, baby sitting, αλλά και δραστηριότητες που απασχολούν ευχάριστα τα παιδιά.

Μαθετε περισσότερα και κερδίστε ένα μοναδικό τριήμερο για δύο. Στείλτε sms στο 4220 γράφοντας Galaxia κενό, ins και το όνομά σας. Κάθε μέρα 10 τυχεροί. Διακοπές αξέχαστες, για πάντα. Πληροφορίες 210 6387500

κρητική κουζίνα - ρακάδικο
traditional cretan cuisine

Γνήσια κρητική κουζίνα, με προϊόντα αποκλειστικά από την Κρήτη.

Εδώ θα βρείτε την σπιτική τσικουδιά (ρακί) με τον μεζέ της, τον παραδοσιακό ντάκο με προζύμι ψημένο σε ξυλόφουρνο, στάκα με τ' αυγά, λαχανοπιτάκια, ξύγαλο, σητειακές ελιές, απάκι και πολλούς άλλους μεζέδες. Αξίζει να δοκιμάσετε τα σπιτικά πιάτα ημέρας, μαγειρεμένα με αγνά υλικά.

Συμβουλή: αφήστε το προσωπικό του καταστήματος να σας προτείνει γεύσεις και να σας περιποιηθεί με τον ξεχωριστό κρητικό τρόπο φιλοξενίας.

Ανοιχτά από τις 1 το μεσημέρι μέχρι τις 3 το βράδυ. Θα μας βρείτε στην Τσόπελα 2, πίσω από το Κ.Θ.Β.Ε. και στο τηλέφωνο 2310-228.300

Original cretan cuisine, made out of genuine products from Crete. Homemade "raki" with "meze" (traditional appetizers), "dakos" (dried bread baked the old fashion way), based on the famous healthy cretan products. Choose any of the "plates of the day" to get a taste of home cooking. Our advice: let the personel suggest the perfect combination of meals and take care of you the traditional cretan way.

Open from 13:00 pm to 3:00 am. 2 Tsopela str. (behind the National Theater), tel.: 2310-228.300

καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος
καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος
καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος

Εκθεση | Εθν. Αντίστασης 7Α | 551 33 Θεσσαλονίκη | Τηλ. & Fax: 2310 457 010
info@mythosaudio.gr www.mythosaudio.com

Αγκαλιόζοντας τον κόσμο

ΑΘΗΝΑ
ΕΑΡΑ: ΑΕΔΦ. ΣΠΑΤΩΝ-ΛΟΥΤΣΙΑΣ 5ο κλπ. 19019, ΣΠΑΤΑ
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210-3569111 FAX: 210-3569925
ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΘΕΣΣΟΝ: 210-9666666

www.olympicairlines.com

new Fullfilm Motion Picture film

FUJIFILM
Motion Pictures

The Eterna by Fujifilm not only but extra with

Outstanding Features of ETERNA 500

- Ultra-fine grain
- Outstanding gradation balance
- Excellent sharpness
- Broad exposure latitude
- Enhanced film-to-tape characteristics

FUJICOLOR NEGATIVE FILM
ETERNA
135mm Type 3510 / 135mm Type 3515

FUJICOLOR POSITIVE FILM
F-CP
135mm Type 3510 / 135mm Type 3515

FUJIFILM HELLAS A.E. Ηχούς 1, Π.Φάληρο, Τηλ.: 210 - 9404100, www.fujifilm.gr
ΔΙΑΘΕΣΗ: KaBel, Τηλ.: 210-6858033, Fax: 210-6858034, email: kabel2@otenet.gr

Αδαμίδης ΑΕ

...η κορυφαία επιλογή σας!

Κάντε enter στη νέα εποχή Αδαμίδης ΑΕ

Ένα αυτοκίνητο BMW σημαίνει να έχεις προνόμια στο δρόμο. Να απολαμβάνεις την απόλυτη εμπειρία οδήγησης. Ένα αυτοκίνητο BMW αξίζει το καλύτερο service. Γι' αυτό εμπιστευτείτε την BMW σας στα πιο ικανά χέρια service. Στην Αδαμίδης ΑΕ. Γιατί εμείς στην Αδαμίδης ΑΕ έχουμε προβλέψει κάθε σας διευκόλυνση και σας παραχωρούμε μια BMW 520 ή μια BMW 318 κατά τη διάρκεια παραμονής του αυτοκινήτου στο συνεργείο μας. Έχουμε προβλέψει να απολαμβάνετε άρτια εξυπηρέτηση, καλύτερους όρους χρονομίσθωσης και τελική τιμή, από τους καλύτερα εκπαιδευμένους ανθρώπους και στο πιο ευχάριστο περιβάλλον. Γιατί ένα αυτοκίνητο BMW δεν είναι ένα απλό αυτοκίνητο. Είναι το δικό σας αυτοκίνητο. Κάτι που εμείς, στην Αδαμίδης ΑΕ γνωρίζουμε καλά.

Αδαμίδης ΑΕ
Μέλος του Επέλεχτου Δικτύου Επηρεών BMW Hellas ΑΕ

4ο χλμ. Εθν. Οδού Θεσσαλονίκης - Αθηνών, 570 09 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: (2310) 753615
Fax: (2310) 752262

BMW
Ultimate Driving Machine

ISO 9001: 2000

Επισκεφθείτε μας και στο διαδίκτυο: <http://www.adamidis.gr> • e-mail: info@adamidis.gr

ΙΑΝΟΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 7, ΤΗΛ: 2310 277 004 ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑΔΙΟΥ 24
www.ianos.gr e-mail: ianos@ianos.gr

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗΣ
ΧΡΟΝΙΑ ΣΑΝ ΒΡΟΧΗ

Ανέκδοτο αυτοβιογραφικό κείμενο, σίχοι, φωτογραφικό υλικό, δημοσιευμένα και αδημοσίευτα κείμενα για τον μεγάλο δημιουργό και το έργο του. Κυκλοφορεί από τη σειρά ΙΑΝΟΣ ο μελωδός.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΑΣΜΑΤΑ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2006

Τραγούδια αγάπης, σίχοι που γράφτηκαν για να γίνουν τραγούδια αλλή και σίχοι που υπέκυψαν τελικά στη γοητεία της μουσικής. Όποιοι κι αν είναι οι δημιουργοί -Έλληνες, ξένοι, άνδρες, γυναίκες, νεότεροι, αρχαιότεροι, γνωστοί, άγνωστοι- ένα είναι σίγουρο, η μούσα τους είναι η ίδια: η αγάπη.

For sport victims.

Champion
AUTHENTIC ATHLETIC APPAREL

Ανθρωποκτονία / Drabet

του Per Fly (Δανία, 2005)

Ένας 50χρονος καθηγητής μ' έντονο παρελθόν σε αριστερές οργανώσεις, συλλαμβάνεται και ανακρίνεται από την αστυνομία. Ο Carstern, καθηγητής κοινωνιολογίας στο λύκειο, έχει σχέση με την Pil, μια φοιτήτρια και πρώην μαθήτριά του. Η Pil συμμετέχει σε μια ακροαριστερή ομάδα ακτιβιστών. Κατά τη διάρκεια μιας επίθεσής τους σε μια βιομηχανία όπλων, η Pil, οδηγώντας ένα ημιφορτηγό, θα σκοτώσει έναν αστυνομικό. Όταν τα μέλη της οργάνωσης, που έχουν βρει καταφύγιο στο εξοχικό του Carstern, συλληφθούν, θα αρνηθούν να αποκαλύψουν ποιος σκότωσε τον αστυνομικό. Η Pil βασανίζεται από τύψεις και θέλει να ομολογήσει, όμως ο Carstern την αποτρέπει. Το αποτέλεσμα της δίκης είναι θετικό για την Pil και τους συντρόφους της: θα καταδικασθούν μόνο για βανδαλισμό και θα αφεθούν ελεύθεροι. Ο Carstern, έχοντας χωρίσει με τη γυναίκα του, συγκατοικεί με την Pil. Όμως οι τύψεις για το τι έχει συμβεί κυνηγούν το ζευγάρι και η συγκατοίκησή τους δεν είναι χωρίς προβλήματα. Μέρος μια τριλογίας του σκηνοθέτη για τη δανέζικη κοινωνία, η ταινία αυτή επικεντρώνεται στη μεσοαστική τάξη (οι άλλες

δύο ταινίες αφορούν την εργατική και την ανώτερη τάξη). Η δραματική πλοκή περιστρέφεται γύρω από το πρόσωπο του πολιτικοποιημένου καθηγητή, καθώς βρίσκεται αντιμέτωπος με γεγονότα που τον ξεπερνούν. Δύο είναι τα κίνητρα που τον ωθούν να δρα με τον τρόπο που βλέπουμε: το ένα είναι οι πολιτικές του απόψεις και το δεύτερο τα συναισθήματά του για την πρώην μαθήτριά του. Ο σκηνοθέτης διατηρεί έναν ισορροπημένο τρόπο αντιμετώπισης των ζητημάτων που εγείρονται στην αφήγηση. Ενδιαφέρεται εξίσου για τη ψυχολογία της νεαρής γυναίκας και του εραστή της, αλλά εστιάζει ταυτόχρονα και στο πρόσωπο της συζύγου του θύματος, που αδυνατεί να ξεπεράσει τον πόνο του πένθους.

» *Κιné Τζον Κασσαβέτης, 13:00*

Christoffer Boe

σκηνοθέτης της ταινίας *Allegro*

Ποιος είναι ο ρόλος της αφήγησης στην ταινία;

Υπάρχουν πολλοί τρόποι λειτουργίας της αφήγησης. Είναι μια ταινία που χρειάζεται μια ιστορία στο background. Θα έλεγα ότι είναι καθαρά λειτουργικός ο ρόλος της. Είναι ένας τρόπος να δώσεις κάποια στοιχεία για την υπόθεση και τον ήρωα. Επίσης, κατά κάποιο τρόπο κατευθύνει το θεατή στο πώς πρέπει να δει την ταινία. Είναι μια ιστορία για τα αισθήματα, με μια σαρκαστική ματιά. Ας πούμε ότι μιλάει για αισθήματα αλλά από απόσταση.

Γιατί χρησιμοποιήσατε τα κινούμενα σχέδια;

Συμβάλλουν και αυτά στην ιστορία. Βοηθάνε στο να πεις πιο εύκολα κάποια ουσιαστικά πράγματα για τον ήρωα. Η ταινία είναι σαν μια παιδική ιστορία για μεγάλους και για 'μένα, οι παιδικές ιστορίες είναι συνδεδεμένες με τα κινούμενα σχέδια.

Γιατί χάνει ο ήρωας τη μνήμη του;

Η απάντηση βρίσκεται μέσα στην ταινία. Είναι ένας άνθρωπος που δεν μπορεί να δεχτεί την αποτυχία και αυτό φυσικά είναι μεγάλο πρόβλημα γιατί η ζωή είναι γεμάτη αποτυχίες.

Πώς τον επηρεάζει ο έρωτας;

Ο έρωτας, η μνήμη και η αναζήτηση του εαυτού του συνδέονται μεταξύ τους. Όπως είπα, δεν μπορεί να δεχτεί την αποτυχία. Μπαίνει ο έρωτας στη ζωή του και εξαιτίας κάποιων λαθών, βρίσκεται σε μια θέση όπου είτε πρέπει να αποδεχτεί την αποτυχία του είτε να πάρει τη μεγάλη απόφαση και να τα ξεχάσει όλα. Τελικά επιλέγει το δεύτερο. Ο έρωτας είναι το κομμάτι εκείνο στην ανθρώπινη ζωή στο οποίο είναι σημαντικό να αποδεχόμαστε την αποτυχία. Πραγματικά ο έρωτας είναι ένα παράξενο πράγμα στη ζωή μας.

Στο τέλος ο ήρωας καταφέρνει να βρει και τη μνήμη και τον εαυτό του...

Ναι, ευτυχώς.

Συνέντευξη: Όλγα Κοζάτη

ΝΕΟΣ ΙΡΛΑΝΔΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Mark O' Halloran

ηθοποιός και σεναριογράφος της ταινίας *Ο Άνταμ και ο Πολ*

Η ταινία ακολουθεί δύο φίλους εθισμένους στην ηρωίνη. Γιατί αποφασίσατε να προσεγγίσετε το θέμα με μια κωμωδία;

Υπάρχει ένα ρητό που λέει πως αν θέλεις να πεις την αλήθεια πες την με αστείο τρόπο. Γεννήθηκα και μεγάλωσα σε μια μικρή πόλη της Ιρλανδίας και μέχρι τα 20 μου δεν είχα δει junkie. Μου έκαναν εντύπωση οι αργές κινήσεις του σώματός τους. Ήταν σαν ένας παράξενος χορός ανάμεσα σε ένα πλήθος που κινείται γρήγορα. Είδα δύο γυναίκες που κρατούσαν ένα παγωτό ξυλάκι και προσπαθούσε η μία να το αρπάξει από την άλλη, με αποτέλεσμα να πέσει το παγωτό κάτω. Όλη αυτή η σκηνή μου φάνηκε πολύ αστεία, ενώ ταυτόχρονα με πονούσε. Έτσι ξεκίνησε η ιδέα να κάνω μια κωμωδία.

Γιατί επιλέξατε να ερμηνεύσετε τον Adam; Στην αρχή, όταν το έγραψα, δεν σκόπευα να παίξω. Ο ηθοποιός όμως που θα έπαιζε συνελήφθη και φυλακίστηκε λίγο πριν τα γυρίσματα, οπότε το ανέλαβα εγώ. Είμαι πολύ χαρούμενος και περήφανος που το έκανα.

Είναι πιο εύκολο να παίζεις αυτό που γράφεις;

Βασικά στο επόμενο σενάριο που έγραψα δεν πρόκειται να παίξω. Εκτός των άλλων, σκέφτηκα πως συμμετέχοντας και ως ηθοποιός και ως σεναριο-

γράφος σε μια ταινία, αν το αποτέλεσμα είναι χάλια, θα τα ρίξουν όλα πάνω μου! Μ' αρέσει η διαδικασία του γραψίματος σαν κάτι ξεχωριστό από την υποκριτική και αυτό θα κάνω από εδώ και πέρα.

Κάνετε κάποια συγκεκριμένη έρευνα γύρω από το θέμα των ναρκωτικών;

Ήρθα σε επαφή με ανθρώπους που δουλεύουν με εξαρτημένα άτομα και με άλλους, που είναι στη φάση της αποτοξίνωσης αλλά και με φίλους μου που βιώνουν αυτό το πρόβλημα. Έτσι, γνώριζα τι θα γράψω.

Τι όνειρα έχουν οι δύο φίλοι;

Δε νομίζω ότι ονειρεύονται πλέον. Το κακό που έχει συμβεί στη ζωή τους είναι ότι κανείς δεν τους αγάπησε πραγματικά. Ποτέ κανείς δεν τους είπε ότι είναι καλοί άνθρωποι. Το μεγαλύτερο λάθος τους είναι ότι επέλεξαν να μην ανήκουν στην κοινότητα. Απομακρύνθηκαν από τους φίλους τους, από την οικογένειά τους, γενικά από οποιονδήποτε τους αγαπούσε.

Ποιό είναι το μήνυμα που βγαίνει από την ταινία;

Το μήνυμα είναι ότι πρέπει να ανήκουμε κάπου. Πρέπει να επιλέγεις ποια είναι η οικογένεια και η κοινότητά σου. Το έχουμε ανάγκη αυτό.

Συνέντευξη: Όλγα Κοζάτη

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Ο Μίκιμπο κι εγώ Mickybo and me

του Terry Loane (Ιρλανδία-Μ. Βρετανία, 2004)

Μπέλφαστ, 1970. Στην πόλη, οι βομβιστικές επιθέσεις και οι ένοπλες συγκρούσεις είναι στο αποκορύφωμά τους. Η πόλη είναι χωρισμένη στα δύο: στις συνοικίες των Καθολικών και σ' αυτές των Διαμαρτυρόμενων. Όμως αυτή η διαίρεση για τον Micky Boyle ή "Mickybo" και το φίλο του Johnjo δεν υπάρχει. Ο Mickybo είναι ένας 10χρονος καθολικός που ζει μαζί με τις 5 αδελφές του, προσπαθώντας να κερδίσει την προσοχή της μητέρας του και την αποδοχή του πατέρα του. Σε αντίθεση με το φίλο του, ο Johnjo είναι μοναχογιός και απολαμβάνει της προσοχής από τον πατέρα του. Η οικογενειακή ζωή του Johnjo είναι ασταθής, αφού ο πατέρας του απατά τη μητέρα του. Όμως οι δύο φίλοι ζουν σ' ένα άλλο σύμπαν: ζουν στον κόσμο του κινηματογράφου. Έχοντας παρακολουθήσει τη θρυλική ταινία γουέστερν Butch Cassidy and the Sundance Kid, σχηματίζουν τη δική τους συμμορία. Αντίπαλοί τους, μια ομάδα νεαρών που διαρκώς παρενοχλεί τον Mickybo και ένας ηλικιωμένος. Ο Mickybo και ο Johnjo αποφασίζουν να ζήσουν το δικό τους γουέστερν. «Καταζητούμενοι» επειδή απέδρασαν από τα σπίτια τους, ζουν τη ζωή των παράνομων στην Άγρια Δύση.

» *Κιné Τζον Κασσαβέτης, 18:00*

Το φαινόμενο του φωτοστέφανου The halo effect

του Lance Daly (Ιρλανδία, 2004)

Ο Fatso είναι ιδιοκτήτης ενός snack bar που δουλεύει με delivery. Στο μαγαζί του δουλεύουν μια σπουδάστρια φωτογραφίας, η Jean, ο φωνακλός και επιδειξιμανής «Rock Steady» Eddie και ο χαμηλών τόνων Mick, που παραδίδουν τις παραγγελίες. Η αφήγηση παρακολουθεί μια εβδομάδα από τη νυκτερινή ζωή του μαγαζιού. Κάθε βράδυ συννάζουν εκεί διάφοροι τοκογλύφοι, ένας ρακοσυλλέκτης, ένας χαρτοπαίκτης ιερέας και ολος ο κόσμος της νύκτας. Ο Fatso είναι ένας μανιώδης χαρτοπαίκτης και κρωστά παντού. Οι τοκογλύφοι διαρκώς τον ενοχλούν, απαιτώντας επιτακτικά απ' αυτόν να ξεφλήσει τα χρέη του. Όμως ο Fatso βρίσκεται μπροστά σ' ένα αδιέξοδο. Το οικογενειακό παρελθόν του τον καταδιώκει, η καθημερινότητα της εργασίας με τα απρόοπτά της μοιάζει να μην μπορεί να ελεγχθεί και τέλος, τα χρέη και οι απαιτήσεις των τοκογλύφων γίνονται ολοένα πιο πιεστικά. Ίσως έχει έρθει η ώρα για να παίξει το τελευταίο του χαρτί.

» *Κιné Τζον Κασσαβέτης, 23:00*

FIRST SHOT

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

PUBLICATION OF THE 46th THESSALONIKI
INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

It's not everyday you get to watch a movie of the caliber of "Apocalypse Now" sitting in the same room as three of the people who made it happen. Yet director Francis Ford Coppola, cinematographer Vittorio Storaro and production designer Dean Tavoularis will all be present at the Olympion theatre at six o'clock this evening for a screening of the Redux version. The 2001 release is fifty minutes longer than the original.

Bearing in mind that the 1979 release is two and a half hours long, the extra fifty minutes make the film a journey going even deeper into the "Heart of Darkness".

In what has been described as one of the most controversial war movies about Indo-China, we follow Captain Willard (Martin Sheen) on his mission into Cambodia to assassinate renegade Green Beret William Kurtz (Marlon Brando) who has set himself up as a god among a local tribe.

The plot remains as close to the Joseph Conrad book as the original, and the movie's best sequence is still the attack on the Vietcong-controlled village by power-hungry colonel Kilgore (Robert Duvall), which comes early in the film. Kilgore's line: "I love the smell of napalm in the morning- it smells of victory", is a war film

about how it all went wrong for them. Visually you don't have anything else like it in the film, because up until that point it's about military hardware and so on, and suddenly, you have the imagery of crystal and wine and silverware and so forth." "Of course", Tavoularis explained, "this scene also gives the film more of a tangible historical background, because the dinner

classic. The extension of this scene hasn't added much to the film, but the overall effect remains tremendously powerful. The extended version does, however, include two big additions, which provide more insights into the characters than the more action-oriented original. The first addition is the second encounter with the Playboy bunnies, who we originally see entertaining the troops and then being helicoptered out. Willard finds them again, stranded in a camp further upriver, with no oil to continue their journey. He negotiates for his crew to have sex with them in exchange for some diesel oil. The more substantial addition is the visit to the French plantation, that as Dean Tavoularis has said gives the film a texture that it previously didn't have: "Willard's trip up the river has already become

pretty bizarre by this time and then these ghostly figures appear, arguing

guests represent this kind of European pre-history in Indo-China. The other thing the plantation scene does is to deepen Willard's character and make him more human. Until then, Willard just seems to be an onlooker and then he has this romantic interlude with a beautiful woman".

The plantation scene does indeed add a political and moral complexity that was only hinted at in the original. And it is through that scene that the balance between the Brando and Sheen character shifts, and where the value of the revised version really lies. In the original, Kurtz is by far the dominant figure, while in "Redux" as we actually get to know Willard better and understand his motives and moral battles, we discover a new depth of character. In that sense, the revised version is a more complete film. Earlier in the day, Coppola and family members, were expected to attend the Dean Tavoularis exhibit, with a talk about art and cinema at the Macedonian Museum of Contemporary Art at noon (the invitations required were distributed yesterday by the Attica Cultural company).

Meet the directors

Zhang Lu ("Grain in the Ear")

We emailed a list of questions to all the international competition directors. Here are the responses of Zhang Lu, whose film "Grain in the Ear" tells the story of a Korean who is struggling to make a living in China.

What was the film that you most enjoyed watching in 2005?

"So Much Rice", directed by Li Hong Qi.

What do you most love about the city or neighborhood where you live?

Skewered mutton.

If directing films is your top talent, what is your second talent in life?

My first is eating skewered mutton, making movies is the second thing.

Do you have a pet? If so, what is it and what's its name?

Tiger.

What was the most embarrassing, difficult or dangerous moment in making your film?

After shooting all day long, I had a dream about making this movie.

What music CD did you listen to the most while creating the film?

I don't listen to music when I make films.

Who is your favorite figure of Greek mythology, history or philosophy?

Sisyphus.

How much coffee do you drink each day (and what kind)?

Instead of coffee, I drink a lot of oolong tea everyday.

Fien Troch ("Someone Else's Happiness")

We emailed some questions to all the international competition directors. This is what Fien Troch replied. Her film "Someone Else's Happiness" is about how the life of a woman changes when she discovers a child's body by the side of the road.

What was the film that you most enjoyed watching in 2005?

"Nobody Knows", a Japanese film by Hirokazu Kore-eda.

What do you most love about the city or neighbourhood where you live?

In Brussels you have two official languages, Dutch and French. This makes the city so special, chaotic and charming.

If directing films is your top talent, what is your second talent in life?

Being funny ...

Do you have a pet? If so, what is it and what's its name?

Nope, I had a dog but he died when I was 16

What was the most embarrassing, difficult or dangerous moment in making your film?

The first week we had a technical problem with the camera, and we had to reshoot the entire week's work. Boy that was difficult, everything was 'flue' and I cried the whole day.

What music CD did you listen to the most while creating the film?

Bonnie Prince Billy 'I see a darkness'

Who is your favorite figure of Greek mythology, history or philosophy?

Plato!

How much coffee do you drink each day (and what kind)?

I don't drink coffee, smells good, tastes like hell!

Hou Hsiao-hsien's climb up the mango tree

"I found the film had nothing to do with me. I fell asleep. I didn't understand why I should see that film," Hou Hsiao-hsien said of his experience, as a young man, while watching the Fellini film a professor had recommended. Back in the early 1960s, as Hou pointed out in a masterclass yesterday, there weren't bulky DVD catalogues of art films to sift through to find a film that hit closer to home. There also wasn't much consciously "local" cinema. Though his words had to go through three languages to get to his festival "students", yesterday, the director shared nuggets of his film philosophy.

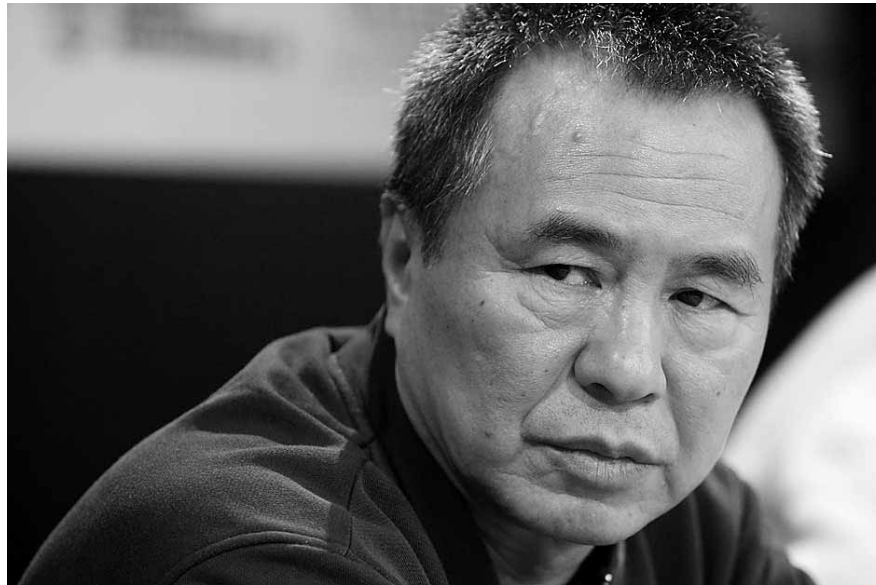
Hou explained that, after his studies and military service, he started working in film in the early 1960s. Initially, he said, "I thought making films was just a job." Eventually, he found his particular style. The conditions of filming largely shaped a style known for its long shots and slow pace. Using non-professional actors was in big part to blame. The director said it was initially a safer bet to, "keep my camera further from them." With the non-actors, takes were longer because performances got better as the camera rolled and rolled.

Today, even when he works with professionals, Hou's role is to get them to "forget what they know." He explains that, for instance in "Flowers of Shanghai", he was plagued by an actress who kept twisting around to look at him after each take to check his instant response. Obviously, she was more centered on him than on herself. But by the end— which involved him preparing a special repetitive reshooting schedule around her— she finally learned to focus inside her. The rawness he demands isn't always pleasant for actors, he pointed out. The female star of "Millennium Mambo" went to her Cannes hotel room and cried after seeing herself on the screen. The two most critical things for him, he told the Cassavetes cinema crowd, are the actor and the setting.

"I played with time and space," the Taiwan-based director explained, hinting that narrative structure is somewhat less of a priority. He said, "Cinema represents real life. It's not real life, but it almost is." Hou Hsiao-hsien believes "Cinema is for showing the details of life." Even in early films, like the oh-so-lite "Cheerful Wind" (1981), the little things resonate—be it a clunky telephone or a slightly-changed facial expression. He likened his craft to that of the Impressionists. Like them, he must "Get out of the house, use the light and 'paint'." He's well aware his impressions pass through his own unique filter.

As for dialogue, Hou Hsiao-hsien films are informed by his belief that "Language is a kind of detail of life. Its place is on the surface of a particular situation," hinting at much deeper things that you "can feel, but not record directly."

It was after "The Boys from Fengkuei" (1983), that Hou started to fully focus in on capturing contemporary life in Taiwan. "Sad women often appear in my films," Hou Hsiao-hsien added, saying that this stems from his childhood. His father, who suffered from lung problems, was kept at a distance due to his illness. He died

when Hou was only 13. His mother raised him in Taiwan, apart and cut off from the rest of the family that was back in China.

The director asked the class to travel to a moment in time – to imagine him as a 13 or 14 year old climbed atop a mango tree eating fruit, while picking it to bring home. That boy is looking around, making sure no one is coming. He's also observing people from a specific vantage point. "I understood there what cinema is," Hou explained yesterday. His film "A Time to Live, A Time to Die" was directly autobiographical, while elements of his life also appear in other films.

In his masterclass, Hou Hsiao-hsien also talked about his colleagues and thoughts on today's cinema. He said of his screenwriter Chu Tien-wu, with whom he's worked for 20 years, "I learned literature, she learned cinema." With regards to digital video technology, he believes it should be treated as a whole other beast than film. "DV is intimate, like taking notes. It can be used to observe all around us and to communicate."

Yesterday, Hou also declared: "The 'new style of Asian cinema' hasn't come yet. It'll come in 10 years!" He underlined what's changed in Taiwanese cinema since he's been making films. For one, he believes his was the generation that first created a cinema that can be distinguished from that of mainland China. "We started to talk about our own experience and events relative to us, to real life." Today the predominance of Hollywood productions are a major threat to this fledgling cinema. "Nowadays it's very, very difficult to release a Taiwanese movie in Taiwan." The director honored by a festival tribute can be expected to be among those who continue to try to capture the fleeting reality around them.

FEST FORWARD

...with Angelike Contis and Elinda Labropoulou

Under the Agora tent

CROSSROADS
CO - PRODUCTION FORUM
NOVEMBER 24 - 26 2005

white tent on the dock. At that forum, local producer Dionysus Samiotis was among those filling in international film biz folk on the Greek situation. Greece may have a few bilateral

agreements in place already (with France and Canada), but it is due to offer tax and other financial incentives, and if things go smoothly, establish a desperately-needed film commission office.

Only in Greece does Nicolas Cage officially work on films as a dancer. Well, on the books, anyway. That's the way he had to be listed to facilitate production work on the island of Cephalonia for "Captain Corelli's Mandolin." If you're a producer considering shooting in Greece though, don't panic. Things are supposed to change, with legislation in the pipeline, to make filming in Greece a little less inconvenient.

More news on this new legislation is expected to be announced at deputy Culture Minister Petros Tatoulis' press conference tomorrow (11am, Cassavetes theater). Meanwhile this is the last day of the Crossroads Co-production Forum, which is largely aimed at bringing together co-producers and over twenty new projects.

Yesterday morning, Cage's hidden talents were among the topics of conversation at a forum on co-producing with Greece at the festival's new Crossroads Co-Production events under the big

TODAY'S AGENDA

Victoria Abril is adding star power to the festival. She's going to have a press conference at the Kitchen Bar at noon to talk about her new album and this evening's performance at the Thessaloniki Concert Hall. Tonight is the night for director Fatih Akin and the music of Istanbul to fill Warehouse C (starting 1am). Other press events include press conferences with a very diverse group of Greek directors at 11am and the surprise director at 1pm - all in Warehouse C. The rest of you can scoot off to Vergina to see the ruins at 10am.

- Daily Publication of the 46th Thessaloniki International Film Festival

**Η ΕΡΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ
ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ**

MOVIES

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
www.ert.gr